

2433

தமிழ்க் காப்பியம்

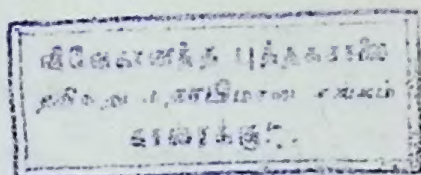
வளையாபதி, குண்டலகேசி

இந்துமதாபிமான சங்கம்
காயரங்கு - 623 001.

1MS0444

கழக வெளியீடு

வ ன ி ய ர ப தி 2433. குண்டலகேசி

★

இந்நுமநாமிமான சங்கம்
காரைக்குடி - 623 001.

பெருமழைப் புலவர்
திரு பொ வே சோமசுந்தரனார்
விளக்கவுரையுடன்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், விமலிபெட்டி,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1977

பொன்னுசாமி வேலுத்தேவர் சமஸ்கிருதம் (1909).

© THE SOUTH INDIA SAIWA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD..

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

நூல் வெளியீடு : 1964

முதற்பதிப்பு : சனவரி 1964

மறுபதிப்பு : ஏப்பிரல் 1970; ஆகஸ்டு 1977

O31,1C84

N77

VALAIYAAPATI
KUNDALAKESI

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. (1/6)

பதிப்புரை

தாய்மொழியாய் செந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்த நூலுள்ளன வெவ்லாம் ஆய்ந்து கண்டெடுத்து நன்முறையில் அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தி நாட்டுக்கு நலம் விளைப்பதே நம் கழகத்தின் நோக்கமாகும். அந்நோக்கம் நிறைவேற்று முறையில் அரிய பெரிய நூல்கள் ஆண்டுதோறும் புது முறையில் வெளி வருவதைத் தமிழன்பர் பலரும் அறிவர். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களனைத்தும் கழகப் பதிப்பாக வந்துள்ளன காணலாம். சூளாமணி, பெருங் கதை, கல்லாடம் போன்ற அருமையான நூல்களுக்கும் எளிய இனிய உரை விளக்கம் வரைவித்துப் பதித்தனம். ஐம்பெருங் காப்பியங்களிற் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை மூன்றும் கழக வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன. வளையாபதி, குண்டலகேசி நூல்கள் முழு வடிவத்திற் கிடைக்கும் என இதுகாறும் எதிர்நோக்கினம். அந்நோக்கம் நிறைவேறுது வறிதே கழிந்தன. வளையாபதி, குண்டலகேசி என்ற நூற் பெயர் நிலைத்திருப்பதற்கும் அந்நூற் கவிகளின் சுவை கற்றோருள்ளத்திற் பதிந்திருப்பதற்கும் இஞ்ஞான்று கிடைத் துள்ள பாக்களையாவது வெளிப்படுத்துவது நலம் எனக் கருதியது கழகம்.

புறத் திரட்டு என்ற நூலைத் தொகுத்த புவலர் சான்றோர், அந்நூலுள் வளையாபதிச் செய்யுள் எனக் காட்டியவை அறுபத்தாறு, பண்டைக்கால உரையாசிரியர் மேற் கோளாக எடுத்தாண்ட கவிகள் ஆறு, இவ்வெழுபத் திரண்டு கவிகளே வளையாபதிச் செய்யுட்களாகத் தொகுத்தனம். குண்டலகேசி நூற்செய்யுள் எனக் கண்டவை பத்தொன்பதே. இவ்விரு நூற் கவிகளையும் தொகுத்து உரையாசிரியர், பெருமழைப் புலவர் உயர்திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார் அவர்கள்பால் விளக்கவுரை வரைந்து தருமாறு வேண்டிப் பெற்று இற்றைநாள் வெளியிடுகின்றோம். உரையாசிரியர் அவர்களுக்குக் கழகம் என்றும் நன்றி பாராட்டும் உரிமை யுடையது.

வனையாபதி மூலமும் உரையும், குண்டலகேசி மூலமும் உரையும் என இருவகையாகப் பகுத்து ஒரு புத்தகம் ஆக்கினம். எனிய இனிய உரையும் விளக்கமும் அமைந்துள்ளது. செய்யுட்கள் யாவும் நன்கு சீர்பிரித்துக் கற்போர் மனத்தைக் கவருமாறு பெரிய எழுத்திற் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டும் வனப்பு வாய்ந்ததே.

தமிழன்பர் பலரும் வனையாபதியையும், குண்டலகேசியையும் தமிழ்த்தாய்க்கு நல்லணியாகக் கண்டு, கிடைத்துள்ள பொருளைப் போதுமெனப் போற்றி மகிழ்வார்போற் கிடைத்த பாக்களைப் போற்றி வாழ்க !

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

அணிந்துரை

“சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி” என்றும் இவ்வைந்து நூல்களையும் ‘ஐம்பெருங்காப்பியம்’ என்று கூறவர். இவ்வாறு இவற்றைக் கூறுவதனை நன்னூல் மயிலநாதருரையிற் காணலாம். இவ்வைம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகத் திழைம் வளையாபதி என்றும் நூல் இக்காலத்தே கிடைத்திலது. அஃது இனிக் கிடைக்கலாம் என்றும் நம்பிக்கையும் இல்லை. ஆயினும் அதனுடைய செய்யுள் சிலவற்றைப் பண்டைக்காலத்து உரையாசிரியப் பெரு மக்கள் தத்தம் உரைக்கு மேற்கோளாக எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். எனவே இவ்வாற்றான் அவ் வளையாபதிச் செய்யுள் ஒரு சில நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இன்னும் புறத்திரட்டு என்னும் நூலைத் தொகுத்த சான்றோர் இவ் வளையாபதிக் காப்பியத்தினின்றும் அறுபத்தாறு செய்யுள்களை அந் நூலின்கட் சேர்த்துள்ளனர். இவ்விருவகையானும் இற்றைநாள் நம் கைக்கெட்டியவை எழுபத்திரண்டு செய்யுள்களேயாம்.

மேற்கூறப்பட்ட செய்யுள்களினின்றும் இந்நூல் ஆநகத சமயம் பற்றி எழுந்த நூல் என்பது புலப்படுகின்றது. இஃதன்றி இந்நூலை இயற்றிய புலவர் பெருமான் யார் என்றதல், இந்நூலிற் கூறப்பட்ட வரலாறு அல்லது கதை யாது என்றதல், யாம் அறிந்துகொடற்கு வழி யில்லை. கிடைத்திருக்கின்ற செய்யுள்களின் பண்புகொண்டு நோக்கு மிடத்து இதனை இயற்றியவர் புலமைப் பண்புமிக்க நல்லிசைப் புலவர் என்று திண்ணமாக விளங்குகின்றது. ஒப்பற்ற புலவராகிய ஒட்டக் கூத்தர் இயற்றியருளிய தக்கயாகப்பரணியின் உரையாசிரியர்ஒரிடத்தே “இவர் (ஒட்டக்கூத்தர்) வளையாபதியை நினைத்தார் கவியழகு வேண்டி” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் இவ் வளையாபதி செய்யுளழகு விரம்பிய இனியதொரு காப்பியம் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது.

இனி அடியார்க்குநல்லார் இளம்பூரணர் முதலிய உரையாசிரியப் பெருமக்கள் இவ்வளையாபதிச் செய்யுளை மேற்கோளாக எடுத்திருப்பத னாலும் இந்நூல் தமிழ்மரபு இழுக்காதிபன்றதொரு நல்லிசைப்பம் என்பதனை அறிவுறுத்துகின்றது; சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைபெழுதிய அரும்பத உரையாசிரியரும் அடியார்க்குநல்லாரும் இவ் வளையாபதியை ஐந்திடங்களிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். அரும்பதவுரையாசிரியர் கானல் வரியில் கடவுள் செய்யுள் அரும்பதவுரையில் “நீங் கடலிடை யறவன் வறியுறவா” என ‘வளையாபதி’யினுள் கூறினர்” எனவும், அடியார்க்கு நல்லார் கணத்திறமுரைத்த காதையில் கச-௨ : விளக்கத்தில் “பாசண்டம் தொண்ணூற் றறுவகைச் சமய சாத்திரத் தருக்கக் கோவை; என்னை? ‘பண்ணூற் றிறத்திற் பழுதின் றி மேம்பட்ட, தொண்ணூற் றறுவகைக்கோவையும் வல்லவன், விண்ணு றியங்கும் விறலவ ராயினும், கண்ணுறி நோக்கிக் கருகை செய்வான்’

என்றார், வணியாபதியினுமாகலின்" எனவும் ஆய்ச்சியர் குரவையின் ககையும் அடி விளக்கத்தில் "கொன்றைப் பழக்குழற் கோதையர்" என்றார் 'வணியாபதியினும்' எனவும் உடனும் அடியுரை விளக்கத்தில் "அன்றைப் பகற்கழிற் தாளின் திராப்பகல், கன்றின் குரலும் கறவை மணி கறங்கக், கொன்றைப் பழக்குழற் கோவலரம்பலும், ஒன்றல் சுரும்பு நரம்பென வார்ப்பவும்" என வணியாபதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண் கூறு தலானும்" எனவும் கூறியிருத்தல் உணர்க.

இனி, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில், இளம்பூரண அடிகளார் ஈனையும் நூற்பாவிற்கு 'உருகம்...உயிரியான்' என இவ் வணியாபதிச் செய்யுளை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார். யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியர் இச் செய்யுளையும், "நீல நிறத்தனவாய்..... நெஞ்சே" எனவும், "வித்தகர்.....நெஞ்சே" எனவும் வரும் செய்யுள் களையும் மேற்கோளாக எடுத்தள்ளனர்.

இனி, திருக்குறளில் ஆசிரியர் பரிமேலழகரும்,

"இளம்போன் றினமல்லார் கேண்மை மகளிர்

மனம்போல வேறு படும்"

(குறள் - அஉஉ)

என்னுந் திருக்குறள் விளக்கவுரையின்கண் "அவர் மனம் வேறுபடுதல், 'பெண்மனம் பேதின் றெருப்படுப்பே னென்னும், எண்ணி லொருவன்' என்பதனானும் அறிக" என இவ் வணியாபதிச் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டலுமுணர்க.

மேற்கூறியவற்றால் இவ் வணியாபதி என்னும் பெருங்காப் பியத்தைத் தமிழகத்துச் சான்றோர் அனைவரும் பெரிதும் விரும்பிப் பயின்று வந்தனர் என்பது விளங்கும்.

புறத்திரட்டினைத் தொகுத்த புலவர் காலம் வரையில் இவ் வணியாபதி இத் தமிழகத்தில் முழுவருவத்துடன் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூல் முழுதும் கிடைக்கப் பெறுமைய தமிழரின் தவக்குறைவே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், இற்றைநாள் கிடைத்துள்ள இச் செய்யுள்களையேனும் பாதுகாத்து வந்தம் வழித் தோன்றல்களுக்கு வழங்குவது நமது கடமையாகும் என்பது கருதியும் அரிதுணர் செய்யுள்களாகிய இவற்றிற்கு உரையும் எழுதி வெளியீடுதல் தமிழர்க்கு ஆக்கமாம் என்று கருதியும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் அடியேனைக் கருவியாகக் கொண்டு அப் பணியை இந்நூல் வெளியீட்டின் வாயிலாய் இனிதே நிறைவு செய்கின்றனர்.

வாழ்க நங்குனித் தமிழ்!

இங்ஙனம்,

உரையாசிரியன்

பொ. வே. சோமசுந்தரன்

உள்ளுறை

	பக்கம்
வாய்பாதி	௪—௬
குண்டுகேசி	௧௫—௪௨௪
வாய்பாதி :	
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	௪௨௫
குண்டுகேசி :	
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	௪௨௬
வாய்பாதி :	
அருஞ்சொல் அகரவரிசை	௪௨௭
குண்டுகேசி :	
அருஞ்சொல் அகரவரிசை	௪௨௮

வ னை ய ர ப தி

மூலமும் உரையும்

கடவுள் வாழ்த்து

க. உலக மூன்று மொருங்குட னேத்துமாண்
 டிலக மாய திறலறி வன்னடி
 வழுவி னெஞ்சொடு வாலிதி னாற்றவுந்
 தொழுவ ரெல்வினை நீங்குக வென்றியான்.

(இச் செய்யுள் தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரண
 வடிகளார் வகுத்த உரையின்கட் கண்டது.)

(இதன் பொருள்) உலகம் மூன்றும் - மூன்றுலகத்துள்ளும்
 னாமும் சான்றோனாகவும்; ஒருங்கு உடன் ஏத்தும் - ஒருசேர
 வாழ்த்தி வணங்குதற்குக் காரணமான; மாண் திலகம் ஆய-மாய்
 சிமை மிக்க திலகமாகத் திகழா நின்ற; திறல் அறிவன் - ஆற்றன்
 மிக்க முற்றறிவினையுடைய அருகக் கடவுளின்; அடி - திருவடி
 களை; தொல்வினை நீங்குக என்று - என்னுடைய பழவினைகள்
 துறாக்கெடுவனவாக என்று கருதியும்; மான் வழுவதில் நெஞ்
 சொடு - மான் காம முதலிய குற்றங்களில்லாத தூய நெஞ்சத்
 தோடிருந்து; வாலிதின் ஆற்றவும் - அதற்குக் காரணமான
 நோன்பினைத் தூய்தாகப்பண்ணவும்; தொழுவல் - என் மன
 மொழி மெய்களாலே தொழுது வழிபடுவேன் என்பதாம்.

(விளக்கம்.) மூன்றுலகத்தும் வாழும் நல்லோர் ஒருங்கே வாழ்த்தி
 வணங்குதற்குக் காரணமான பொருளு் சிறப்புடைய அருகக் கடவுளின்
 திருவடிகளை அடியேன் பழவினை கெடும் பொருட்டும், அவை கெடும்
 பொருட்டும் குற்றம் தீர்ந்த நன்னர் நெஞ்சத்தோடிருந்து தூய்தாக
 அவன் கூறிய நல்லறங்களை மேற்கொண்டொழுகவும் திருவருள்
 கூர்தல் வேண்டும் என்று வணங்குகின்றேன் என்றவாறு.

இஃது அருக சாணம்

மூன்றுலகம் என்பது மேலுலகும் நிலுலகும் மேலுலகும். இவற்றை ஒளியுலகம் நிலுலகம் இருள் உலகம் என்ப. உலகம் சண்டு உயிர்களின் மேற்று. என்னை? ஏத்துதற்குரியன அவையே யாதலின் என்க.

இருள் உலகத்தாரும் அருகை வணங்குவரே என்னின் வணங்குவர். என்னை? நரகவுலகமாகிய அதன்கண் விழ்ந்துழல்வோர்க்கும் அவனடிக்கையன்றிக் களாகண் பிறிதில்லைபாகலின், அங்கும் நல்லறிவு பெற்று வணங்குவர் என்க.

நரகத்துமூலம் உயிர்கள் நல்லறிவு பெற்றுத் தந்தீவினைக் கிரங்கி அறமுதலியவற்றைச் செய்ய அவாவுவர் என்பதனை,—

நரகத்திதெ டிடந்து நலிவார் கூற்றாக வருகின்ற,

“தேடிப் பொருளைச் சிறுதொழிற்கே

செலுத்தி யுணர்ச்சி தெரியாமல்

பாடிப் பதருக் கிறைத்ததெல்லாம்

பலித்த தெமக்கீங் கென்பார்கிலர்

கேடிப் பாடிவந் தெமைச்சுழக்

கெடுத்த பாவி யுலகிலின்ன

நாடிப் பிறக்க விடனுமங்க

ஓடோ மென்று சிலர்சொல்வார்”

எனவும்,

“என்று மிறவோ மென்றிருந்தோ

மிறந்து படுவ தீதறிந்தால்

அன்று படைத்த பொருளையன்றே

யருள்வோ மறையோர்க் கென்பார்கிலர்

சென்று வரவாய் கெம்மையின்னஞ்

செலுத்திற் புதைத்த திரவியத்தை

யொன்று மொழியா தறம்புரிந்திங்

கோடி வருவோ மென்பார்கிலர்”

எனவும்,

“பிறந்த வுடனே துறந்துகத்தப்

பிரம முணர்ந்து பிறப்பதனை

மறந்திந் நரகத் தெய்தாமை

வருமோ நமக்கு மென்பார்கிலர்

பிறந்து நிரையத் தழுந்தியிட

சிவ்வா றுழப்ப தறியாமற்

கிறந்த விவேகர் பெருமான்தற்

செயலைத் தவிர்த்தோ மென்பார்கிலர்”

எனவும் வரும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தாலும் உணர்க.

இவ்வாறு தந்திவினைக் கிரங்கு நாகர் அதன் தீர்வுகருதி இறைவன் அடிக்கை ஒருதலையாக ஏத்துவர் என்க.

திலகம் - நெற்றிச்சட்டி. அறிஞர் தம் நெற்றியிலிருத்தபென்ற திலகம் போன்ற அடிகள் எனினுளாம். திறல் அறிவன் - முற்றிவினை உடைய இறைவன்; இதனைக் 'வேருஞ்ஞானம்' என்பர். மூவுலகத்துமுன் உயிர் முதலிய பொருள்களின் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரே சமயத்தில் ஒருங்கே அறியும் ஆற்றலுடைமையின் இறைவன் அறிவினைத் திறல் அறிவு என்றார்.

"உலகுணர் கடவுள்" என்று இருத்தக்கதவநம் (சேவக-உளகட) "உலகம் முன்று மொருங்குணர் கேவலத் தலதிலாத அந்த குணக் கடல்" என்று (கடவுள் வாழ்த்து) யசோதரகாவியமுடையாரும் ஒதுத லுணர்க.

இனி, உலகம் முன்றும் ஒருங்குடன் ஏத்தமான் திலகமாய திறலறிவன் அடி என்று பொதுவி னேதிபதன்றி அநுடன் என் னுமையின் அருகக் கடவுளின் அடிகள் என்றுரை கூறியதென்றையோ? எனிற் (சமண சமயத்துப் பேராசிரியர் உரை கூறுமாறு) கூறுதும் :-

உலகத்துச் சான்றோரால் வணங்கப்படுபவர் இன்னுசெய்யா மையும், பொய் கூறுமையும், கள்ளமையும் காமமில்லாமையும் பற்றின்மையும் முதலாகிய குணங்கள் உடையார் அல்லரோ? இக் குணங்கள் முழுதும் உடையான் அருகக்கடவுளேயன்றி வேறு சமயக் கணக்கர் கூறும் இறைவர்க்கெல்லாம் இக் குணங்களின்மையான் "உலகம் முன்றும் ஒருங்குடன் ஏத்தும் மான் திலகம் ஆப திறல் அறிவன்" என்பது அருகக் கடவுளுக்கே பொருத்தவதாயிற்று என்க.

இனி, இறைவன் அடிவணங்குதலின் குறிக்கோள், வழுவில் நெஞ் சொடு வாலிதின் ஆற்றலே ஆதலின் அதனையே குறித்தார். வழுவில் நெஞ்சம் பெறுதற்கு இருள்சேர் இருவினையும் அகலுதல் இன்றியமை யாமையின் "தொல்வினை நீங்கவும்" என்றார். தொல்வினை நீங்க ளன்றும் எனல் வேண்டிய எண்ணும்மை செய்யுள் விகாரத்தாத் டெடுக்கது. (ச)

சாது சரணம்

உ. துக்கந் துடைக்கும் துளாறு காட்சிய
நிக்கந்த வேடத் திருடி கணங்களை
ஒக்க வடிவீழ்ந் துலகியல் செய்தபி
னக்கதை யாழ்கொண் டமைவரப் பண்ணி.

(இ - ன்.) துக்கந் துடைக்கும் துக்கர் அறு காட்சிம-பிறவிப் பிழைந்துன்பத்தைத் துவரப் போக்குதற்குக் காரணமான குற்ற

மற்ற மெய்க்காட்சியையுடைய; நிக்சத்த மேடத்து இருபுகணக் களை - பதினொரங்குணத்தானத்து விற்கு நிக்சத்த ரூல்லக் என் னும் துறவோர் குழுவினை, ஒக்க அடிவிழ்த்து-மனமொழி மெய்கள் ஒருசோத் திருபுகளிலே விழ்த்து; உலகியல் செய்தபின்-மணங்கி, உலகத்துச் சான்றோர் செய்யும் கடவுள் வாழ்த்து மனையினைச் செய்தபின்னர்; வாழ் கொண்டு-வாழினைக் கைக்கொண்டு; அமை வரப் பண்ணி-அதனை ஆராய்ந்து சுதி கூட்டிய பின்னர் என்க.

(வி - ந.) இச் செய்யுள் சிலப்பதிகார வுரையிற் காணப்பட்டது. (சிலப் - க; கட. அடியார்க்கு நல்லார் உரைமேற்கோள்.) துக்கம் - பிறவித்துயர். துகள்-அழுக்கு; அவை, காமவெருளி மயக்கம். காட்சி-மெய்க்காட்சி. இருபுகணம் - துறவோர் குழு. உலகியல், உலகோர் செய்யும் முறைமை. இச் செய்யுள் பாழிசைக்கும் ஒருத்தியின் செய்கைக் கூறுகின்றது. இவள் வரலாறு யாதும் தெரிந்திலது அக் கதை என்று ஆசிரியர் கூட்டும் கதையும் இன்னதென்று தெரிந்திலது. யாதும் கைக்கொண்டு அமைவரப் பண்ணி என்க. அமைவரப் பண்ணுதலாவது. சுதி கூட்டுதல். இதனை,

“.....சூற்றநீங்கிய பாற்கையிற் ரெழுது வாங்கிப்
பண்ணல் பரிவட்டனை யாராய்தல் தைவரல்
கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூற்
நண்ணிய குறும்போக் கென்று நாட்டிய
எனவகையா விசையெந்திப்
பனவகையாற் பரிவு தீர்த்து
மரகத மணித்தாள்செறித்த மணிக்காத்தன் மெல்விரல்கள்
பயிர்வண்டின் கீழ்போலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர
வார்தல் வடித்த லுந்த லுற்றதல்
சீருட னுருட்ட மெருட்ட ண்ணல்
ஏகுடைப் பட்டையென விசையோர் வருத்த
எட்டுவகையி விசைக்கர ணத்துப்
பட்ட வகைதன் செவியி னோர்த்து”

எனவரும் சிறப்பதிகாரத்தாலும் உணர்க. (எ : ச - கக)

இனி, இச் சாதுக்களை. “பேதுறு பிறவி போக்கும் பெருந்திரு வுருவுக்கேற்ற, கே. தறு டு ணங்கள் டெய்த கொள்கலம் அனைய ராகிச், சேதியின் கெறியின் மேறு சிறந்தது சீர்தை செய்யாச், சாதவர் அன்றி யாரே சரண்புக டுகி டுவார்” என்று யசோதர காவியமுடையாரும் (கி) பாடிப் பரவுதல் உணர்க. (உ)

(கீழ்வருஞ் செய்யுளின் ண்டுப் பாற்புகள்களெடுத்தியற்காணப்பட்டன.)

நெஞ்சறிவுறாஉ

உ. நில நிறத்தனவாய் நெய்கனிந்து போதவிழ்ந்து
கோலம் குயின்ற குழல்வாழி நெஞ்சே
கோலங் குயின்ற குழலுங் கொழுஞ் சிகையுங்
காலக் கனலெரியின் வேம்வாழி நெஞ்சே
காலக் கனலெரியின் வேவன கண்டாதுஞ்
சால மயங்குவ தென்வாழி நெஞ்சே.

(தி - ன்.) நெஞ்சே - என்னெஞ்சமே நீ; நில நிறத்தனவாய்
நெய்கனிந்து - நில நிறமுடையனவாய் நெய்ப்புயிக்கு; போது
அவிழ்ந்து - சூட்டப்பட்ட மலர்கள் மலரப்பட்டு; கோலம் குயின்ற
குழல் - ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அழகிய கூத்தல் என்று மகளிர்
கூத்தலைப் பாராட்டுகின்றன; கோலம் குயின்ற குழலும் - அவ்
வாறு ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அக் கூத்தலும்; கொழுஞ்சிகையுக் -
அதனுலெயின்ற கொழுவின கொண்டையும்; காலக் கனல் எரியின்
கோல் - சமத்தியாகிய நெருப்பின்ன்கண் வெக்தழியு மல்லவா?;
காலக் கனல் எரியின் - அவ்வாறு சமத்தியின்ன்கண்; வேவன
கண்டாலும் - வெக்தழியனவற்றை நீ கண்டுகூடக் கண்டுவைத்
தும்; சால மயங்குவது என் - அவற்றினிவல்பாராது பெரிதும்
மயங்குவதற்குக் காரணத்தான் என்னையா?; வாழி நெஞ்சே - நீ
வாழ்வாராக!

(தி - ன்.) நெய்கனிதல் - நெய்ப்புயிக்குதல். போது - மலர்.
கோலம் - ஒப்பனை. குயின்ற - செய்த. வாழி : அசை. சிகை -
கொண்டை. காலக் கனல் - ஊழித்தி; சண்டு சமத்தி.

நெஞ்சே நீ மகளிருடைய கூத்தலையும் அதன் ஒப்பனையும் கண்டு
பெரிதும் காழுற்று மயங்குகின்றன; இத்தகைய கூத்தல்களை நான்
தோறும் அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டிருப்பாய்வுமே?
அங்ஙனம் கண்டிருத்தும், அதன்பால் நீ இவ்வளவு மயங்குவானேன்!
இம் மயக்கம் "கூராரும் வேல்விழிபார் கோலாக லங்கள் எல்லாம்,
தேராத சித்தையரைச் சித்திகளோரும் அல்லாமல், கோலங் கித்கும்
நிலையுளர்ந்து நிற்குமம், ஆராய்பவருக்கு அருவகுப்பதாய் விடுமே"
என்பது குறிப்பு. (உ)

இதுவுமது

ச. வித்தகர் செய்த விளங்கு முடிகவித்தார்
மத்தக மாண்புறிதல் காண்வாழி நெஞ்சே
மத்தக மாண்புறிதல் கண்டால் மயங்காதே
உத்தம நன்னெறிக்க ணில்வாழி நெஞ்சே
உத்தம நன்னெறிக்கண் நின்றாக்கஞ் செய்தியேல்
சித்தி படர்த நெளிவாழி நெஞ்சே.

(தி - ங்.) செஞ்சே-வாழி-என்னெஞ்சமே நீ நீடு வாழ்வா
வா!; வித்தகர் செய்த-தொழிற்றிறமையுடைய கம்மிநாராற் செய்
பப்பட்ட; விளங்கு முடி களித்தார் - விளக்கமுடைய முடிக்கலன்
அணிந்த மன்னர்களுடைய; மத்தகம்-சிறந்த தலைகளும்; மாண்பு
அறிதல் காண்-ஒருகாலத்தே அச் சிறப்பெல்லாம் அழிந்து
பிறரால் இழப்படுதலை நினைத்துக் காண்பாவாக!; மத்தக மாண்பு
அறிதல் காண்டால்-அவ்வாறு அரசர்தம் தலை முதலினைவும்
சிறப்பறித்தொழிதலை ஆராய்ந்து மேய்ந்தமையுணர்நின்; மயங்காதே
உத்தம நல்லெறிக்கண் நில்-அவற்றைக்கண்டு மயங்காமல் தலை
செத்த நன்னேறியிலே நிலைபெற்று சித்தகக் கடனை; உத்தம நல்
செறிக்கண் நின்று ஊக்கஞ் செய்தமேல்-மேய்ந்தமையுணர்ந்தவழி,
தலைசிறந்த நல்லொழுக்கத்தின்மேல் மேலும் முன்னொழுக்குவா
யின்; சித்தி பட்டர்தல் சித்தி-நீ விட்டுவகத்தினை எய்திப் பேரின்
புற்றிருத்தல் ஒருதலை என்றுணர்ந்துகொள்ளக் கடனை;
செஞ்சே வாழி-என்னெஞ்சமே நீ நீடு வாழ்வா! என்பதாம்.

(வி - ங்.) வித்தகர்-தொழிற்றிறமை மிக்கவர். வித்தகர் செய்த
முடி, விளங்கு முடி எனத் தனித்தனி கூட்டுக. மத்தகம் தலை. உத்தம
நன்னேறி என்றது, நல்லொழுக்கத்தினை. சித்தி-விடு பேறு.

இனி, இவ்விரண்டு செய்யுட் கருத்தோடு,

“வண்டவாய் வார்துழும் வானெயிறும் பூன்முனையும்
தொண்டவாய் நன்னளமும் தோளுந் துடியிடையும்
கண்டவாய் காலுக்கும் யாரும் கணநரியும்
விண்டவாக் கொண்டுணர்நி வேறுவே ருமன்றே”

எனவும்,

“கரையவா வாங்குங் கயமகன் கைத்தாண்டில்
இரையவாப் பன்மீ னிடருறுவ தேபோல்
துரையவா துண்டுநினை மேகையுஞ் சூழந்த
வரையவாய்ப் பட்டார்க்கு மாந்துயரே கண்டி”

எனவும்,

“பட்டார் பல்புனையும் வானெடுங்கண் மையனியும்
பட்டார் கையுடையும் பல்வனையும் பைத்தோடு
நட்டாரை பெல்லா நரகுக்கே புய்க்குதாய்க்
கொட்டார்தார் செய்யுங் கோலங்கள் வண்ணம்”

எனவும்,

“ஆடினாய் நான் மணிந்தாய் கன்னமாலை
தடினா வேனுஞ் சுணங்கார் வளமுடையா
பூடினா யாக வொழுக்கூற்றைப் பல்பண்டம்
முடினாய் தோளின் முகம நுரையேனே”

எனவும்,

“மின்போ னுடங்கிடையும் வேயெய் திரடோளு
மென்றே யிவைமகிழ்ந்தீங் கென்றுன்னே வந்தாயாற்
புன்றோளும் பல்லென்பும் போர்த்த புறங்காட்டு
என்றே யுறைவ வவற்றான் மருள்வேனோ”

(தருமவுரை - ௪௪௯ - ௪௫௨)

எனவும் வரும் நீலகேசிக் செய்யுள்களும் நினைவு கூரற்பாலன.

இவ்வாறு உடம்பின் வாகாம்பையை நினைந்து நினைந்து அதன்பாற்
பற்றறுப்பதனைச் சமண சாஸ்திரிகள் ‘அசுசியநுப்பிரேக்ஷை’ என்று
உறுப. பௌத்தர் ‘அசுப பாவனா’ என்ப.

(ச)

(இனி வருகின்ற செய்யுள்கள் புறத்திட்டிலிருந்தெடுக்கப்பட்டவை.)

மக்கள் யாக்கையும் செல்வமும் பெறுதல் அரிதெனல்

- ①. வினைபல வலியி னாலே வேறுவே றியாக்கை யாகி
நனிபல பிறவி தன்னுட் டுன்புறாஉ நல்லுயிர்க்கு
மனிதரி னரிய தாகுந் தோன்றுத றேன்றி னாலு
யினியவை நுகர வெய்துஞ் செல்வமு மன்னதேயாம்.

(இ-ள்.) பலவினை வலியினாலே - பல்வேறு னடைப்பட்ட
தீவினைகளின் ஆற்றலாலே; வேறவேறு யாக்கை ஆகி-பலவேறு
னடைப்பட்ட உடம்புகளை யுடைமனவாகி; நனி பல பிறவி தன்
னுள்-மிகவும் பலவாகிப் பிறப்புகளில்ல புலுத்து அங்ஙனப் பிறப்பு
களிலேல்லாம்; துன்புறாஉ-துன்ப மேகத்தினின்ற; நல் உயிர்க்கு-
நல்ல நம்முயிர்க்கு; மனிதரில் தோன்றுதல் அரியது ஆகும்-
மக்கட்கு பிறப்பிலே பிறத்தல் மிகவும் அரிதொரு சேமலேகாம்;
தோன்றினாலும்-ஒரோடழி அரிதாம் அக் மக்கட்கு பிறப்பிலே
பிறந்தாலும்; இனிமைய நுகர எய்தும் செல்வமும் அன்னதே
ஆக-அக் மக்கட்கு பிறப்பின்கண் இனிமைய பொருள்களை நுகர்தற்கு
இன்றிமையாததாய் வருகின்ற செல்வந்தானும்; அம் மக்கட்கு
பிறப்புப் போன்றே பெறுதற்கென தொன்றேயாம். ஆகவே மக்கட்கு
பிறப்புக் மாண்புடைத்தன்று என்பதாம்.

(வி - ௩.) உயிரின் பிறப்புகள் வேறுபடுதற்குக் காரணம் வினை
வேறுபட்டயாதலின் பலவினை வலியினாலே வேறவேறு யாக்கையாகி
என்றார்; இதனை,

“விண்ணோ ருருவி னெய்திய நல்லுயிர்
மண்ணோ ருருவின் மறிக்கினு மறிக்கும்
மக்கள் யாக்கை பூண்ட மன்னுயிர்
மிக்கோய் வினங்கி னெய்தினு மெய்தும்
வினங்கின் யாக்கை வினங்கிய விண்ணுயிர்
கலங்கஞர் நரகரைக் காணினும் காணும்
ஆடுங் கூத்தர்போ ளாருயி ரொருவழிக்
கூடிய கோலத் தொருங்குநின் நியலாது
செய்வினை வழித்தா யுயிர்செலு மென்பது
பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை”

எனவரும் திவங்கோஷடிகளின் மொழியாறு முணர்சு.

(உஅ : ௧௮௧ - ௧௮)

இனி, நரககதி விலங்குகதி மக்டேகதி தேவகதி என்னும் நாகி
வகைப் பிறப்பினாடும் ஒய்வான் நக்கண்ணும் எண்ணிநந்த பிறப்பு
வேறுபாடுகள் உண்மையின், ‘நனிபலபிறவி எக்ஞர். இனி, தேவகதியை
யுள்ளிட்ட எல்லாப் பிறப்பும் துன்பத்தக்கே ஏதுவாதல் பற்றி,
‘பிறவி தன்னுள் தன்புறாடம் நல்லுயிர்’ எக்ஞர். இனி,

“இழத்தொறாடங் காதலிக்குஞ் சூதேபோற் றுள்ப

முழத்தொறாடங் காதற் றுயிர்”

—குறள், ௧௪௦

என்பவானின் தன்புறாடம் நல்லுயிர் என உயிர்க்கு நன்மையை
அடை புணர்த்தார். இனி உயிர்க்குப் பரிந்து நல்லுயிர் என்று
இரங்கினார் எனினுமாம்.

இனி, மனிதநீற் றோன்றுதல் அரிவதாகும் என மாறுக.

இனி, மக்களாய்ப் பிறந்தாலும் செல்வம் பெற்றாலாழிய இங்
வுலகத்தின்பம் யாதொன்றும் எய்தவதின்மையான் அரிநீற் பிறந்த
அப் பிறப்பும் துன்பத்திற்கே ஏதுவாதலின் பொருளையே விதத்தெடுத்த
“இனிபவை நுகர எய்தும் செல்வமும் அன்னதேயாம்” எக்ஞர்.
என்கை?

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும், பொருளின் மாண்பினை,

“அறனினு மின்பமு மீனுந் திறனறித்து

தீதின்றி வந்த பொருள்”

—குறள், ௧௮௧

எனவும்,

“அருளென்னு மன்பின் குழவி பொருளென்னுஞ்

செல்வச் செவிநியா ளுண்டு”

—குறள், ௧௮௨

எனவும்,

“ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கென்பொரு

ளேனை யிரண்டு பொருங்கு”

—குறள், ௧௮௩

எனவும்,

“அருவிலார்க் கவ்வுகை மிடுங் பொருவிலார்க்

கிவ்வுகை மிடுநாதி யாங்கு”

—குறள், உரையு

எனவும் பாராட்டிக் கூறதலுணர்க.

பொறிக்கா னுகருமின்பமும் அறத்தால் வருமியின்பமும், வீடு
பேற்றின்பமும் ஆகிய எல்லா இன்பங்களுக்கும் செல்வம் ஏதுவாதல்
பற்றிப் பொதுவாக “இனிப்பவை துரை எய்தஞ் செல்வம்” என்றார்.
அன்னது என்றது முற்புறியபடி அரிது என்றவாறு. (இ)

இதுவுமது

உயர்குடி நனியுட் டோன்ற லானமில் யாக்கை யாதன்
மயர்வறு கல்வி கேள்வித் தன்மைபால் வல்ல ராதல்
பெரிதுண ரறிவே யாதல் பேரறங் கோட லென்றாங்
கரிதிவை பெறுத லேடா பெற்றவர் மக்க ளென்பார்.

(இ - ள்.) உடா-தோழினி! நனி உயர்குடியில் தோன்றல் -
ஒரோமழி மக்கட்பிறப்பிற் பிறந்த வழியுக் கிவ்வுமயர்க்குத் குடியில
தோன்றலும்; ஊனம் இல் யாக்கை ஆதல் - உயர்குடி
யிலே தோன்றிய வழியுக், கூன் குருடு செவிடு முட முதலிய
குறைகளில்லாத கல்லுடம், பெறுதலும்; மயர்வு அறு கல்வி
கேள்வித் தன்மைபால் வல்லர் ஆதல்-மயக்கமறுதற்குக் காரண
மான கல்வியறிவுக் கேள்வியறிவுக் பேறுமாத்ரால் வையுடைய
ராதலும்; பெரிது உணர் அறிவே ஆதல்-அவ்வாறு கல்விவானும்
கேள்விவானும் அறிவு வலிவாய விடத்தும் அவ்வறிவு மெய்யுண
ராக அறிவாதலும்; பேர் அறம் கோடல் - அங்ஙனம் அறிவு செந்
துழியும் செந்த கல்லறத்தை மேற்கோண்டொழுதுதலும்; என்று
ஆங்கு இவை அரிது-என்று கூறப்படுகின்ற இப் பேறுகள்
எல்லாம் எய்துதல் அரிதெனாம்; பெற்றவர் மக்கள் என்பார் -
அறிவனவாய் இவை எல்லாக் ஒருங்கே பெற்றவர்களை மக்கட்
பிறப்புடையார் என்று மறிக்கத் தகுந்தவர் ஆவர் என்பதாம்.

(வி - டு.) நனி உயர் குடியுட் டோன்றல் என மாறாக் செப்பம்,
நான், ஒழுக்கம், வாய்மை, நகை, ஈகை, இச்சொல், இசுழாமை,
ஒழுக்கம் குன்றமை, பண்பிறநீராமை, சலம்பற்றிச் சால்பில செய்
யாமை, பணிவுடைமை, இன்றிராண்ட மார்த்தக்கணிகலையுப லெமெல்
லாம் உயர் குடிப்பிறப்புடையார்மாட்டு இயல்பானுளவாகலும் ஏனை
யோர் மாட்டு இலவாகலும் காண்டவிச், அக் நற்பண்புகள் எல்லாம்
ஒருங்குடையார்க்கன்றிப் பிறவிப் பயன் எய்துதல் அரிதானென,
அங் வுயர்குடிப்பிறப்பும் பெறற்கும் பேறென்றார்.

ஊனம் - செவிடு குருடு முதலிய உறுப்புக் குறைபாடுகள்.
உயர்வு - மயக்கம்.

“நுன்னிய நூல்பல கற்பினு மற்றுத்தன்
நுன்னம் யறிவே மிகும்”

—குறள், உரையு

என்பது பற்றி, கவி ரேவியில் வல்லுநராய விடத்தும் உணர் அறிவுடையராதல் அரிதென்றார். ஈண்டு உணர் அறிவு என்றது மெய்ப்புணர்வின். "கற்றனர் ஞான மின்றேல் காமத்தைக் கடக்க வாமோ?" என்னும் கம்பர் மொழியினும் ஞானம் என்பதுமது.

பேரநம் என்றது ஈண்டு ஆளுகதசமயவறங்களை. இவை பெற்றவர் மக்கள் எனவே பெருதார் மக்களாய்ப் பிறந்து வைத்தும் பயன்பெறுதலிவர் என்றாராயிற்று.

மக்களாகப் பிறப்பதன் அருமையை :

"பரவை வெண்டிரை வடகடற் படுதுகத் துளையுட்
கிரசெய் தென்கட லிட்டதோர் நோங்குறி சிவணி
அரச வத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதால்
பெரிய யோனிகள் பிறைத்திவண் மானிடம் பெறலே"

"விண்டு வேய்தர னுன்வினை கானவ ரிடனும்
கொண்டு கூர்ப்பனி குடைத்திடு தினைக்களக் குறும்பும்
உண்டு தீரென வுரையினு மரியன வொருவி
மண்டு தீம்புனல் வளங்கெழு நாடெய்த லரிதே"

"வில்லின் மாக்கொன்று வெண்ணினாத் தடிவினிப் படுத்த
பல்லி னுர்க்கும் படுகடற் பரதவர் முதலா
என்னை நீங்கிய விறிதொழி விறிகுல மொருவி
நல்ல தொல்குலம் பெறுதலு நரபதி யரிதே"

"கருவி மாமறை கனைபெயல் பொறிந்தென வறிநாள்
அருவி போற்றெடர்த் தருதன வரும்பிணி யழலுட்
கருவிற் காய்த்திய கட்டளைப் படிமையிற் பிறையா
துருவின் மிக்கதோ ருடம்பது பெறுதலு மரிதே"

"காம னன்னதோர் கறிவனப் பறிவொடு பெறினும்
நாம நாற்கதி நவைதரு நெறிபல வொருவி
வாம னுனெறிவருவறத் தருவின ரொருகல்
ஏம வெண்குடை யிறைவமற் றியாவது மரிதே"

எனவரும் சேகரித்தாமணியா னன்குணர்க. (முத்தி - கடுக-இ.) (க)

கற்புடை மகளிர்

எ. நாடு முரு நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்
பீடு றும்மறை பெய்கெனப் பெய்தலும்
கூட லாற்றவர் நல்லது கூறுங்காற்
பாடு சான்மிகு பத்தினிக் காவதே.

(தி - ங்.) கூடல் ஆறு அளர்-ஒத்த அன்பினான் மன
மிமைந்து கூடி வாழுகின்ற இல்லற மெறியினை யுடையோராமை
தலைவன் தலைவிமருள்வதைத்து; எல்லது கூறுக்கால்-எல்ல சிறம்
யினை ஆராய்ந்து கூறுமிடத்து; நாடும் ஊரும் ஈனி புகழ்த்து
ஏத்தலும்-தாம் பிறந்த நாடும் தாம் வாழுகின்ற ஊரும் ஈனி
மிகவும் புகழ்த்து பாராட்டுதலும்; வீடு உறும் மறை - பெருமை
மிகக் கெழையானது; பெருக எனப் பெய்தலும்-பெருக என்று
ஏவிய துணைமாரேனே பெய்தற்குக் காரணமான தெய்வத்தன்மையும்;
பாடுசால் பத்தினிக்கு ஆவது - அவ்விருவருள்ளும் பெருமைமிகக்
கற்புடைய தலைவிராலாவனவேமாம் என்பதாம்.

(வி - ங்.) கூடல்-ஆறு. ஆனும் பெண்ணும் அன்பால் இணர்ந்து
வாழுகின்ற இலகாழ்க்கை கெற. எனவே, கூடலாற்றவர் என்பது
தலைவன் தலைவிச் என்பது பெரும்.

நாடும் ஊரும் புகழ்கின்ற புகழ்ச்சி இருவருக்கும் பொதுவாயினும்
அப் புகழுக்கும் காரணமாயிருப்பது தலைவியே யன்றித் தலைவன்
அல்லன் என்பது கருத்து. என்னை?

"புகழ்புரித் திரிநோர்க் கிரிது விகழ்வார்புள்

னேறுபோற் வீடு தடை"

—குறள், இட

எனவும்,

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற

சொற்காத்துச் சொர்வினன் பென்"

—குறள், இட

எனவும்,

"நிலைநெ னிலைவன் யான்பாறு ளுள்ளநெ

னிலைவன் மானுக் கடை"

—குறள், இட

எனவும்,

"மனைமாட்சி யிரென்க னிரெனயின் வாழ்க்கை

எனைமாட்சித் தாயினு மில்"

—குறள், இட

எனவும் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவனாரும் இல்லறத்தாலெய்தும்
புகழ்க்குக் காரணம் கற்புடைய வாழ்க்கைத் துணைவியே என்பதுபட
ஒதுத்து முனர்க.

இனி, மனைபறம் தெய்வத் தன்மையுடையதாய்ப் பொலிவதற்கும்
கற்புடைய மகளிரே காரணம். தெய்வத்தன்மை தலைவிக்கே சிறக்
துரிமையுடையதாம். அத்தெய்வத் தன்மையுடையமையாலே அத்தகைய
மகளிர் வாழும் நாடே சிறப்புடையதாம் என அருடைய தெய்வத்
தன்மைக்கு ஒன்று எடுத்துக்காட்டுவார்,

'மறை பெய்கெனப் பெய்தலும்' என்றார். இத்தகைய சிறப்புத்
தலைவனுக் கெய்யபுணர்க. இக் கருத்தினை இக் தூலாசிரியர்
இருக்குதளினின்றும் எடுத்தாளுகின்றார். அது வருமாறு:—

“தெய்வத் தொழாஅன் கொழுநற் றெழுதெழுவான்

பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

—குறள், 100

“என்னும் அருமைத் திருக்குறளை அகிலம். இதற்கு ஆசிரியர் பரிமே-
ழைகள், “தெய்வந்தான் ஏவல்செய்யுமென்பதாம், இதனாற் கற்புடைய
வனதாற்றல் கூறப்பட்டது” என்பர்.

இன்னும், இயலினிய செய்புட் கருத்தோடு, கன்னியாச்-
சாரன்பின்,

“என்னெடு போந்த இவங்கொடி தங்கைதன்

வன்னாச் சீரடி மன்மக னறித்தின்

கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் றனக்கு

நடுங்குதுய ரெய்தி நாப்புரை வாடித்

தன்றுயர் காணுத் தகைசால் பூங்கொடி

இன்றுணை மகனிக் கின்றி யமையாக்

கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்ண் டிலமால்

வானம் பொய்யாது வளம்பிறைப் பறியாது

நீணில வேந்தர் சொற்றஞ் சிதையாது

பத்தினிப் பெண்டிர் திருத்த நாடெள்ளும்

அத்தகு நல்லுரை அறியா யோநீ”

எனக் கூறி அடைக்கலம் கொடுக்கின்ற கவுட்கியடிகளாரின் மணி-
மொழிகளையும் ஒப்புநோக்குக.

இன்னும் பத்தினிப் பெண்டிரின் தெய்வத்தன்மையை,

“அல்லன் மாக்க விலங்கைய தாருமோ

எல்ல நீத்த வுலகங்கள் யாவுமென்

சொல்லி னுற்கடு வேனது தூயவன்

விலி னுற்றற்கு மாசென்று விசினேன்” கம்ப - குறா - 109

எனவரும் வைதேயியின் வீரவுரையானும் தெனிக.

(எ)

கற்பில் மகளிர்

அ. பள்ள முதுநீர்ப் பழகினு மீனினம்

வெள்ளம் புதியது காணின் விருப்புறாஉங்

கள்ளவிற் கோதையர் காமனோ டாயினு

முள்ளம் பிறிதா யுருகலுங் கொண்ணி.

(இ - ன்.) மீன் இனம் - மீன் கூட்டம்; முது பள்ளநீர்ப் பழ

கினும் - பழையதென ஆழமான நீரிலையில் வாழ்ந்தாலும்;

புதியது வெள்ளம் காணின் - புதியதென வெள்ளம் வருகின்றது

அதனைக் கண்டால்; விஞ்ஞாபுரம் - தனது பழைய நீர்நிலை -
வேறுத்து அப்புதிய வேளையதே புதுவதற்குப் பிடிதும் விருக்-
பும்; அங்ஙனமே, 1-ன் அவிழ் கோதைத் - தேன் துளிக் கிந்த-
மலர் மாலைமணித்த மகளிர்; காமனோடு ஆயினும் - காமவேலை
கணவனுக்குப் பெற்று அவனோடு வாழ்வாராயினும்; உள்ளம் பிறிதா-
டருகலும் - புதிய ஆடவரைக் காணுமிடத்து மனமாறுபட்டு
அவரைத் தழுவுகின்றது மனமுருகு மின்புடையாதலும்;
நீ கொள் - நீ குறிக்கொண்டு அவரை விரும்புதலொழிக-
என்பதாம்.

(வி - ன்.) பள்ளமுதநீர்ப் பொய்கை - சிறப்புடைய கணவனுக்-
குவமை. மீனினம்-மகளிர்க்குவமை. புதியது காணின் என வுலமைக்குக்-
கூறியதனைப் புதியரைக் காணின் எனப் பொருளுக்கும் கொள்க. இது
பொதுவாக மகளிரின் மனவியல்பு கூறியபடியாம்.

இனி இச் செய்யுளோடு,

“ஏந்தெழின் மிக்கான் இனியா விசுவல்லான்
காதலையர் கண்கவர் கோக்கத்தான்—வாய்த்த
தயனுரை யின்சொல்லான் கேளெனினு மாதக்
கயலார்மே னாகு மனம்”

எனவும்,

“முறையும் குடிமையும் பான்மையும் கோக்கார்
நிறையும் நெடுநாணும் பேணர்—பிற்றுமொரு
பெற்றிமை பேதைமைக் குண்டோ பெரும்பாவம்
கற்பின் மகளிர் பிறப்பு”

எனவும்,

“கற்பின்மகளி னளவீறி றுணவுகொளும்
பொற்றொடி நல்லார் நனிநல்லர்—மற்றுத்தம்
கேள்வற்கு மேதினர்க்குத் தங்கட்குத் தங்கினைஞர்
யாவர்க்கும் கேடுகு நாள்” நிதிநெறி. அட, அட, அட

எனவும் வரும் குறகுரபர அடியார் அருண்மொழியும்,

“அன்புது னாக இன்சொ ளைந்தொடுத் தமைத்த காத-
லின்பஞ்செய் காமச் சாத்திற் கைபுனைத் தேற்ற மாலை
தன்பகற் துட்டி வின்னா தொருகினு தங்கை மார்க்குப்
பின்செயும் பிறர்க னுள்ளம் பிணையனுர்க் கடிய தன்றே”

எனவும்,

“பெண்ணைப் படுவ கேள்வோ பிடிவ பிறப்பு தோக்க
உண்ணிறை யுடைய வல்ல வொராயிர் மனத்த வாரும்
எண்ணிப்பத் தங்கை யிப்பா வித்திரன் மகளு மாங்கே
வெண்ணெய்க்குள் நெறியுந் குற்போன் மெலித்துயின்
[னிற்ரு மன்றே”

எனவும் வரும், சீவகசித்தாமனிச் செய்யுள்களும்; (கடுக - சுஎ)

“மின்னினு நிதியின் றுள்ளம் விழைவுறின் விழைந்த யாவும்
துன்னிடும் மனத்தின் றாய்மை துற்சீயு மொழிய நிற்கும்
யின்னுறு பழியிற் கஞ்சா பெண்ணுயிர்ப் பெருமை பேறு
என்னுயிம் மொழிகட் கத்தோ வினக்கிய மாயி னுனே”

எனவரும் யசோதர காவியச் செய்யுளும் (கடு) ஒப்புக்கோக்கற் பாலன.

என்குக் கூறப்படும் இயல்பு கற்பில்லாத மகளிரினியல்பே
யாகும். மற்றுக் கற்புடை மகளிரின் மாண்பு மேலே கூறப்
பட்டது. (அ)

இதுவுமதி

க. உண்டியுட் காப்புண் டுறுபொருட் காப்புண்டு
கண்ட விழுப்பொருள் கல்விக்குக் காப்புண்டு
பெண்டிரைக் காப்ப திலமென்று ஞாலத்துக்
கண்டு மொழிந்தனர் கற்றறிந் தோரே.

(இ - ஊ.) கற்றறிந்தோர் - கற்றுப் பொருளியல்பினை
அறிந்த சான்றோர்; உண்டியுள் காப்பு உண்டு - மக்கள் உண்ணும்
உணவுகள் சேடாதபடி காத்துக்கோடற்கு அழியுண்டு; உறு
பொருள் காப்பு உண்டு - மிக்க பொருள்களைக் கன்வர் சேடாதபடி
காத்துக்கோடற்கும் அழிவன் உளவாம்; விழுப்பொருள் கண்ட
கல்விக்குக் காப்பு உண்டு - செல்வப் பொருளினும் சிறந்ததாக
வுணரப்பட்ட கல்வியறிவு வறந்துபோகாதபடி காத்துக்கோடற்கும்
அழியுண்டு; பெண்டரைக் காப்பது இலம் - ஆனால் மகளிர் கற்பழி
வாமல் யாங் காத்துக்கோடற்கே யாதோரு அழியுள் கண்டிலம்;
என்று, கண்டு மொழிந்தனர் - என்று அம் மகளிரியல்பை
ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர் என்பதாம்.

(வி - ம.) உணவினை முடியிட்டுக் காத்தல் கூடும். பொருளைக்
கருவிலம் முதலியவற்றில் வைத்துக் காத்தல் கூடும்; கற்றவற்றை
மீண்டு மீண்டும் ஒதுமாற்றால் மறவாமற் காத்தல் கூடும். இவற்றைப்
போல மகளிர் கற்பழியாதபடி கணவன் முதலியாராத் காத்தற்கு
வழியில்லை என்று கற்றறிந்தோர் கூறியுள்ளனர் என்றவாறு.

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகனிர்

நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”

குறள், செ

என்பது பொய்யாமொழி:

(க)

இதுவுமது

௧௦. எத்துணை யாற்று ளிடுமண னீர்த்துளி
புற்பணி யுக்க மரத்திலை நுண்மயி
ரத்துணை யும்பிற ரஞ்சொலி னார்மனம்
புக்கன மென்று பொதியறைப் பட்டார்.

(இ - ள்.) ஆற்றுள் இடுமணல் எத்துணை - ஆற்றினுள்ளே
கோலிடப்பட்ட எக்கரின்கண் உள்ள மணல் எத்தனையுண்டு?;
நீர்த்துளி எத்துணை - அந்த யாற்று வெள்ளத்தின்கண் நீர்த்
துளிகள் எத்தனையுண்டு?; உக்க புற்பணி எத்துணை - புல்வின்றிமற்
பெற்த பணித்துளி எத்தனையுண்டு?; மரத்து இலை எத்துணை
மரங்களின்பா லைமந்த இலைகள் எத்தனையுண்டு?; நுண்மயிர்
எத்துணை - உயிரினங்களின் உடலிலைமந்த நுண்ணிய மயிர்கள்
எத்தனையுண்டு; அத்துணையும் - அத்தனைபர்; பிறர் அஞ்சொலி
னார் மனம் புக்கனம் என்று - பிறர் மனையாட்பவராகிய அழகிய
சொல்லையுடைய கற்பிலா மகளிருடைய; மனம் புக்கனம் என்று
பொதியறைப்பட்டார் - மனத்திலே புகுந்தம் என்று மழிந்து
திவினைக் களாகிப் பிறவியாகிய சிறையிலே அகப்பட்டனர்
என்பதாம்.

(வி - டி.) கற்பிலாமகளிர் கண்களாகிய வலையிலகப்பட்டு, அவர்
தம்மைக் காதலிக்கின்றனர் என்று மகிழ்ந்து அவ்வழி யொழுதித்
திவினை செய்து, பிறவியாகிய சிறையிடைப்பட்டோர் இவ்வுலகின்கண்
எண்ணிநந்தோர் என்பதாம்.

எத்துணை என்பதனை யாண்டும் கூட்டுக.

ஆதலால் கற்பில்லா மகளிரைக் காண்டலும் கூடாது என்பது
குறிப்பென்க.

இதனால்ன்றோ வள்ளுவப் பெருந்தகையார் பிறர்மனை நோக்கா
மைமேயே பேராண்மையென்று பேசுவராயினர்? (௧௦)

இதுவுமது

௧௧. தனிப்பெயற் றண்டுளி தாமரை யின்மேல்
வளிப்பெறு மாத்திரை நின்றற் றெருருவ
னளிப்பவற் காணுஞ் சிறுவரை யல்லாற்
றுளக்கிலர் நில்லார் துணைவனைக் கையார்.

(இ - ள்.) தனி துணைக்கையார் - தனியல்லாந் திரண்டாகிய
கைகளையுடைய கற்பிலா மகளிர் கெஞ்சம் ஒருவன்பால் நிறைத்து
விற்பது; தண்பெயல் தனித்துளி - ஐளிக்கத் தகுமையினது ஒரு
துளியானது; தாமரையின்மேல் - தாமரையிலையின் மேலே; வளி
பெறும் மாத்திரை - காற்று வந்து விசப்பெறும் வரையில் நின்

நத்து - சிலத்து சிலுத்தோர்வதாம்; அளிப்பவன் ஒருவன் காணும் தென்கா அல்லால் - என்னை? அக் களிக் தாழும் தம்மை அளிசெய்யப் புதியவன் ஒரவனைக் காணப்பெறும் அச் சிறிய பொழுதளவே முன்னித் தாம் காழற்றவன்பால் மனம் வைத்து சிற்பது அல்லாமல்; துளக்கிலர் சில்லார் - மனத்துளக்காது சிற்பதிலர் ஆதலான், என்பதாம்.

(வி - ௩.) தனித்தனி என இயைக்க. தாபரையிலையின்மேல் விழ்த்த மழைத்துனி காற்று வீசப் பெறுமளவும் ஓரிடத்தே சிற்கும். காற்று விசியவுடன் சிலபெயர்ந்தியங்குவதுபோலக் கற்பிலாமகளிச் செஞ்சமும் தான் காழற்றவன்பால் புதியவன் ஒருவனைக் காணும் வரையில் சிற்கும். அவனைக் கண்டவுடன் அவன்பாற் சென்றமுந்தும் என்றவாறு. இக் கருத்தினை,

“இளம்போன் நிளமல்லார் கேண்மை மகளிர்

மளம்போல வேறு படும்”

—குறள், அடஉ

எனவருக் திருக்குறளினும், அக் குறட்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் “இடம்பெற்றும் பெண்பாலார் மனம்போல வேறுபடும்” என உரை கூறுவதிலும் மேலும் அதன் விளக்கவுரையின்கண் “அவர் மனம் வேறுபடுதல் பெண் மனம் பேதின் குறுகுப்படுப்பே என்கின்றும்—என்னால் ஒருவன் என்பதனானும் அறிக” என்று இவ் வினாயாபதிச் செய்யுள் பிறிதொன்றினை எடுத்துக்காட்டுதலினும் காண்க. (கக)

மக்கட் பேறு

கக. பொறையிலா வறிவு போகப்

புணர்விலா விளமை மேவத்

துறையிலா வனச வாவி

துகிலிலாக் கோலத் தூய்மை

நறையிலா மாலை கல்வி

நலமிலாப் புலமை நன்னீர்ச்

சிறையிலா நகரம் போலும்

சேயிலாச் செல்வ மன்றே.

(இ - ௩.) சேய் இலாக் செல்வம்-மகப்பேறில்லாததற்குடைய செல்வம்; பொறை இலா அறிவு-பொறுமையில்லாததற்குடைய அறிவு-மையும், போகப்புணர்வு இலா இளமை-இன்பத்தரும் புணர்ச்சிபெறாத இளம் பருவமும்; மேவத்துறை இலா வனச வாவி-இறங்குதற்குத் துறையில்லாத தாமரைக்குளமும்; துகில் இலாக் கோலத்தூய்மை-ஆடையில்லாத ஒப்பனையினது தூய்மையும்; நறை இலா மாலை-மணமில்லாத மலர்மாலையும்; கல்வி நலமிலாப் புலமை-தூல்கள் பலவும் கற்றிலாத புலமைத்

தன்மைபுறம்; நல் கீர்த் திறை இலா நகரம் - நல்ல கீர்திறைகள் இல்லாத நகரமும்; போலும் - போன்று நெறிதும் பயனற்றதாகும் என்பதாம்.

(வி - ௩.) சேய்-மகவு. சேயிலாச் செல்வம் பொறைவிலா அறிவு முதலியவற்றைப் போன்று பயனற்றதாம் என்றவாறு.

போகம் - இன்பம். புணர்வு - காதலர்க் கூட்டரவு. வனசம் - தாமரை. ஆடையுடாது அணிகள் மட்டும் அணிபப்பட்ட கோலம் என்க. கோலம் - ஒப்பனை. நதை-மணம். கல்வி நலமிலாப் புலமை என்றது, இயற்கையினமளித்த நுண்மானுழை புலத்தினை,

“ கல்லாதான் ஒட்பம் கறியதன் குயினும்

கொள்ளா ரறிவுடை யார் ”

—குறள், ௪௦௪

என்புழி வன்னுவர் ‘ஒட்பம்’ என்பதமது.

இனி, இதனோடு—

“ படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுன்னும்

உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படைக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டுத் தொட்டுங் கவ்விபுத் துழந்தும்

நெய்யுடை யடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்

நயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாறு தானே ” —புறநா, ௧௮௮

எனவரும் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி அருமைச் செய்யுளும்,

“ பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்

றென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசில்

புக்களாயுத் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்

மக்களையிங் கில்லா தவர் ” —சனகெண்பா, ௨௪௧

எனவரும் புகழேந்தியர் பொன்மொழியும்,

“ கற்புடுத் தன்பு முடித்துநான் மெய்ப்புகி

நற்குண நற்செய்கை பூண்டாட்கு—மக்கட்பே

றென்பதோர் செல்வமு முண்டாயி னிலின்னே

கொண்டாற்குச் செய்தவம் வேறு ” —நிதிமொறி, ௮௪

எனவரும் குமர நகுபரவடிகள் அருன்மொழியும்,

“ மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்

தன்கல தன்மக்கட் பேறு ”

—குறள், ௧௦

எனவரும் பொய்யில் புலவர் பொருளுரையும் சினைவித் சொன்னத்
பாலன். (உ)

அடக்கமுடைமை

கஉ. ஆக்கப் படுக்கு மருந்தனாவாய்ப் பெய்விக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலநரகத் துய்விக்கும்
காக்கப் படுவன விர்திரிய மைந்தினும்
நாக்கல்ல தில்லை நனிபேணு மாறே.

(இ - ள்.) ஆக்கப் படுக்கும் - ஒருவனுடைய காவிரித்
தேன்றுஞ் சொல் அவனைச் செல்வ முதலிய பேறுகள் உடையன
னாக உயர்த்தவும் உயர்த்தும்; அருந்தனாவாய்ப் பெய்விக்கும் -
அல்லது உயர்த்துகிற செறக்கோட்டத்துச் செலுத்தினும்
செலுத்தும்; போக்கப் படுக்கும் - அங்ஙனமே இன்ப வாழ்க்கை
விடமாடு போகப்பெய்யுட் பிறப்பித்தலும் செய்யும்; புல நரகத்து
உய்விக்கும் - அல்லது இழிவுடை நரகத்தின்கண் செலுத்தினுஞ்
செலுத்தும்; காக்கப்படுவன - ஆதலால் நார்தர் தம்மறிவாந்
காத்தற்குரியனவாக; இவ்விதமற் றுத்தினும் - பொறிகள் ஐந்த
னுள்ளும்; நனி பேணும் ஆறு - மிஷை விழிப்புடனிருந்து பாது
காத்துக்கொள்ளும்படி; காக்கு அல்லது இல்லை - காவிரினைன்றி
யிறிதொன்றில்லை, என்பதாம்.

(வி - ள்.) மக்கட்கு ஆக்கந்தருவதும் காவே. அவரைச் செறக்
கோட்டம் புகுவிப்பதும் அதுவே; தமக்கேத்துச் செலுத்தவதும்
அதுவே, நரகத்தில் வீழ்த்தவதும் அதுவே ஆதலால், மெய் முதலிய
பொறிகளுள் காவே பெரிதும் விழிப்புடன் பேணத் பாலது என்ற
வாறு.

“யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காந்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

—குறள், உ௨௭

என வரும் திருக்குறளும் நோக்குக.

“நாதல மெள்ளு நன்னுடைமை யத்தலம்
யாதலத் துன்னது உமன்று”

—குறள், ௧௪௧

எனவும்,

“ஆக்கமுங் கேடு மதனல் வருதலாந்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு”

—குறள், ௧௪௨

எனவும்,

“திறன் அறிந்து சொல்லுந் சொல்லி யறனும்
பொருளு மதனினு உங் கில்”

—குறள், ௧௪௪

எனவும் வரும் அப் பொய்யில் புலவர் பொருளுரையும் காண்க.

“கற்பன ளுழந்து கல்விக் கழகத்தாய்
கொற்கயின் றுத்தைவா யங்காத்தல்—மற்றுத்தம்
வல்லுது வஞ்சன்யி னென்பவே மாபறவை
புல்லுது வஞ்சுவ போல்”

எனவும்,

“தன்னை வியப்பிப்பான் றற்புகழ்தல் தீச்சுடர்
தன்னிர் சொரித்து வளர்த்தற்றால்—தன்னை
வியவாமை யன்றே வியப்பாவ தின்பம்
தயவாமை யன்றே தலம்”

எனவும்,

“பிறரற் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டும்
மறவாமே தோற்பதொன் றுண்டு—பிறப்பிற்
சீரெல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து
யார்யார்க்குத் தாழ்ச்சி சொல்ல”

எனவும் வரும் குமரகுருபரர் மணிமொழிகளும்,

“படிநூல் பயனிலவும் பட்டி புறையும்
வசையும் புறனு முறையாரே பென்ற
உசையாத வுன்னத் தவர்”

எனவரும் ஆசாரக்கோவையும்,

இன்னொரு எண்ணிற்கத் தறிவுரைகள் நாகலமும் திற்கும்
பற்றி கல்விசைப் புலவர்களால் ஒதப்பட்டிருத்தல் அந் நாகலக் கரு
காப்பே தலை என்பதனை உணர்த்துகின்றன. அவையெல்லாம்
அறிந்துகொள்க.

இவையெல்லாம் நாவின்னது செயல் வகைபற்றி எழுந்தன. இனி,
இச் செய்யுளில் நாவின்ன ஐம்பொறிகளுள் ஒன்றென்றவிடம், நாவின்ன
துகரும் கவை கருதி ஊன் முதலியன றுசர்த்து நாகத்த விழ்தலும்
கல்லுணவே உண்டு துறக்கம் புகுதலும் பிறவும் நாவான் வினையும்
திமையும் கலங்களுமே பாகலால் இவ்வாற்றினும் நாவடக்கம் இன்றி
வமைபாமைபுக் கொள்க. (௧௨)

அறமனை காத்தல்

௧௪. தார நல்வதந் திரங்கித் தலைநின்மின்
ஊரு நாடு முவத்த லொருதலை
வீர வென்றி விறன்மிரு விண்ணவர்
சீரி னேத்திச் சிறப்பெறிர் கொள்பவே.

(இ - ள்) தாரம் தாங்கி - மாகத்தாரன்! நெயர் நுங்கன்
காதன் மனைவிமாணப் பேணி; நல்வதம் தலை நின்மின் - நல்ல

விரதங்களை மேற்கொண்டு வாழுவின்; ஊரும் காடும் உவத்தல் ஒருதலை - அவ்வாறு வாழ்விராயின் நீவிச் வாழ முரையன்றி எல்லா நாட்டு மக்களும் நுங்கள் வாழ்வினைக் கண்டு மகிழ்வது ஒருதலை யாம்; வீரவென்றி விரல்மிகு விண்ணவர்-அதுவுமின்றி, வீரத்தாலுண்டாயிடு வேற்றிப் பெருமையிக்கு தேவர்களும்; சீரின் ஏத்தி- நுங்கள் புகழ் காரணமாக நும்மைப் பாராட்டித் தொழுது; செல் பெதிச் சொல்ப - செற்ப நுக்கை எதிர்கொண்டமைப்பர், என்பதாம்.

(வி-உ.) தாரம்-மனைவி. ஈண்டு அறநெறியால் மணந்துகொண்ட மனைவிமார் என்க. "அறமனை காயின் அல்லவை கடியின்" என இளங்கோவடிகளாரும் அறிவுறுத்துதல் உணர்க. கல்வதம் - கல்விரதங்கள். அவற்றை,

"பெருகிய கொளையும் பொய்யும் களவொடு பிறன்மனைக்கண்
தெரிவினாச் செல்லு சிந்தை பொருள்வயிற் திருகு பற்றும்
மருவிய மனத்து மீட்சி வதமுவை யைந்தோ டொன்றி
ஒருவின புனைதேன்க னொருவுத லொருக்க மென்றான்"

எனவரும் யசோதர காவியத்தாலுணர்க. இவற்றை அணுவிரதம் என்ப. இனி, இளங்கோவடிகளார்,

"தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லிர் /
பரிவு மிடுக்கனும் பாங்குற நீங்குமின் /
தெய்வத் தெனியின் / தெனித்தோர்ப் பேணுமின் /
பொய்யுரை யஞ்சுமின் / புறஞ்சொற் போற்றுமின் /
ஊனுண் துறமின் / உயிர்க்கொலை நீங்குமின் /
தானஞ் செய்மின் / தவம்பல தாங்குமின் /
செய்ந்தன்றி கொல்லன்மின் / தீநட் பிகழ்மின் /
பொய்க்கரி போகன்மின் / பொருண்மொழி நீங்கன்மின் /
அறவோ ரவைக்கள மகலா தனுகுமின் /
பிறவோ ரவைக்களம் பிறைத்துப் பெயர்மின் /
பிறர்மனை அஞ்சுமின் / பிறையுயி ரோம்புமின் /
அறமனை காயின் / அல்லவை கடியின் /
கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி னொழியின் /
தினையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நினையா
உளநான் வரையா தொல்லுவ தொழியாது
செல்லும் தேனத்துக் குறுதுனை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாநத்து வாழ்வி நீங்கு."

என விரிவகையாலறிவுறுத்துந் நல்லறங்களை யே இச் செய்யுள்
தொகை வகையால் "தாரம் நல்வதம் தாங்கித் தலைசின்மின்!" என
வினம்புகின்றதென்க. இது முறை விரனிறை. 'தார நல்விதம்'
என்பதும் பாடம். (௧௪)

விரதத்தின் விரிவகை, பிறர்மனை நயவாமை முதலியன

கரு. பெண்ணின் ஆகிய பேரஞர்ப் பூமியுள்
எண்ண மிக்கவ ரெண்ணினு மெண்ணிலார்
பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும்
என்ன தாயினு மேதில்பெண் ணைக்குமின்.

(இ-ங்.) பேரஞர்ப் பூமியுள் - பெரிசு துன்பமுழத்தற்
கிடனுந் நரகருலகத்தின்கண்ணே; பெண்ணின் ஆகிய எண்ணம்
மிக்கவர் - பிறர் மனைமாட்டிமரகம் மகளிர் காரணமாகத் தீசு
வினைவுகள் மிகுந்த ஆடவர்கள்; எண்ணினும் எண்ணிலார் - எண்ணு
மிடத்தும் எண்ணிலாதவர் ஆவர்; பின்னி நின்ற பெருவினை
மேல்வரும் - நுந்முயிரைப் பிணித்து வின்ற பிபரிம தீவினைகள்
மேலும் மேலும் வருணனவாம்; என்னதாயினும் - ஆதலால் நுந்
கட்கு என்ன நலம் உண்டாவதா யிருந்தாலும்; ஏதில் பெண்ணிக்கு
மின் - பிறமகளிரை விரும்புதல் ஒழிமின் என்பதாம்.

(வி-ங்.) பேரஞர்ப்பூமி என்றது நரகருலகினை; நரகத்தில்
விழ்ந்து நலிபவருள் பிறர் மனைவிமாரை விரும்பித் தீவினை செய்தோரே
எண்ணிறந்தவர். பிறர்மனை நயத்தலே மாபெருந்தீவினை; அத் தீவினை
மேல்மேல் வருகின்றபிதவிகளினும் நுந்மைத்தொடர்ந்துவந்து நலிவது
திண்ணம். ஆதலால், உங்கட்கு இப்பொழுது எத்துணையின்பம்
வந்தாலும் பிறர்மனை நயவாதே கொண்மின்! என்றவாறு. "அறன்
கடை நின்றருள் எல்லாம் பிறன்கடை, நின்றாநிற் பேதைபா ரில்"
என்பது பற்றிப் பிறர்மனை நயத்தலைப் பெருவினை என்றார்.

இனி, இத் தீவினையே எல்லாத் தீவினைகளுக்கும் காரணமாகத்
பற்றிப் பெருவினை மேல்வரும் என்றார் எனினுமாம். என்னை?

"முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கடியப் பட்டன வைத்துள வவற்றிற்
களரும் பொய்யுங் களவுங் கொளையுந்
தன்னா தாருங் காமந் தம்பால்
ஆங்கது கடித்தோ ரன்னை கடித்தோரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்கள்
நீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாய்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர் "

எனவரும் மணிமேகலையும் நோக்குக.

(௨௨ - ௧௧௧ - ௪௪.)

இனி,

“பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மிலிறப்பான் கன்”

—குறள், ௪௪௧

எனவும்,

“நலக்குரியார் யாரெனினி ஓமநீர் வைப்பிற்
பிறர்க்குரியா டோடோயா தர்”

—குறள், ௪௪௨

எனவும், வரும் திருக்குறள்களையும் சினைக.

இனிக் கம்பநாடர், இராமன் கூற்றாக.

“ஈர மாவது மிற்றிறப் பாவதும்
வீர மாவதுங் கன்னியின் மெய்த்தெறி
வார மாவது மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவதைத் தாங்குந் தருக்கதோ?”

என, ஓதததுமுணர்க.

இனி, பிறர்க்கு நயத்தற்கன் அறம்பொருளே யன்றி அவர்
விரும்பும் இன்பந்தானும் இக்கையே! அஃதொரு கோயேயாம் எனக்
குமரகுருபரவடிகளார்,

“பிறன்வரை தின்றுங் கடைத்தலைச் சேறல்
அறனன்றே ஆயினு மாக—சிறுவரையும்
நன்னலத்த தாயினுங் கொள்க நலமன்றே
மெய்த்தடுங்க வுண்ணுங்கு நோய்”

எனக் கூறுகின்ற மெய்ப்மொழியும் உணங்கொள்க.

(௪௫)

இதுவுமது

கக. பொய்யன் மின்புறங் கூறன்மின் யாரையும்
வையன் மின்வடி வல்லன சொல்லிநீர்
உய்யன் மின்னுயிர் கொன்றுண்டு வாழுநான்
செய்யன் மின்சிறி யாரொடு தியன்மின்.

(இ - ள்.) பொய்யன்மின் - பொய்குறாதிகள்; புறங்கூறன்
மின் - புறங்குறாதிகள்; யாரையும் வையன்மின் - எத்தகையாரை
யும் இழந்து குறாதிகள்; வடிவு அல்லன சொல்லி நீர் உய்யன்
மின் - அழகல்லாததைத்தைக் கூறுமாற்றாலே உடலோட்பாதி
கள்; உயிர்கொன்று உண்டு வாழும் நான் செய்வன்மின் - பிற
வற்றின் உயிரைக் கொன்று அதற்றின் வையையுண்டு நுங்கள்
வாழ்வாரை ஆக்கிக்கொள்ளாதிகள்; சிறியாரொடு - கடிமாக்கி
ளோடு; தியன்மின் - வேண்டாம கொள்ளாதிகள் என்பதாம்.

(வி - ள்.) பொய் குறன் கடுஞ்சொல், இழிதகவுடைய சொற்கள்
இவத்தைச் சொல்லாதீர். வடிவு-அழகு. சொல்லித்தமகு-வாய்க்க.

புடைத்தாதல். எனவே, பொய் என்னுயிற்ற. பொய்கூறி உய்யன்
மீன் எனவே பொய்க்கரி கூறி உடலோம்ப வேண்டா! என்றவாறு
யிற்றும். பொய்யாவது-என்மை பயவாத நிழாதது கூறலும், திங்கு
பயக்கும் நிழைந்தது கூறலும் ஆமென்க. எனவே, பிறிதோருயிர்க்குத்
திங்கு பயக்கும் சொற்களைக் கூறுதொழிக என்றவாறு. என்னை?

“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுத்
தீமை யிராத சொல்ல”

—குறன், உகஉ

எனவும்,

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
நன்மை பயக்கு மெனின்”

—குறன், உகஉ

எனவும் வள்ளுவர் ஓதுமாற்றால் பொய்மையினியல் உணர்க.

இனி, புறங்கூறலாவது-காணாதவழிப் பிறரையிகழ்ந்துரைத்தல்.
இது பெருத்திவினை என்பதனை வள்ளுவர் பெருமான்,

“அறங்கூறு னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறு னென்ற வினிது”

—குறன், உகஉ

என்பதனால், திவினை பலவற்றுள்ளும் இது மேம்பட்டது என்பத
ஆறும்,

“அறனறிவி யல்லவை செய்தறிந் தீதே
முறனறிவிப் பொய்த்து நகை”

—குறன், உகஉ

எனவும்,

“புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தறிந் சாத
லறங்கூறு மாக்கத் தரும்”

—குறன், உகஉ

எனவும்,

“கண்ணின்று கண்ணாச் சொல்லினுஞ் சொல்லந்த
முன்னின்று பிள்ளோக்காச் சொல்”

—குறன், உகஉ

எனவும் வரும் மூன்று குறன்களானும் அத் திவினையின் கொடுமையை
விளக்குதலானும் உணர்க.

வைதல் - இகழ்ந்துரைத்தல். யாரையும் என்றது - எனியோ
ராயினும் என்பதுபட நின்றது. வாழுகான் செய்தல் - வாழ்காண்
வளர்த்துக் கோடல். தியன்மீன்-கட்புருதேகொன்மீன். இஃதோர்
அருஞ்சொல் ஆயினும், இதன் பொருள் இன்னதே என்பது, சிறியா
ரோடு தியன்மீன் என்றதனைப் பெற்றும். ‘தியன்’ என்ற பாடவேறு
பாடுள்ளது. அதனைக் கொள்ளின் தியன் செய்யன்மீன் எனக்
கொள்க. சிறியார் - சிற்றின மாக்கள். அவராவார் : கல்லதன்
கலனும் தியதன் திமையும் இல்லையெய்போரும், விடரும் தூர்த்தரும்
கடரு முன்னிட்ட குழு. இத்தகையோர் கேண்மை அறிவைத்திரித்து
இருமையும் கெடுக்குமாகலின் சிறியாரோடு தியன்மீன் என்றார்.

இதன்,

“ திரத்தியல்பா வித்திரத் தற்றகு மாத்தர்க்
கிவித்தியல்ப தாகு மறிவு ”

—குறள், ௪௮௨

எனவும்,

“ மனத்தாறு மாத்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தாறு
மின்னு னெனப்படுஞ் சொல் ”

—குறள், ௪௮௨

எனவும்,

“ மனத்து னதுபோலக் காட்டி பொருவற்
கினத்துள தாகு மறிவு ”

—குறள், ௪௮௪

எனவும்,

“ தல்லினத்தி னூங்குந் துணியில்கு தீயினத்தி
னல்லந் படுப்பது உ மில் ”

எனவும் வரும் நிருக்குறள்களாலுணர்க.

(௧௧)

இதுவுமது

கௌ. கள்ளன் மின்களவாயின யாவையும்
கொள்ளன் மின் கொலை கூடி வருமறம்
எள்ளன் மின்னில ரென்றெண்ணி யாரையும்
நள்ளன் மின்பிறர் பெண்ணெனு நண்ணன்மின்.

(தி - ள்.) களவு ஆயின யாவையும் கள்ளன்மின் - களவு
என்று கருதப்படுகின்ற தொழில் வாயிலாய் எப்பொருளையும்
கவர்தல் செய்வதொழியின்; கொலைகூடி வரும் அறம் கொள்ளன்
மின் - உயிர்க்கொலையோடு கூடிவருகின்ற அறங்களை மேற்கொள்ளா
தொழியின்; இலர் என்று எண்ணி எள்ளன்மின் - வறியவர் என்று
கினைத்து யாரையும் இழாதிருமின், யாரையும் நள்ளன்மின் -
ஆராயாமல் யாரையும் நட்புக் கொள்ளா தொழியின், பிறர் பெண்
னெனு நண்ணன்மின் - பிறர் மனைவிசுப்பாற் செல்லாதொழியின்
என்பதாம்.

(வி - ள்.) களவு என்று பிறராக் கருதப்படும்படி எப்பொருளையும்
கொள்ளாதொழிக! என்றவாறு. கொலை கூடிவரும் அறம் என்றது,
வேதியர் வேத வேள்விகளை. சிறு தெய்வங்கட்கு உயிர்ப்பலி செய்து
வழிபடுதல் முதலியனவுமாம். யாரையும் நள்ளன்மின் என்றது,
ஆராய்க்து நல்லாரை நட்புடன்றிக் கண்டவரோடெல்லாம் நட்புச்
செய்யற்க என்றவாறு.

இனி இதன்கண், கள்ளன்மின் களவாயின யாவையும் என்பதனை,

“என்னாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன்றுங்
கன்னாமை காக்கதன் னெஞ்சு”

—குறள், ௨௮௧

எனவும்,

“உன்னத்தா னுன்னதுத் தீதே பிறன்பொருளைக்
கன்னத்தாற் கன்வே மெனல்”

—குறள், ௨௮௨

எனவும் வரும் குறள் முதலியவற்றினு முணர்க. கொலை கூடி வரும்
அறம் கொள்ளன்மின் என்பதனை,

“அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை பெல்லாத் தரும்”

—குறள், ௨௨௪

எனவும்,

“அவிசொரித் தாயிரம் வேட்டி னென்ற
னுயிர்செருத் துன்னாமை தன்று”

—குறள், ௨௫௧

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானும்,

“கொடியற மாமெனும் கொழுத்தொழின் மாக்கள்
அவலப் படிந்துரை”

(மணி - ௬. ௧௨ - ௩.)

எனவரும் மணிமேகலையானும், ஏனையவற்றை முற்கூறிப் போக்த
மேற்கொள்ளுகளானு முணர்க. (௧௪)

உண்டி. கொடுத்தலின் உயர்வு

௧௮. துற்றுள வாகத் தொகுத்து விரல்வைத்த
தெற்றுக் கலிதென்னி னிதுவதன் காரணம்
அற்றமில் தான மெனைப்பல வாயினும்
துற்றவிழ் ஒவ்வாத் துணிவென்னு மாறே.

(இ - ள்.) துற்று உளவாகத் தொகுத்து விரல் வைத்தது -
(துறவியாகிப்) நான் சோற்றினை மிகுதியாக ஏற்றுக் கையிலக்தி
வருதல் கண்டு ; அகிதெற்றுக்கெனின்-அங்ஙனம் செய்வதற்குக்
காரணம் என்னிசை? என்பாடியின், அற்றம் இல் தானம்
எனைப்பல ஆயினும்-குற்றமில்லாத தானப்பொருள்கள் எத்துணை
யும் பலவாயினிடத்தும்; துற்று அவிழ் ஒவ்வாத் துணிவு என்னும்
ஆறே - அவைகெல்லாம் உண்ணுங் சோற்றிற்கு விரலாக எப்பது
தெளிவான முடிவு. இது அதன் காரணம் - இதுவே அங்ஙனம்
செய்ததற்குக் காரணமாம் என்பதாம்.

(வி - ௩.) வளையாபதி என்னும் பெருங்காப்பியன் கூறும் கதை
வினை யாம் சிறிது மறிகின்றிலேம் ஆயினும் இச் செய்யுள் பார் கூற்று
எந்தச் செய்வியிற் கூறப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகித்துணர்ந்து
இங்ஙனம் உரை கூறினும்.

தூற்று - சோறு. உளவாக - மிகுதியாக. விரல்: ஆடுபெயர், கை- ஒரு ததவி தன் பவிக்கலத்தில் கிரம்பச் சோறு ஏற்றுவருவான்க- கண்ட ஒருவன் நீ இங்ஙனம் மிகவும் சோறு தொகுத்து வருதற்குக் காரணம் என்ன? என வினவினதாக, அதற்குக் காரணங் கூறுபவன் தானங்களுள் வைத்து உண்டி கொடுத்தலே நனியுயர்ந்தது ஆகலின் யானும் காணர் கேளார் கான்முடப்பட்டோர் முதலியவர்க்குத் தானம் வழங்கவே இவ்வாறு ஏற்று வருகின்றேன் காண்! என விடை கூறினன் என்க. (இஃது ஊகமாத் திரமே)

அற்றம்-குற்றம். தானப் பொருள்களுள் உண்டியே தனி சிறந்த- தென்பதனை,

“ஆற்றநர்க் கனிப்போ ரறிவி பகர்வோர்
ஆற்ற மாக்க ளரும்பசி கனாவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்த் தெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோர்”

(கணி - ௪௪ - ௧௨ - ௧௨)

என்பதனானும், துறவிகள் சோறு மிகவுயிர்த்து ஏனையோர்க்கு வழங்கும் வழக்கமுடையர் என்பதனை,

“ஐயக் கடினஞ் கையி னேத்தி
மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
காணர் கேளார் கான்முடப் பட்டோர்
பேனுந் தில்லோர் பிணிதடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி
யுண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்
கண்படை கொள்ளுங் காவலன் குளென்”

எனவரும் ஆபுத்திரன் வரலாற்றனுமுணர்க.

(௪௪)

அருளுடைமை

கக. ஆற்று மின்னரு ளாருயிர் மாட்டெலாக்
தூற்று மின்னறந் தோனனி துன்னன்மின்
மாற்று மின்கழி மாயமு மானமும்
போற்று மின்பொரு ளாவிலை கொண்டுநீர்.

(இ-ங்.) நீர்ஆர் உயிர் மாட்டெலாம் அருள் ஆற்றுகின்-
கியிற் அரித உயிரினங்களிடத்தெல்லாம் அருள் செய்விராக!;
அதம் தூற்றுமின்-எல்லறங்களை மாடோறும் மாந்தர்க்குக் கூறு
விராக!; தோம் எனி துன்னன்மின் - தீயனைகளைப் பொருத்தாது
மிகவும் ஒழிவிராக!; மாயமும் கழி மானமும் போற்றுகின்-என்று

சுனைமையும் மிகைவைய மானத்தையும் விலக்குவிராக!; இவை பொருளாகக் கொண்டு போற்றியின் - இவ்வறங்களை உறுதிப் பொருளாகக் கருதிப் பேணி வாழ்விராக!; என்பதாம்.

(வி - ந.) எவ்வுயிர்க்கும் அருள் செய்க! அறங்களையே பாவர்க்கும் அறிவுறுத்தக! தீவினையை அஞ்சக! வஞ்சகத்தையும் மான் பிறந்த மானத்தையும் விலக்குக. இவ்வறங்களையே பொருளாகப் பேணி கல்வாழ்வு வாழ்விராக! என்றவாறு.

(வி - ந.) அருள்-தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்களுமேலும் செல்வதாகிய இரக்கம்.

“அருட்செல்வஞ் செல்வத்தும் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முய”

—குறள், உசௌ

எனவும்,

“நல்லாற்று ஓடி யருளாங்க பல்லாற்றும்
நேரினு மாதே துனை”

—குறள், உசௌ

எனவும்,

“அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினர்க் கிடைய யிருள்சேர்ந்த
வின்து வுலகம் புதல்”

—குறள், உசௌ

எனவும்,

“மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கிடெனென்ப
தன்னுயி ரஞ்சம் வினை”

—குறள், உசௌ

எனவும்,

“அள்ளல் அருளாள்வார்க் கிடைய வனிவறங்கு
மல்லென்மா ஞானங் கரி”

—குறள், உசௌ

எனவும்,

“அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு”

—குறள், உசௌ

எனவும் வருகின்ற திருக்குறள்களான் அருளறத்தின் மான்முனர்க.

ஆற்றியின் என்றது, யாண்டும் பாவர்க்கும் அறிவுறுத்தியின் என்பதுபட வின்றது. தோம் - குற்றம்; தீவினை.

இனி, தீவினையை நயந்து செய்பதிக வென்பார் நனிதுன்னன்மியின்- தீவினை தீயவே பயத்தலான் அதனைத் தன்னுமையே உயிர்க்குறுதிவா யிற்று என்றார்.

இதனை,

“அருங்கேட னென்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யா னெனின்”

—குறள், உசௌ

என்பதனாலும், உணர்க.

இன்னும்,

“தீயவை செய்தார் கேடுத விழாந்நீ
விபா தடியுறைத் தற்று”

—குறள், 20அ

எனவும்,

“தன்னித்தான் காதல னுயி னெனைத்தொன்றுத்
துன்னற்க தீவினைப் பால்”

—குறள், 20க

எனவும்,

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்”

—குறள், 20ஆ

எனவும் வருக் திருக்குறள்களையும் பினைக.

மாயம் - வஞ்சம்; பொய்யுமாம். கழிமானம் என மாற்றுக. கழி
மானம் - மனப்பிறந்த மானம். அஃதாவது -

அத்தனார் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம் முன்னோர் தந்தை
தாயரென்றவரை வணங்காமையும், முடிக்கப்படாதாயினும் கருதியது
முடித்தே விடுதலும் முதலாயின. பொருளா: ஆக்கச்சொல்லிற்
கேட்டது. செய்யுள் விகாரம். (கக)

இதுவுமது

உ. பொருளை பொருளாப் பொதித்தோம்பல் செல்லா
தருளைப் பொருளா வறஞ்செய்தல் வேண்டும்
அருளைப் பொருளா வறஞ்செய்து வான்கண்
இருளிலியல் பெய்தாத தென்னோ நமரங்காள்.

(இ - ன்.) நமரங்காள் - எஞ்சுற்றத்தீர!; பொருளைப்
பொருளாப் பொதித்து ஒம்பல் செல்லாது - செல்பப் பொருளை
யிவ்வுந் தடுதலைமாதர்க்கு உறுதிப் பொருளானது என்று கருதி
அவற்றைக் கட்டிவைத்துக் காத்திராமல்; அருளைப் பொருளா
அறஞ்செய்தல் வேண்டும் - அருளையே உறுதிப்பொருளாகக் கருதி
அப் பொருளாலே நல்லறங்களைச் செய்தல் வேண்டும். ஆகவே
அறிவுடைமையாம்; அருளைப் பொருளா அறஞ்செய்து - நீர் பொரு
ளீட்டுகின்றாராயினும், அருளையே உறுதிப் பொருளாக வுணர்ந்து
அப் பொருளாலே அறங்களைச் செய்து; வான்கண் - அவ்வறத்தின்
பயனான மேனியுடையவாழ்வனைப் பெற்று; இருள்இல் இயல்பு
எய்தாதது என்-அங்கு ஒளியுடைய பண்பினையுடைய முயலாமைக்
குக் காரணம் என்கையோ? இன்னே அறஞ் செய்பின்! என்பதாம்.

(வி - ன்.) பொருள்-செல்வப் பொருள். அவை பொன் மணி செல்
வமுதலியன. பொருளாக எனல் வேண்டிய ஆக்கச்சொல் ஈரிடத்தும்

ஈறு தொக்கன; செய்யுள் விகாரம். பொருளாக - உறுதிப் பொருளாக. பொதிதல் - மறைத்து வைத்தல். ஒம்பல் செல்லாது - ஒம்பாமல் என்னும் ஒரு சொன்னிமைத்த. அருளே மேனியுலகில் ஒளியுடைய வாழ்க்கை நல்கும் உறுதிப் பொருளாக வுணர்ந்து என்க. வான் : ஆகுபெயர், மேனியுலகம். அறம் : விருந்தோம்பல் சதம் முதலியன. இருள் இல் இடம்பு - ஒளியுடைய தன்மையுடைய அமர வாழ்வு. இன்னே அறஞ் செய்மின் என்பது குறிப்பெச்சம்.

“அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முன்”

—குறள், உசக

என்பதனால் அருட்செல்வம் பொருட்செல்வம் என்னும் இரண்டினுள் மேய்யாய செல்வம் அருட் செல்வமே என்பதும்,

“நல்லாற்கு ழுடி யருளாங்க பல்லாற்குந்
நேரினு மஃதே துணை”

—குறள், உசஉ

என்பதனால் ஆருயிர்த் துணையாவது அருட்செல்வமே ஆதலால் அக்தே பெறற்பாலது என்பதும், உணர்க.

“அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினுர்க் கிடுகி இருள்சேர்ந்த
இன்னு வுலகம் புகல்”

—குறள், உசஉ

என்பதனால் அருளுடையோர் வான்கண் இருளில் இயல்பு எய்துதல் ஒருதலை ஆகவும் அத்தகைய பேரின்ப வாழ்க்கையை நீயிர் பெற முயலாமை என்னையோ? என்றவாறு. இனி, பொருளால் வரும் பயன் அருளுடையராகி சதலே ஆவதனை,

“தென்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிறுற்றிய ஒருமை போற்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சாள்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் குடும்பே
செல்வத்துப் பயனே யிதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பனவே”

—புறநா, ௧௧௧

எனவரும் கக்கிரனார் மொழியானுணர்க.

(௨௦)

புலான் மறுத்தல்

உக. தகாதுயிர்கொல் வானின் மிகாமையிலை பாவம்
அவாவிலைபி லுண்பான் புலால்பெருகல் வேண்டும்
புகாவலைவி லங்காய்ப் பொருதுபிற லுன்கொன்
றவாவிலையில் விற்பானு மாண்டதுவே வேண்டுமால்.

(தி - ன்) அவர் விலையில் உண்பான் - ஊனுண்ணும் அவர்வினாலே அதனை விலை கொடுத்து வாங்கித் தின்பவன்ருளும்; புலால் பெருகல் வேண்டும்-அந்த ஊனுணவு நாடோறும் மிகுதி யாக வருதலையே விரும்புவான்; விலைவிலங்கு புலா ஆய்வுப் பொருது - தான் விலைநிர் பிடித்த விலங்குகளை தனக்கு உணவாகவும் அத்துணையின் அமைதியுறால்; விலை அவாவில்-மேலும் விலைப் பொருள் பெறுகின்ற அவாக் காரணமாக; பிற கொன்று ஊன் விற்பானும் - பிற வயிரினங்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊன்களைக் கொணர்ந்து விற்பவனும்; ஆண்டதுவே வேண்டும் - அவ்விடத்து அவ்வூன் மிகுதியும் கிடைப்பதனையே விரும்புவான்; உயிர்கொல் வானின் பாவம் மிகாமையே இலை - ஆதலால் உயிரைக் கொல்பவனிடத்துப் போலவே தீயனை இவர்களிடத்துப் மிகுவதாம்; தகாது-ஆகவே விலைப்பாலில் ஊன் கொண்டுண்ணல் அறிவார்க்குத் தகாத செயலாம் என்றவாறு.

ஊன் உண்ணும் அவர்வினாலே ஊன் உண்பவன் அவ்வூன் உணவு மிகுதியாகக் கிடைத்தலையே விரும்புவான். ஆகவே, அவன் கொலைக் குடன்பட்டானாகிக் கொன்றவனே ஆகின்றான். என்னை? ஊன் விற்பவனும் அங்ஙனமே ஊன் மிகுதியாகக் கிடைப்பதனையே விரும்பிக் கொல்கின்றான். ஆதலால், கொல்பவனுக்குத் தீயனை மிகுவது போலவே உண்பவனுக்கும் மிகுதல் ஒருதலை. ஆதலால் ஊனுண்ணல் தகாத என்பதாம். 'ஆண்டருகல் வேண்டும்' என்பது பாட வேறபாடு.

இனி,

"தினம்பொருட்டார் கொல்லா துலகெனின் யாரும்

விலைப்பொருட்டா ளுன்றருவா ரில்"

—குறள், ௨௮௯

என வஞ்ஞயனார் கூறுதலும் காண்க. இனி, இக் கருத்தினை,

"வெற்றுடம் புண்பதும் வேயின் விசித்தவை

தெற்றென புண்பதும் தீமை தருமென்ற

பொற்றை திக்குருகிய யூறு படுத்தவய்

குற்றமன்றோ சென்று கூடுவ தோ"

—கேரிகரி, ௧௧௨

என்றறிஞருடக்கத்து கீலகேசிச் செய்புள்ளாளும் அவற்றிற்கு யாம் வஞ்சுத்துள்ள உரைப்பகுதிகளானும் கங்குணர்க.

இன்னும்,

"உருதெற் பருகட்டி புண்டி ருடிப்பான்

மிகுதெல் னுதிர்வதனை வேண்டும்—தகவுடைபோ

ருண்ணப் படுமுடைபை புண்பானுயிர் மான

மென்னுத வாறுண்டே யிங்கு"—சைவரை மேற்கோள், ௨௪

எனவரும் வெண்பாவானும் உணர்க.

(௨௪)

ஊனுண்போரின் இழிதகைமை

௨௨. பிறவிக் கடலகத் தாராய்ந் துணரின்
தெறுவதிற் குற்ற மிலார்களு மில்லை
யறவகை யோரா விடக்கு மிசைவேவர்
குறைவின்றித் தஞ்சுற்றந் தின்றன ராவார்.

(இ - ள்.) பிறவிக் கடல் அகத்து ஆராய்ந்து உணரின் - உயிரினங்கள் பிறப்புற்றமுலாவின்ற கடல்போன்ற இப் பேருலகத் தின்னண் ஆராய்ந்து காணுமிடத்து; தெறுவதின் குற்றம் இலார்களும் இல்லை-பிறவுயிரைக் கொல்வதனாலுண்டாகும் தீவினை யில்லாதவர் ஒருவரேனும் இலராவார்; அறவகை ஓராவிடக்கு மிசைவேவர்-ஆயினும், அறமுறைகளை ஆராய்ந்துணராமல் ஊன் தின்பவர்; குறைவு இன்றித் தம் சுற்றம் தின்றனர் ஆவார் - அவருள்ளும் யாதோராவலமுமின்றித் தம்முடைய மனைமக்கள் முதலிய சுற்றத்தாரைக் கொன்றுதின்ற அத்துணைக் கொடு வினைவாளரே மாவர் என்பதாம்.

(வி - ள்.) உய்ந்து கரையேற ஒன்றாகப்படி விரிந்து கிடத்தலின் பிறவியைக் கடல் என்றார். வஞ்ருவனாகும் 'பிறவாழி' என்பதுணர்க.

பிறவியுட்பட்டெழல்போர் தம் வாழ்காணில் யாதோருயிரையும் கொல்லாது தாயராகவே வாழ்வது யாவரானும் இயலாததொன்றே யாம். உலகின்கண் கண்ணாற் காணப்படாத சித்தயிர்களும் கொதுகு ஏறம்பு போல்வனவும் யாண்டும் சிதைந்திருத்தலால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இவற்றைக் கொல்லாதவர் யாருமில். அங்ஙன யிருப்பினும், ஆறறிவு படைத்த மரத்தர் அறமுணர்ந்து கொலைவினை ஓரிது வாழல் வேண்டும் அன்றோ? ஊன் உண்பவர் 'யாவரும் கேளி' என்னும் மெய்புணர்வின்மையாலே தமக்கு நெருங்கிய உறவுடைய உயிரினங்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்னின்றனர். இவ்வாற்றால் இவர் தம் மனைவி மக்களைத் தின்பவர் போன்று பெருந் தீவினைவாளரே என்பதில் ஐயமில்லை என்பதாம்.

“கொலைவினை யாகிய மரக்கன் புனைவினை யர்

புன்மை தெரிவா ரகத்து”

—குறள், ௨௦௯

எனவும்,

“அறிவினு னுருவ துண்டோ பிறிதினோய்

தத்தோய்போற் போற்றுக் கடை”

—குறள், ௨௧௮

எனவும், வருக் திருக்குறள்களையும் நோக்குக.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் கணியன்பூங்குன்றஞர் அணிமொழியால் எல்லாவுயிர்களும் நெருங்கிய உறவுப் பண்புடையனவே என்பதனை யுணர்க. இம் மெய்புணர்வின்மையால் மரத்தர் ஊன் தின்னின்றனர் என்றிரங்கியபடியாம்.

(௨௨)

சேவியறிவுறாஉ

௨௨. உயிர்க ளோம்புமி னூன்விழைந் துண்ணன்மின்
செயிர்க ணீங்குமின் செற்ற மிகந்தொரீஇக்
கதிக ணல்லுருக் கண்டனிர் கைதொழு
மதிகள் போல மறுவிவிர் தோன்றுவீர்.

(இ - ள்.) உயிர்கள் ஒம்புமின்-எல்லவுயிர்களையும் அருள்
உரித்து காப்பாற்றுவீராக!; ஊன் விழைந்து உண்ணன்மின்-பிற
வுயிரினங்களின் ஊனை விரும்பி உண்ணற்க; செற்றம் இகந்து
ஒரீஇ-வெகுளிமறத் துவர விலக்கி; செயிர்கள் நீங்குமின் -காம
முதலிய குற்றங்களினின்றும் நீங்கி வாழ்வீராக; கதிகள் எல்லுருக்
கண்டனிர் - இவ்வாறு காழ்விராயின் மேல்வரும் பிறப்புகளிலே
மேனிகு யுலகங்களிலேதேவர் முதலிவாராய் அழகிய உருவங்களை
அடைந்து; கைதொழு மதிகள் போல-உலகத்தார் கை குவித்துத்
தொழுதிற குளிக்கத் திறைத் திங்கள் போன்று; மறுவிவிர்
தோன்றுவீர் - குற்றமில்லாதவர்களாக அருள் நிரம்பிப் புகழொடு
விளங்குவீர் என்பதாம்.

(தி - ந்.) உயிர்களை ஒம்புதலாவது சோர்ந்தும் கொலைவராமல்
குறிக்கொண்டு உயிர்களைப்பாதுகாத்த தொழுதுதல். இவ்வறமே
நாலோர் தொகுத்த அறங்களுள் தலைசிறந்த அறமாகத் பற்றி
முற்பட ஒதினர். என்னை?

“பகுத்துண்டு பள்ளியிர் ஒம்புதல் தானோர்

தொகுத்தவற்று னெல்லாத் தலை”

—குறள், ௨௨௨

எனவரும் திருக்குறளும் கோக்குக. வேன்வி முதலியவற்றிற் கொன்று
ஊனுக்காதல் எல்லறமே என்னும் மடவோரும் உளர் ஆகலின் நீயிர்
விழைந்து எவ்வாற்றானும் ஊனுண்ணாதொழியின், உண்பிராயின்
நரகத்து விழ்த்து நலிகுவீர் என்பார் விழைந்து ஊன் உண்ணன்மின்
என்றார். இதனை,

“நன்றகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்

கொன்றகும் ஆக்கம் கடை”

—குறள், ௨௨௩

எனவும்,

“உண்ணுமை புள்ள துயிர்நிலை பூனுண்ண

அன்னுத்தல் செய்யா தளறு”

—குறள், ௨௨௪

எனவும் வரும் குறள்களானு முணர்க.

செற்றம்-வெகுளி. செயிர் காம முதலிய ஆறுவகைக் குற்றங்களும்
ஆம். திணை பிறத்தற்கெல்லாம் வெகுளிபே தலைசிறந்த காரணமாக
லின், செயிர்கள் நீங்குமின் என்றொழியாது அதனைத் தனித்தெடுத்தும்
ஒதினர். இவ்வாறெல்லாம் நாடொறும் எல்லறம்பேணி வாழுதிராயின்

நீயிர் ஓயியுலகில் அழகிய தேவபாக்கை பெற்றுத் திகழுவீர் என்று அவற்றின் பயனையும் உடனேதின். என்னை?

“சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுடய்
காக்க மெவளே வுயிர்த்து”

—குறள், உஉ

எனவும்,

“அறத்தினுடய் காக்கமு மின்பு யதனை
மறத்தனி னுய்கின்பு கேடு”

—குறள், உஉ

எனவும் வரும் திருக்குறள்களையும் கோக்குக.

(உஉ).

தவத்தின் மாண்பு

உஉ. பொருளொடு போகம் புணர்ந்த லுறினும்
அருளுதல் சான்ற வருந்தவஞ் செய்ம்மின்
இருளில் கதிச்சென் றினியிவண் வாரீர்
தெருள லுறினுந் தெருண்மி னதுவே.

(இ - ன்.) பொருளொடு போகம் புணர்ந்தலுறினும்-நிங்கள்
பல்லாற்றினின்று பொருளீட்டுக் தொழிலி லீடுபட்டருந்தாலும்
இல்லறத்திலே மனைவிமாரொடு இன்பம் துணுத்து வாழ்விரா
யினும்; ஆகவே!; அருளுதல் சான்ற அருந்தவஞ் செய்ம்மின் -
பிறவுயிர்களுக்கு அருள் செய்தலுமிக, செயற்கையே தவிரவாழ்க்
கத்தையுக் மேற்கொள்ளக் கடவீர்; இருள்இல் கதிச்சென்று -
மயக்கமில்லாத உயர்பிறப்பெய்தி; இவண் இனி வாரீர் - இங் நில
வுலகத்தே இன்னும் ஈத்து பிறரைப் பெருமை எடுத்துவீர்;
தெருளல் உறினும் - நிங்கள் பல்லாற்றான் ஆரங்குத்து தெளிந்
தாலும்; அதுவே - அத்தவமே முடி பொருளாக; தெருண்மின் -
தெரிந்து கொண்மின்; என்பதற்கு.

(வி - ன்.) அறநெறி நின்று பொருளீட்டுதலும் மகளிரொடு
புணர்ந்தின்புற்றிருத்தலும் தவவொழுக்கத்திற்கு இடையூறுகள் ஆக
மாட்டா. பொருள்களின்பால் பற்றின்மையும் காமவின்பத்தின்பால்
அழுந்தாமையும், உற்றநோய் நோன்றலும் உயிர்த்துணை செய்
யாமையுமே மெய்யாய தவமாகின் இவ் வொழுக்கமுடையாய்
வாழ்க்கடவீர். இவ்வாழ்க்கை நும்மை மேன்மேலும் உயர்பிறப்பிற்
செலுத்தி வீடுபெற்றினையும் நல்கும் என்றவாறு.

இதனை,

“உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்த்துணை செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு”

—குறள், உஉஉ

எனவும்,

“தன்னுயிர் தானறப் பெற்றுகூ னேனைப்
மன்னுயி ரெல்லாத் தொலும்”

—குறள், ௨௬௮

எனவும்,

“மறித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பறித்த தொழித்து விடின்”

—குறள், ௨௮௦

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானும் உணர்க.

இன்னும் சைவர் முதலிய பிற சமயத்தாரும் இங்ஙனமே கூறுதலை,

“தேசமிடம் காலந்திக் காசனங்க வின்றிச்

செய்வதொன்று போல்செய்யாச் செயலனைச் செய்தல்
கூசல்படு மனமின்றி யுலாவ னின்ற

ஸுறக்கமுணர் வுண்டிபட் டினியிருத்தல் கிடத்தல்
மாசதனிற் றாய்மையினின் வறுமை வாழ்வின்

வருத்தத்திற் றிருத்தத்தில் மைதுனத்திற் சினத்தி
ஹசையினின் வெறுப்பினினை யல்லாது மெல்லா

மடைத்தாலு ஞானிகடா மரனடியை யகலார்”

—சிவ - சித்தி, ௨௮௭

எனவும்,

“நாடுகவிற் புக்குழன்றும் காடுகவிற் சரித்தும்

நாகமுறை புக்கிருந்துந் தாகமுதற் றவிர்த்தும்

நீடுபல காலங்கன் நித்தரா யிருத்தும்

நின்மனஞா னத்தையெல்லாந் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பின்

ஔதரு மளர்க்கமுலார் முனைத்தலைக்கே யிடைக்கே

எறிவிறியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்

கூடுமவர் கூடரிய விடுங் கூடிக்

குஞ்சித்த சேவடியும் கும்பிட்டே யிருப்பர்.”

—சிவ - சித்தி, ௩௦௮

எனவும்,

“சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரித்தவர்கள் உலகிற்

சருவசங்க நிவிர்த்திவந்த தபோதனர்க னிவர்கள்.

பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவே னிம்மையிலே யுயிரின்

பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுகிவ ரன்ரு

ஆக்குமுடி கவித்தரசான் டவர்களி வையரோ

டனுபவித்தல் கிருந்திடினு மகப்பற்றம் நிருப்பர்

நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றம் குறு

துழைவாழ்நிப் பினின்வினை கந்துங்கி டாவே"

எனவும் வருகின்ற சிவஞான சித்தியார் (உஅஎ) முதலியவற்றாலும்,
(உச)

இதுவுமது

உரு. தவத்தின் மேலுறை தவத்திறை தனக்கல தரிதே
மயக்கு நீங்குதல் மனமொழி யொடுமெயில் செறிதல்
உவத்தல் காய்தலொ டிலாதுபல் வகையுயிர்க் கருளை
நயத்து நீங்குதல் பொருடனை யனையது மறிநீ.

(இ - ன்.) தவத்தின்மேல் உறை - தவவொழுக்கத்தின்
மட்டுமே நின்று உயிர் வாழ்தல்; தவத்து இறை தனக்கு அலது
அரிது - அத் தவவொழுக்கத்திற் செல்லாம் தலைவையிருக்கின்ற
அருகே கடவுளுக்குக் கைகூடுதல்லது நம்மனோர்க்கு மிகவும்
அரியதொரு செயலேயாகும்; ஆயினும், நம்மனோர்க்குத் தவ
வானது; மயக்கு நீங்குதல் - மயக்கம் நீக்கிப் பொருளியல் புணர்
தலும்; மனம் மொழியொடு மெயில் செறிதல் - னனமும் மொழியும்
உடம்புமாயின மூன்று கருவிகளையும் அடக்கி அறமாயின சிறைக்
கோட்டத்தின் கண்ணிருத்தல்; உவத்தல் காந்தலொடு இலாது-
விரும்புதலும் வேறுத்தலுமாகிய குணங்களோடாராமல்; பல்வகை
உயிர்க்கு அருளை நயந்து-பல்வேறு வகைப்பட்ட உயிரினங்களிடத்
தும் அருள் கூர்தலேயே விரும்பி; பொருள் தனை நீங்குதல்-பொய்ம்
பொருள்களின்பாற் பற்றுமைவாது ஒழிதல்; அனையதும் நீ அறி-
ஆகிய இவற்றை மேற்கோடலேனாம். அத் தவத்தினையும் நீ நன்
குணரீதுகளொள்ளக் கைவை! என்பதாம்.

(வி - ன்.) தவம் செயற்கரிய தொன்றெனக் கருதி அதனை விட்டு
விடவேண்டா! தவத்தோர்க்குக் கூறப்பட்ட முழுவிலக்கணங்களும்
தவத்தோர்க்கெல்லாம் இறைவனாகிய அருகக் கடவுளுக்கே பொருந்
துவதாம். ஆயினும், அஃது அருபையுடைத்தன்று அசாஅவாமை
வேண்டும். அத் தவம் நம்மனோர் ஆற்றாமனவிற்கு எளியது உமாம்.
அஃதாவது—

பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கருதும் மயக்கம் நீங்குதலும்,
மனமொழி மெய்களை அடக்கித் தீதாரிந் நன்றின்பாலுய்த்தலும்,
விருப்பு வெறுப்பற்றிருத்தலும், பொய்ப் பொருள்களைப் பற்றிக்
கிடவாமையும், எவ்வுயிர்க்கும் அருளுடையாராயிருத்தலும் ஆகிய இவ்
வொழுக்கமே நம்மனோர்க்குத் தவமாம். அதலால் இவற்றை மேற்
கோடல் யாவர்க்கும் கூடும் அன்றோ என்றவாறு.

இவற்றை; சீரவே,

“பொருளில்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளாறு மாணப் பிறப்பு”

—குறள், ௨௫௭

எனவும்,

“இருணிங்கி தின்பம் பயக்கு மருணிங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு”

—குறள், ௨௫௨

எனவும்,

“அடல்வேண்டு மைத்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு”

—குறள், ௩௪௩

எனவும்,

“தள்ளுங்கா னல்லவாக் காண்பவ ர்ளறுங்கா
ல்லெற் படுவ தெவன்”

—குறள், ௩௭௯

எனவும்,

“வகுத்தாள் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குத் துய்த்த னரிது”

—குறள், ௩௭௭

எனவும்; (குறிப்பு - இவ்விரண்டும் விருப்பு வெறுப்பினீங்கற்கு வேண்டுவன)

“அருவில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்கு
இவ்வுலக மில்லாதி யாங்கு”

—குறள், ௨௪௭

எனவும் வரும் திருக்குறள்களானுமுணர்க.

(௨௫)

இணைவிழைச்சு

௨௬. எண்ணின் றி யேதுணியு மெவ்வழி யானு மோடும்
உண்ணின்று ருக்கு முரவோருரை கோட லின்றும்
நண்ணின் றி யேயு நயவாரை நயந்து நிற்கும்
கண்ணின்று காம நனிகாமுறு வாரை வீழ்க்கும்.

(இ - ள்.) காமம்-காமமானது; என் இன்றியே துணியும் - ஆராய்தல் சிறிது மின்றியே செவல் செய்தத் துணியும்; எவ்வழி யானும் ஒடும்-நவ்வழி தீவ்வழி என்று காடுதலின்றி எக்தவழி யினும் விரைந்துசெல்லும்; உள் வின்று உருக்கும்-தான் விரும்பிய வாறு இன்பம் துய்த்ததற்கிடையூறு நெக்தவிடத்து நெஞ்சத்தின் கண்ணின்று நலிந்து உள்ளத்தையும் உடம்பினையும் மெலிவிக்கும்; உரவோர் உரைகோடல் இன்று ஆம்-அறிஞர் கூறும் அறவுரை களைச் சிறிதுங் பேணுதலும் இல்லையாகும்; நண்ணின்றியேயும் -

தன்பால் கேண்மையில்லாமலும் தன்னைச் சிறிதும் விரும்பாமலும் விரும்பவரையும் பெரிதும் விரும்பி அங் விரும்பத்தை விடாது நிற்கும்; எனி காழுதுவாரை-தன் உத்துதலாலே மிகவும் இளை விழைச்சினை விரும்புவாரை; வீழ்க்கும்-நிவினைக்கண் வீழ்த்தி விடும்; ஆதலால், என்னின்று-அக் காமத்திற்குக் கண்ணில்லை என்பர் உலகோர் என்பதாம்.

(வி - ந.) என்-ஆராய்ச்சி. என்னின்றியே துணியும் என்றது இதனைச் செய்தால் அதன் விளைவு இன்னதாகும் என்று ஆராய்ச்சி யின்றி யாது நிகழினும் நிகழுக வென்று காரியஞ் செய்யத் துணியும் என்பதாம்.

காமத்தின் பண்பு இன்னதாகலை இராமாயண முதலிய காப்பியங் களிற் காண்க. உலகியலினும் யாண்டுங் காணலாம். எவ்வழியானும் ஓடும் என்றது முறைநோக்காமல் யாவரிடத்தும் செல்லும் என்றவாறு. காமம் இத்தகைய இழிகுணமுடைத்தென்பது கருதியன்றோ, ஆசிரியர் குமரகுருபர அடிகளார்,

“கொலையஞ்சார் பொய்த்தாணர் மானமு மோம்பார்
கனவொன்றோ ஏனையவுஞ் செய்வார்—பழியொடு
பாவமி. தென்றார் பிறிதும்ற் றென்செய்வார்
காமங் கதுவப்பப் பார்” —நிதிநேறி வினக்கக், எக

என்றோதுவாராயினர்.

இனி, காமங் கதுவப்பட்ட நெஞ்சம் அறிஞர் அறவுரை கொள் ளாமல் எவ்வழியானும் ஓடும் என்பதனை,

“.....நன்னுதன் மடத்தையர்
மடங்கெழு நோக்கின் மதமுகத் திறப்புண்டு
இடங்கறி நெஞ்சத் தினமை யானை
கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅ
தொல்கா வுள்ளத் தோடும்” —சிலப், ௨௩ : ௩௦ - ௩௪

எனவரும் இளங்கோவடிகளார் இன் மொழியானுமுணர்சு.

நண் - நன்னுதல் - அஃதாவது நெருங்கி நட்புக்கொள்ளுதல். தம்மை விரும்பாதவரையும் நயந்து நிற்கும் என்பதனை, கைக்கிளை ஒழுக்கத்தான் உணர்க. அஃதாவது:—

“காமஞ் சாஸ வினமை யோவ்வயி
னோமஞ் சாஸ விடுப்பை யெய்தி
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தார்
றன்னொடு மவனொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லி யின்புறல்
புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே”

எனவரும் தொல்காப்பியத்தானுடைய.

(அகத் - கு. ௧௦)

இராமாயணம் முதலிய காப்பியங்களில் இராவணன் முதலிய காழகர் செயல்களாலும்,

உண்ணின்றுக்கும் என்பதனை,

“இனரார் நறுங்கோதை எல்வனையான் கூட்டும்
புணராமற் பூசல் தரவும்—உணராதது
தண்டா விழுப்பபட் நலியவும்
உண்டால் என்னுயிர் ஒம்புதற் கரிதே”

—புறப் - வெண் - ௨௯௨

எனவரும் ஆண்பாற் கைக்கிளையானும்,

‘பிறைபுர வானுதல் பிரகம்ப மென்றோள்
பிறைபுனை பெல்வனா யேக—பிறைபுணையா
யாம நெடுங்கடல் நீத்துவேள்
காம வெள்ளெரி களன்றாகஞ் சுடுமே”

எனவரும் பெண்பாற் கைக்கிளையானும்,

“கூலத்தா குலக மெல்லங் குளிப்பொடு வெதுப்பு நீங்க
நீலத்தா ரரக்கள் மேனி தெய்யின்றி பெயரித்த தன்றே
காலத்தால் வருவ தொன்றோ காமத்தார் களலும் வெந்திச்
சீலத்தா லலிவ தன்றிச் செய்யத்தா னுவ துண்டோ”

எனவரும் கம்பர் கூற்று முதலிய காவியச் செய்யுள்களாலுமுண்டாக.

“காமத்திற்குக் கண்ணிரி” என்பது ஒரு முதுரை.

காமதுவாரை நரகத்தில் வீழ்க்கும் எனினுமாம்.

(௨௯)

இதுவுமது

உள. சான்றோ ருவர்ப்பத் தனினின்று பழிப்ப காணார்
ஆன்றாங் கமைந்த குரவார்மொழி கோட லீயார்
வான்றாங் கிவின்ற புகழ்மாசு படுப்பர் காமன்
தான்றாங் கிவிட்ட கணைமெய்ப்படு மாயி னக்கால்.

(தி - ன்.) காமன் தான் தாங்கிவிட்ட கணை மெய்ப்படு
ஆயின் அக்கால் - காமனைத் தன் கையிலேக்திக் கருப்புவில்லித்
றோடுத்துவந்துவிட்ட மலக்கணை காமகர் மர்ப்பிற் பட்டபொழுது;
சான்றோர் உவர்ப்ப - பெரியோர்கள் தம்மை வெறுத்தோதுங்கா
சிப்பவும்; தனி வின்று-தங்குப் பற்றுக்கோடானாயும் இழந்து
தனித்து வின்று; பழிப்ப காணார் - இவ்வுலகம் தம்மைப் பழி

தூற்றலும் அறிவாராய்; ஆன்று ஆங்கு அமைந்த ஞானர் மொழி கோடலியர் - கல்வி கேள்விகளாளிரம்பி அவற்றிற்குரிய அடங்கிய தம்மரசிரிமருடைய மொழிகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாராய்; வான் தாங்கி நின்ற புகழ் மாசுபடுப்பர்-தான் பிறந்த குடியினுடையதும் தம்முடையவுமாயின பெருமையிக்க புகழையும் கேடுத் தொழிவர். அத்துணைத் தீவதாம் காமம் என்பதாம்.

(வி - டி.) இது, காமத்தால் வரும் கேட்டினை அறிவுறுத்தியதாம். காமத் தீவினையுடையோரை அவர்க்குப் பற்றுக் கோடாவிட சான்றோர் முதலியவர் வெறுத்தொதுக்கலின் தனித்து நின்றல் வேண்டிற்று.

ஆன்று-கல்வி கேள்விகளாலே நிரம்பி எங்க. ஞானர்-கல்லாசிரியர் முதலியவர். கோடலியர்: ஒரு சொல். (வினைத் திரிசொல்) கொள்ளார் என்னும் பொருட்டு.

தான்றோன்றிய உயர்குடிப் பெரும்புகழ் என்பது தோன்ற வான் ஞாங்கி நின்ற புகழ் என்றார். (உஎ)

இதிலுமது

உஅ. மாவென் றுரைத்து மடலேறுப மன்று தோறும்
பூவென் றெருக்கி னிணர்குடுப புன்மை கொண்டே
பேயென் றெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்பர் காம
நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ்க்கொள்வ தாயி னக்கால்.

(இ - டி.) காமநோய் நன்கு எழுந்து நனிகாழ் கொள்வது ஆயின் அக்கால்-மாந்தருக்குக் காமப்பிணி நன்றாகத் தோன்றி யிஷை முதிர்வதானால் அப்பொழுது; மா என்று உரைத்து மடல் ஏறுப-குதிரை என்று கூறிக்கொண்டு பனைமடலாலே குதிரை யுருவஞ் செப்து காணம் விட்டுப் பலருங் காண அதன்மேல் ஏறு நிற்பர்; பூ என்று எருக்கின் இணர் குடுப-மணமாலை என்று கூறிக்கொண்டு எருக்கமலர்க் கொத்தினையும் சூடிக்கொள்வர்; புன்மை கொண்டு-இவ்வாறு இழிதஷைமையினை செப்துகொண்டு; பிறர் பேய் என்று எழுந்து ஆர்ப்ப - தம்மைக் கண்ட பிற ரோல்லாம் இஃதொரு பேயென்று கூறி எழுந்து ஆரவாடிக்கும் படி; மன்று தோறும் நிற்ப - அம் மடன்மையை ஊர்ச்சிறுரா லிழம்பித்து மன்றமிருக்குமிடத்தோறும் அதனை யூர்ந்து சென்று ஊரவர் அறிவ நிற்பர்; இத்துணையும் செப்திக்கும் காமக் கண்டம்! என்பதாம்.

(வி - டி.) ஒரு தலைவன் தான் காழாற்ற தலைவியை மணத்தற்கு அவளுடைய சுற்றத்தார் முதலியோரால் இடையூறு நேர்ந்தவிடத்து இவ்வாறு மடலேறுதல் பண்டைக்காலத்து நந்தமிழகத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாம் இந்நிகழ்ச்சி இழிதஷையுடையதாகலின் காமத்தினிழிதகை மைக்கு இதனை இவ்வாசிரியர் குறிக்கின்றார். காமம் காழ்கொண்டவர் இங்ஙனம் மடன்மாவூரும் வழக்க முன்மையை,

“ஏறிய மடற்றிரம் இளமை தீத்திரம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிரம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைகிச்
செப்பிய நான்கும் பெருத்தினைக் குறிப்பே”

—தொல் - அகத் - ௫௧

எனவும்,

“மடன்மா கூறும் இடனுமா குண்டே”

—ஷே களவி - ௧௧

எனவும் வருக் தொல்காப்பியத்தானும்,

“சான்றவீர் வாறியோ சான்றவி ரென்றும்
பிரிந்தோயுத் தந்தோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லங் கடனுனு விவ்விருத்த
சான்றிர் துமக்கொன் றறிவுறுப்பென் மன்ற
துவியிடை மின்னுப்போற் ருன்றி யொருத்தி
யொவியோ டுருவென்னைக் காட்டி யவியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா எதற்கொண்டு துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மினைந்து மணியார்ப்ப
வொங்கிதும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வதோய்
தங்குத நேற்று விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவென் பாய்மா நிறுத்து ;
யாமத்து மெல்லியு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்முணையா நீத்துவேன்
நேமொழி மாத ருளு அ துறிய
காமக் கட்டைப் பட்டு ;
உய்யா வருதோய்க் குயலாகு மைய
லுறியா லீத்தவிம் மா ;
காணுத ரென்னக் கலங்கித் தலைவத்தெ
குணெழின் முற்றி யுடைத்துள் எறித்தரு
மாணியை மாதரா னேனெனக் காமன
தானையால் வந்த படை ;
காமக் கடும்பகையிற் ருன்றினேற் கேம
மெழினுத லீத்தவிம் மா ;

அகையெரி யானுதென் னுருயி ரெஞ்சும்
வகையினு ளுன்னஞ் சுடுதரு மன்றே
முகையே ரிணங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றணிக்கொண்ட தெஞ்சு;
அழன்மன்ற காம வருதோய் நிழன்மன்ற
தேரிழை யீத்தவிம் மா;
ஆங்கதை,

அறிந்தளி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழி யான்றோ
ருன்னிடப்பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருயர்நிலை யுலக முறிஇ யாங்கென்
றுயர்நிலை தீர்த்த னுந்தனைக் கடனே"

எனவரும் கவித்தொகையானும் (கடக) நன்குணர்க.

இனி இச் செய்யுளோடு,

"மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
ருவிழுகி மெருக்கங் கண்ணியுஞ் தடுப
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப
யிரிதும் ஆகுப காமங்காழ்க் கொளினே"

எனவருங் குறுந்தொகைச் செய்யுள் (கஎ) ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

(உஅ)

இதுவுமது

உக. நக்கே விலாவிறுவர் நாணுவர் நாணும் வேண்டார்
புக்கே கிடப்பர் கனவுந்நினை கையு மேற்பர்
துற்றாண் மறப்ப ரமுவர்நனி தஞ்ச வில்லார்
நற்றோள் மிகைபெ ரிதுநாடறி துன்ப மாக்கும்.

(இ - ள்.) நக்கே விலா இறுவர்-காழ்சரின் இழிசெய்கைக்
கண்டு கைமாக்கள் கைகத்து கைகத்துத் தம் விலாவென்பொடித்து
போவர்; நாணுவர்-மற்றுச் சான்றோர் தாமும் அன்போருட்டு
நாணுதிப்பர்; நாணும் வேண்டார்-மற்று அக் காழ்சரோ
மாணத்தை ஒரு பேரருளாகக் கருதமாட்டார்; (கைவிட்டுவழி-
வர்) புக்கே கிடப்பர்-நானெல்லாம் கற்பில்லா அம் மகளிர் இல்
லத்தே யுஞ்ஞது அவ்விடத்தேயே சோம்பித் துயின்று கிடப்பர்;
கனவும் நினைகையுக் ஏற்பர்-அத்துயிலினாடும் கனவமைதியின் நிக்-
கனாக் காண்டகையுக் துயில் கலைத்துழி அம் மகளிரை நினைதகையுமே
தொழிலாகக் கொள்பவராவர்; துற்று வன் மறப்பர்-உன்னும்

உணவினையும் மறந்தோழிவர்; அமுல்-அவரால் கைவிடப்படுன்
அழாநிதர்; னனிதுஞ்சல் இல்லார்-என்கு துயிலுதல் தானுயில
ராவார்; கற்றோள் மிகை பேசிது நாடு அறி துன்பம் ஆக்குந்-இவ்
வாறு அம் மகளிருடைய அழகிய தோள்கள் காணுநர்க்கு உலகத்
தாரொல்லாம் கண்டடாகக் காணத் தகுந்த மாபெரும் துன்பத்தை
புண்டாக்கும்; ஆதலால் அம் மகளிர் கேண்மை கைவிடற்பாலது,
என்பதாம்.

(வி - 6.) காழகக் கயவருடைய இழிசெயல்க்கண்டுழித் தம் பழி
நோக்காக் கயமாக்கள் விலாவிறும்படி விழுந்து விழுந்து சிரிப்பர்;
பிறர் பழியும் தம்பழிபோற் கருதும் சான்றோரோ நாணமெய்துவர்.
இங்ஙனமாகவும் காழகரோ நாணுகலில் என்பார் கக்கே விலா
விறுவர் நாணுவர் நாணும் வேண்டார் என்றார். இவற்றிற்குத் தம் பழி
நோக்காக் கயமாக்கள் என்றும், சான்றோர் என்றும், காழகர் என்றும்
சுற்றபெற்றி எழுவாய்கள் வருவித்தோடுக.

பிறரை எள்ளி விலாவிறச் சிரிப்பர் என்பதனால், கயமாக்கள் என்
பதும் நாணுவர் என்றதனால், சான்றோர் என்பதும், நாணும்
வேண்டார் என்பதனால் காழகர் என்பதும் பெற்றும். கயமாக்கள்
தாம் பழியுடையராய் வைத்தும் பிறர்பழி கேட்டுழி கைகத்து
நாடறியச் செய்யுமியல்புடைய ரென்பதனை,

“அறைபறை யன்னர் கயவந்தாய் கேட்டி

மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க ளான்”

—குறள், 808௯

என்பதனாலும், சான்றோர் பிறர் பழியைத் தம் பழிபோற் கருதி
நாணுவர் என்பதனை,

“பிற்பழியுத் தம்பழியும் நாணுவர் நாணுக்

குறைபதி பென்னு முனகு”

—குறள், 808௯

என்பதனாலும் உணர்க.

இனி, காழகர் நாணும் வேண்டார் என்பதனை,

‘ஒண்டொட, நாணினன் மன்ற விவள்

ஆயின் ஓர்!

பல்லார் நக்கென்னப் படுமடன் மாவேறி

மல்லுந் தாங்கப் படுமே”

—கலி, ௧௧

எனவரும் மடலேறுவார் செவனிலும்,

“ஓர் இஃதொத்தன் நாணினன் தன்னெடு

மேவே மென்பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்”

எனவரும் மிக்க காமத்து மிடலுடையார் ஒழுக்கத்தினும். (கலி, ௧௨)
காண்க.

இனி, புக்கே கிடப்பர் என்றது, நல்லாடவர்க்குரிய அறக்கடமை ஆணைக் கைவிட்டு அப் புன்மகளிர் இல்லில் துழைத்து சோம்பித்துயின்று கிடப்பர் என்பதுபட வின்றது. இங்ஙனம் கொள்வதெல்லாம் சொல்வாற்றலாற் போந்த பொருள் என்றுணர்க.

தற்றான் : வினைத்தொகை. துற்றுதல் - உண்ணல். அழுவர் என்றமையால் அம் மகளிராற் புறக்கணிக்கப்பட்டபொழுது என்பது பெற்றும்.

நற்றோள் என்றது குறிப்பு மொழி; இடக்கரடக்கல்;

நாடறி துன்பம் என்றது, அழுதலும் தஞ்சலிலாமையும் முதலியன. காடு : ஆகுபெயர். ஆதலால் அம் மகளிர் கேண்மை யொழிக் என்பது குறிப்பெச்சம். 'அழிவர்' என்பதும் பாடம். (௨௧)

இதுவுமது

௩௦. அரசொடு நட்டவ ரான்ப விருத்தி
அரவொடு நட்டவ ராட்டியு முண்பர்
புரிவனை முன்கைப் புனையிழை நல்லார்
விரகில ரென்று விடுத்தனர் முன்னே.

(இ - ள்.) அரசொடு நட்டவர்-கேண்மை கோடற்குமேலாத வேந்தரோடு கேண்மை கொள்வோர், விருத்தி ஆள்ப-அவ்வேந்தர் உணந்து வழங்கும் வாழ்வுதிருத்தைப் பெற்றிருப்பதுதல் கூடுக; அரவொடு நட்டவர்-அஞ்சுதரு பாம்போடு பழகுவோர் தாமும்; ஆட்டியும் உண்பர்-அப் பாம்பினை ஆட்டுக் தொழிலால் வருவாக் பெற்று உண்டு மகிழ்தல் கூடுக; புரிவனை முன்கைப் புனை இழை நல்லார் - முறுக்குடைப சங்கவகைமலணிந்த முன்கையினையுக் அணிவின்ற அணிலெண்களையுமுடைய புல்லிய ஒழுக்கமுடைய மகளிரோ; விரகு இலர்-நல்லாழ்க்கைக்குக் கிறிதும் ஊதிவராத விலர்; என்று முன்னே விடுத்தனர்-என்றுணர்க்து சான்றோர் பண்டுதொட்டே அவர் கேண்மையைக் கைவிட்டொழிந்தனர் - என்பதாம்.

(வி - ந்.) அரசர்பாலும் பாம்பினிடத்தும் கற்பிலா மகளிர்பாலும் கேண்மை கோடல் திங்கு பயப்பதாம். ஒரோவழி அரசரோடு கேண்மை கொள்பவர் அகலாது அணுகாது திக்காய்வார்போல விழிப்புடன் ஒழுக்கின் அவ்வரசனால் ஊதியம் பெற்று இன்புறுவர். பாம்போடு விழிப்புடன் பழகுவோரும் அதனை ஆட்டி வருவாய் பெற்று வாழ்தல் கூடும். கற்பிலாக் கெய்மகளிரோடு கேண்மை கொள்வார்க்குக் கேடு விளவது ஒருதலை. ஒரு கிறிதும் அம் மகளிர் ஆக்கஞ் செய்வா ரவர் என்பதாம். இக்கருத்தினை,

“பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருப்பறையி

கெதில் பிணத்தழி யற்று”

—குறள், ௧௨௨

“தந்தனம் பாரிப்பார் தோயர் தகைசெருக்கிப்
புன்னம் பாரிப்பார் தோன்”

—குறள், சுகை-

எனவும்,

“நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர் நிறநெஞ்சிற்
பேணிப் புணர்பவர் தோன்”

—குறள், சுகை-

எனவும் வருந் திருக்குறள்களான் உணர்க.

அக நலமாகிய அன்புடைமையும் கற்புடைமையும் மின்மை தோன்ற “புரிவளை முன்கைப் புனையிழையார்” எனப் புறநலத்தையே விதந்தெடுத்தோதினர். (உரு.)

கள்ளாமை

உக. பீடில் செய்திக ளாற்கள விற்பிறர்
வீடில் பல்பொருள் கொண்ட பயனெனக்
கூடிக் காலொடு கைகளைப் பற்றிவைத்
தோட லின்றி யுலையக் குறைக்குமே.

(தி - ங்.) களவில்-மறைவாக; பிறர் வீடு இல் பல்பொருள் - பிறமார்தர் கைவிடுதலில்லாத பல்வேறு பொருள்களாயும்; பீடு இல் செய்தியில்-பெருமையில்லாத கன்னமிடுதல் முதலிய தொழில் களாலே; கொண்ட பயன் என-நீ களவுகொண்டதன் பயன் இஃதேயாக என்று சொல்லி; பற்றி-செய்கோன் மன்னவன் கன்னைத் தன் மறைகளால் பிடிப்பித்து; ஓடல் இன்றி காலொடு கைகளைக் கூடி-தப்பி ஒடிவிடாதபடி அவர்தம் கால்களையும் கைகளையும் கூடித் தளையிட்டு; உலையக் குறைக்கும்-அவர் கொஞ்சம் பதறும்படி துணிப்பன், என்பதாக.

(தி - ங்.) களவுசெய்யுந் குற்றத்திற்குக் கைகால்களைக் குறைத்தக் கொல்லுதல் பழைய காலத்து மன்னர் வழக்கம். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தாலும் உணர்க. இனி, வஞ்சுவனார்,

“கவ்வார்க்குத் தஞ்சு முயிர்நினை கவ்வார்க்குத்
தன்னாது புத்தே குறகு”

—குறள், உக-

என்றோதுத் திருக்குறளாலும் பண்டு கவ்வரைக் கொல்லுதலே தக்க பொறுப்பென அரசர் கருதிய துணரலாம். மேலும், இக் குறளாலும் களவினால் வரும் கேடுணர்க. “கவ்வனைக் கொறல் கடுங்கோலன்று வெவ்வேற் கொற்றம்” என்பது பாண்டியன் கெடுஞ்செழியன் கூற்று. (சிலப் - வழக்குரை - சுச - ௨.)

இன்னும்,

“களவிற்குப் கன்றிய காதல் விளவிற்கண்
விவா விழுமத் தரும்”

—குறள், உஅ௪

என்பதனாலும் களவினால் வருந் தீமைபை யுணர்க.

(௩௨)

பொய்யாமை

௩௨. பொய்யி னீங்குமின் பொய்யின்மை பூண்டுகொண்
டைய மின்றி யறநெறி யாற்றுமின்
வைகல் வேதனை வந்துற லொன்றின் றிக்
கொளவை யில்லுல கெய்துதல் கண்டதே.

(இ - ள்.) பொய்யில் நீங்குமின் - பொய் உறுவதெனின்தும்
அகலுங்கள்; பொய்யின்மை பூண்டுகொண்டு - பொய்யாமை என்
தும் அணிகலனை எப்பொழுதும் அணிந்துகொண்டு; வைகல்
வேறி அறம் ஆற்றுமின் - வாடாறுக் கண்ணெறியிலே வின்று
கல்லறங்களை ஒல்லுங் துணையும் செய்யக் கூடாது; வேதனை ஒன்று
வந்து உறல் இன்றி - இவ்வாறு அறஞ்செய்து வாழுபவர் தம்
வாழ்வாளிற் தங்குகொரு துன்பமேனும் வருதலின்றி இக்கமையி
னும் இனிது வாழ்ந்து உறுகையினும்; வேளமை இல் உலகு
எய்துதல் - துன்பமில்லாத துறக்கவாட்டினை அடைதல் ஒருதலை
என்னும் உண்மை; கண்டது - திறனோர்தம் மெய்க் காட்சொரம்;
என்பதாம்.

(வி - ள்.) பொய்யின் நீங்குமின் என்றொழியாது அவ்வொழுக்கத்
தைக் கடைப்பிடித் தொழுதுமின் என்பார் மீண்டும் பொய்யின்மை
பூண்டு கொண்டென்றார். பொய்யின்மை பூண்டு கொண்டென்றமை
யான் அதனை அணிகலனாக உருவகித்தமை பெற்றும். பொய்யின்மை
எனினும் வாய்மை எனினும் ஒக்கும். பொய்யாமை அறங்களுட்
சிறந்த தென்பதனை,

“யாமெய்யாக் கண்டவற்று விலகி யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற”

—குறள், உ௦௦

எனவும்,

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு”

—குறள், உ௧௧

எனவும்,

“பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

—குறள், உ௧௪

எனவும்,

“பொய்யாமை யன்ன புகழிலை யெய்யாமை
யெல்லா வறமுத் தரும்”

—குறள், உ௧௬

எனவும் வரும் அருமைத் திருக்குறள்களானு முணர்க.

இனி, பொய்யாமையும் ஒர் அறமாவும் அளித்தின்று எவ்வறத்து செய்யினும் பயன்படாமை கருதி அதனைத் தனித்தெடுத்து முற்பட வோதி எனவயத்தைத் தொகுத்துக் கூறினார். என்னை?

"மனத்துக்கண் மாசில ஓத லினைத்தற
ஓருல நீர பிற"

—குறள், ௩௪

எனவரும் பொய்யாமொழியும் காண்க.

வைகல் அறமேறி ஆற்றியின் என மாறுக. என்னை?

"வீழ்தான் படாஅமை தன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்தான் வழியடைக்குங் கல்"

—குறள், ௩௫

என்பதூஉம் காண்க.

அறம் ஆற்றியின் எனபுழி அறம் - விருத்தோம்பன் முதலியன.

மனத்தின்கண் மாசிலராய் அறஞ் செய்து வாழ்வோர் இம்மை வினும் இனிது வாழ்வார்; மறுமையினுள் தறக்கம் புகுவர் என்பார், வேதனை வந்தறவின்றிக் கெளவையிலுலகு எய்துதல் கண்டதே என்றார். இதனை,

"சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு"

—குறள், ௩௬

எனவருக் திருக்குறளானுமுணர்க.

கண்டது என்றது திறவேராற் காணப்பட்ட உண்மை என்பது பட வின்றது. (௩௨)

இதுவுமது

௩௩. கல்வி யின்மையும் கைப்பொருள் போகலு
கல்லில் செல்லல்க ளானலி வுண்மையும்
பொய்யில் பொய்யொடு கூடுதற் காகுத
லைய மில்லை யதுகடிந் தோம்புமின்.

(இ - ள்.) போய்யொடு கூடுதற்கு - பொய்கூறி உயிர்
காரும் வாழ்க்கையின்சண்; கல்வி இன்மையும் - கல்விவரலுண்
டாகும் அறிவுப் பொருளில்லாமையும்; கைப்பொருள் போகலும் -
கையிலுள்ள செல்வப் பொருள் அழிவும்; கல்லில் செல்லல்லோல்
கலிவு உண்மையும் - உண்மையில்லாத துன்பங்களாலே வருந்துத
லும்; ஆகுதல் - உண்டாதல்; போய் இல் - முக்காலும் நாங்கமனே
யார்; ஐயம் இல்லை - ஐயஞ் சிறிதும் இல்லை; அது கடிந்து
ஓம்புமின் - ஆதலால், அப் போய் கூறுதலை ஒழித்து நுழைப்ப
பாதுவாத்துக் கொள்வீராக! என்பதாம்.

(வி - ௩.) பொய் கூதுமியல்புடையார்க்குக் கல்விநலம் கை
கூடாது; கைப்பொருளுக்கும் கேடுவரும்; எப்பொழுதும் துன்பங்கள்
வந்தவண்ணமிருக்கும் ஆதலால்; பொய் கூறுதொழியின் என்றவாறு.

“போக்கறு கல்வி புலமிக்கார் பாலன்றி

மீட்கொ ணுகையிறுர் வாய்ச்சேரா—நாக்கணங்கும்

ஆணவாம் பெண்மை யுடைத்தெனினும் பெண்ணலம்

பெடு கொளப்படுவ தில்” —நிதிநெறி விளக்கம், உச-

என்பதனானும் கல்வி நலம் புலங்கெட்ட புல்லறிவுடைய பொய்யர்
பாற் சேராமை யுணர்க.

வாய்மை அறங்களுட் சிறந்ததாதல் போன்று பொய்ப்மை
நீவினைகளுட் சிறந்ததாதலின், பொய்யராயிய நீவினையாளர்க்கு
இடையறாது துன்பங்கள் வந்தண்ணமிருக்கும் என்பார், ‘நல்லில்
செல்லல்களால் நவிவுண்டாம்’ என்றார். என்னை?

“தீயவை தீய பயத்தலாற் நியவை

தீயினு மஞ்சப் படும்”

—குறள், ௨௦௨

எனவரும் பொன்மொழியும் காண்க.

(௩௩)

கோல்லாமை

௩௪. உலகுடன் விளங்கவுயர் சீர் த்திநிலை கொள்ளின்
நிலையில்கதி நான்கினிடை நின்றுதடு மாறும்
அலகிறுய ரஞ்சினுயி ரஞ்சவரும் வஞ்சக்
கொலைபொழியி னென்றுநனி கூறினர றிந்தார்.

(தி - ள்) அறிந்தார் - மேல்யுணர்வுடைய சான்றோர் உல
கினரை நோக்கி நமரங்காள்! நியிர்; உலகு உயர்ச்சித்தி உட்க
விளங்க நிலை கொள்ளின் - இவ்வுலகுள்ள துணையும் அதனோ
டுகிணந்து நிற்கும் உமரிம புகழொடு நின்று நிலவுதல் வேண்டு
விராயினும்; நிலை இல் கதி நான்கின் இடை நின்று-அல்லது
நிலையுதலில்லாத கால்கைப் பிறப்பின்கேட்பட்டுத் தடுமாறும்;
அலகில் துமர் அஞ்சினும்-துன்புற்று நெஞ்சு தடுமாறுதற்குக்
காரணமான எண்ணிநகத் துமரங்களை அஞ்சி வீடுபெற விழைதி
ராயினும்; உயிர் அஞ்ச வரும்வஞ்சக் கோலை ஒழியின்-உயிரினங்
கள் பெரிதும் அஞ்சும்படி விடமுகின்ற கோலைத்தொழுகை ஒழித்து
விடுவிராக!; என்று நனி கூறினர் - என்று மிகவும் விதம்
தெடுத்துக் கூறிப்போந்தனர்; ஆதலால் கோலைவினையை ஒழிப்பீ
ராக! என்பதாம்.

(வி - ௩.) இப்பைப் பயனையும் வீடுபெற்றினையும் ஒரு சேர
அளிக்கவல்லது கோல்லாமை என்னும் நல்லறம் ஒன்றேயாகும்.
ஆதலால் எவ்விதும் அவ்வறத்தினைக் கடைப்பிடித் தொழுதமீன்!
என்றவாறு.

இனி, கொல்லாமை என்னும் அறமே அறங்கனிவெல்லாம் தலை சிறந்த தென்பதனையும் அவ்வறமே இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் வீடுபேற்றினையும் ஒருசேரத் தரவல்லதென்பதனையும், திருக்குறளின் கொல்லாமை என்னும் அதிகாரத்திற்கு ஆளிரியப் பரிமேலழகர்,

“இது (கொல்லாமை) மேற்கூறிய அறங்கள் எல்லாவற்றினுஞ் சிறப்புடைத்தாய்க் கூறாத வறங்களையும் அகப்படுத்த நிற்றலின் இதுதக்கன் வைக்கப்பட்டது” என்று கூறும் முன்னுரையாம் பொன்னுரையானும்; தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனார்—

“அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாத் தரும்”

—குறள், ௩௨௪

எனவும்,

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை தன்று”

—குறள், ௩௨௬

எனவும்,

“நல்லா நொய்ப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை துறு தெறி”

—குறள், ௩௨௭

எனவும், ஓதூர் திருக்குறள்களானு முணர்க.

இனி, கொல்லாமை என்னுமில்வறம் வீடுபேறும் நல்கும் என்பதனை, அப் பொய்யில் புலவர்,

“கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுதுவான் வாழ்நான்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று”

—குறள், ௩௨௮

என வேதூர் திருக்குறளானும், அதற்கு ஆளிரியப் பரிமேலழகர்:—

“மிகப் பெரிய அறஞ்செய்தாரும் மிகப் பெரிய பாவஞ் செய்தாரும் முறையானன்றி இம்மை தன்னுள்ளே அவற்றின் பயன் அனுபவிப்பரென்னும் அறநூற் றுணிபு பற்றி, இப்பேரறஞ் செய்தான்றானும், கொல்லப்படான்; படாதுகவே, அடியிற் கட்டிய வாழ்நான் இடையூறின்னி எய்தமென்பார், ‘வாழ் நான்மேற் கூற்றுச் செல்லா’ தென்றார்; செல்லாதாகவே கால நீட்டிக்கும்; நீட்டித்தால் ஞானம் பிறந்து உயிர் வீடுபெறுமென்பது. இதனால் அவர்க்கு வருகன்மை கூறப்பட்டது” என வகுக்கும் நல்லுரையானும் நன்கு தெனிக.

கதி-பிறப்பு. துயர் அஞ்சி என்றது துயர் அஞ்சி வீடுபேறு எய்தி நிலைகொள்ள நினையின் என்பதுபட நின்றது. இம்மைப் பயன் கூறின மையின் மறுமையிற் றுறக்கம் புகுதலும் கொள்க. (௩௨௭)

சேல்வ நிலையாமை

௩௨௮. வெள்ள மறவி விறல்வேந்தர் தீத்தாயங்
கள்வரென் றிவ்வாறிற் கைகரப்பத் தீர்த்தகலும்
உள்ளி லுறுபொருளை யொட்டா தொழிந்தவ
ரெள்ளும் பெருத்துயர்நோ யெவ்வ மிகப்பவோ.

(இ - ன்.) வேள்ளம் மறவி விறல்வேகத் தீ தாஹம் கன்வர் என்று - செல்வமானது வேள்ளமும் மறதியும் வெற்றியுடைய வேகத்தரும் கெடுப்பும் தாஹத்தாரும் கன்வரும் என்று கூறப்படுகின்ற; இ ஆறில் கைகாப்பத் தீர்த்து அகலும் - இந்த ஆறு வறிகளானும் உடைவனது கையினின்றும் மறைவாக ஒழித்து போகும் இயல்புடையதாகும்; உள் இல்பொருளை ஒட்டாது - ஆதலால் உள் ளீடற்ற பொய்யாகிய பொருளைப் பற்றாமல்; ஒழிக் தவர் - துறந்த சான்றோர்; என்னும் பெருத்துயர் கோய் எவ்வம் - பிறர் இகழ்த்தற்குக் காரணமான பெரிய துறாக்களைச் செய்யும் பிறவிப்பிணிகைய துன்பத்தை; இசைப்ப-நீக்கியும்கள் என்பதாம்.

(வி - ன்.) பொருள் ஸயன்றிட்டிய விடத்தம் நம்மை விட்டகலு தற்குப் பலவேறு வழ்களையும் உடைத்தாம் ஆகவே அதனை ஈட்டல் பயனின்றும். பொய்யாகிய அப்பொருளன்பாற்பற்று விட்டவர்களே பேரின்பம் எய்துபவர் ஆவர் என்பதாம்.

இனிச் செல்வம் நிலையாத்தன்மை யுடைத்தென்பதனை,

"அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்று
நற்குப வாங்கே செயல்"

எனவரும் திருக்குறளானும்,

"முல்லை முகைசொரித்தாற் போன்றினிய
பாஸிசின் மகனி ரேந்த
நல்ல கருணையா ளுவாயும்
பொற்கலத்து நயத்துண் டார்கன்
அல்ல லையா வடகிடுமி
ஜேட்டகத்தென் றயில்வார்க் கண்டும்
செல்வ நமரங்கா னினையன்மின்
செய்தவமே நினைமின் கண்டர்!"

எனவும்,

"அம்பொற் கலத்து ளடுபா
ஸமர்த்துன்னு வரிவை யத்தோ
வெம்பிப் பசிதவிய வெவ்வீனையின்
வேறுயோ ரகல்கை யேத்திக்
கொம்பிற் கொளவொசித்து மிச்சை
யெனக்கூறி திற்பாட் கண்டு
நம்பன்மின் செல்வ நமரங்காள்
நல்லறமே நினைமின் கண்டர்!"

எனவும்,

“வன்னத் துதிவெடுப்பின் வாய்நிட்
 டமுவுதுபோல் வருந்து மல்குல்
 தன்னுச் சிறுகூரை யாகமோர்
 கைபாக முடுத்து நாளும்
 அன்னுந் தடகுதி யந்தோ
 வினையெயென் றமுவாட் கண்டும்
 தன்னன்மின் செல்வ நமரங்காள்
 நல்லிமே நினைமின் கண்டிர்!”

(சேவக - ௨௧௨௨ - ௪ - ௫.)

எனவரும் விசயை கூற்றானும் உணர்க. பொருளல்லனவாகிய பொய்ப்
 பொருள் என்பார் ‘உங் திர்பொருள்’ என்றார். (௨௫)

இதுவுமது

கூக. ஒழிந்த பிறவற னுண்டென்பா ருட்க
 வழிந்து பிறரவாம் வம்பப் பொருளை
 இழந்து சிறிதானு மெய்தா தொழிந்தா
 ரழிந்து பெருந்துயர்நோய்க் கல்லாப் பவரே.

(இ - ள்.) ஒழிந்த பிற அறன் உண்டு என்பார் - பொருளை
 விட்டுதலிலேனே முடிந்து இனி இப் பொருளால் யாங் செய்வக்
 கூடவனவாம் எஞ்சிய பிற அறச் செயல்களும் உண்டு அவற்றை
 இனியேனும் செய்குவக் என்று கருதுகின்றவர்; உட்க-பெரிதுக்
 அஞ்சும்படி; அழித்து-அவரிடத்தினின்றும் அழித்துபோய்; பிறா
 ஆக-பிறருடைய கைப்பொருளாக் விடுகின்ற; அம்பப் பொருளை -
 புதுகைமையுடைய செல்வத்தை; இழத்து-போகமுடைய இழப்
 பெய்தி; சிறிதானும் எய்தாது ஒழிந்தார் - அச் செல்வத்தின்
 வகைச் சிறிதேனும் எய்தப் பெறாத நாத்தர்; அழித்து-பெஞ்
 சழித்து; பெருத்துவர் நோக்கு-அவ்விழப்பாலுண்டான பெரிசு
 தன்புறமே என்றுமை நோவால்; அல்லாப்பவர்-நாடுநாடு
 முழுதுக் மனஞ்சுழன்று விடப்பவரே ஆவர், என்பதாக்.

(வி - ள்.) பொருளிட்டும் துணையும் நல்லோரும் அறஞ்செய்யார்,
 யாம் இப் பொருளால் செய்ய வேண்டிய அறங்களும் உன இனி அவற்
 றைச் செய்வாம் என்று என்னியிருக்கும் போதே அவர் அஞ்சும்படி
 அப் பொருள் அழிந்த பிறர் பொருளாய்விடும்; இத்தகைய சிவையாமை
 யுடைய பொருளை ஈட்டி அறஞ் சிறிதேனுஞ் செய்யாது அழிந்தொழிக்
 தவர் பின்னர் வாணன் முடியும் துணையும் மனம் வருந்திச் சுழன்று
 விடப்பர் இத்தகையர் அளியர் என்றிரந்தியபடியாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும்,

“நிர்ணய வற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புள்ளி வான்மை கடை”

—குறள், ௩௩௬

எனவும்,

“கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுயினித் தற்று”

—குறள், ௩௩௭

எனவும் அறிவுறுத்தலுணர்க.

(௩௪)

இதுவுமது

௩௪. இன்மை யினிவா முடைமை யுயிர்க்கச்சம்
மன்னல் சிறிதாய் மயக்கம் பெரிதாதிப்
புன்மை யுறுக்கும் புரையில் பொருளைத்
துன்னு தொழிந்தார் துறவோ விழுமிதே.

(இ - ள்.) இன்மை இனிவாம்-ஒருவனுக்குப் பொருளின்மை
காலிய எல்குரவு தானும் பெரிதும் இழிவைத்தருவதாம்; உடைமை-
மற்றும் அப் பொருட்பேறுதானும்; உயிர்க்கு அச்சம் - அவ
னுயிர்க்கே பெரிதும் அச்சத்தைத் தருவதாகும்; மன்னல் சிறிது
ஆய் - மேலும் அப் பொருள் ஒருவன்பால் நிலபெற்றிருக்கும்
பொழுது தானும் மிகவுஞ் சிறிவதாதி; மயக்கம் பெரிதாதி -
அகிலிலையாயினும் உண்டாயினும் இரண்டு பொழுதினும் மயக்கம்
மிகவுஞ் செய்வதாதி; புன்மையுறுக்கும்-மார்தர்க்குக் கீழ்மையையே
புண்டாக்கு மிவல்புடை; புற இல் பொருளை-மேன்மையில்லாத
பொருள்களை; துன்னுது - பற்றுதலின்றி, ஒழிந்தார் - அக் மயக்
கொழிந்த சான்றோரது; துறவு விழுமிது-துற வொழுக்கமானது
மிகவுந் சிறப்புடையதாம், என்பதாம்.

(வி - ள்.) பொருளில்லாவிட்டாலும் இழிவுதரும். அதனைப்
பெற்ற பொழுதோ உயிர்க்கே அச்சந்தருவதாம். பெற்றுழியும் அது
நிலைத்திருத்தலுமில்லை. அதனைப் பெற்றபொழுதும் மார்தர்க்கு
மயக்கமே மிகும். இழந்தபொழுதும் மயக்கமே செய்யும். இங்ஙனம்
எவ்வாற்றாலும் மார்தர்க்குக் கீழ்மையே தருகின்ற பொய்ப்பொருளைப்
பற்றாமல் மயக்கொழிந்த சான்றோருடைய துறவொழுக்கமே உலகின்
கள் மிகவும் சிறப்புடைய செயலாம் என்றவாறு.

இன்மை-எல்குரவு. இனிவரவு-இழிவு. உடைமை-பொருட்பேறு.
கன்வர் அரசர் முதலியோரால் கொடுபுண்ணவும் கவிவுறவும் செய்யு
மாகவின், உடைமையுயிர்க்கச்சம் என்றார். மன்னல் - நிலபெறுதல்.
பொருள் சடைக்கால் போன்று மாறி வருதலால் நிலபேறு சிறிதாய்
என்றார். புன்மை - காம வெகுளி மயக்கங்கட்கு ஏதுவாய் கீழ்மை.
புரை - உயர்வு.

இனி, இன்மை இனிவாம் என்பதனை,

“இற்பிறத்தர் கண்ணேயு யின்மை யினிவந்த
சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்”

—குறள், ௧௦௪௪

எனவும்,

“இன்னரை பென்னரு பென்னுவர் செல்வரை
பென்னருஞ் செய்வர் சிறப்பு”

—குறள், ௭௫௨

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானும், மன்னல் சிறிதாகி என்பதனை,

“அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்று
செற்குப வாங்கே செயல்”

—குறள், ௩௩௩

எனவரும் திருக்குறளானும் உணர்க. ‘தறவோ விழுமிது’ என்பதனை,

“ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பறுவற் றுணிவு”

—குறள், ௨௧

எனவும்,

“துறத்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறத்தாரை பெண்ணிக்கொண் டற்று”

—குறள், ௨௨

எனவும்,

“இருமை வகைதெரித் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு”

—குறள், ௨௨

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானு முணர்க.

(௨௭)

இதவுமது

௩௮. ஈண்ட லரிதாய்க் கெடுத லெளிதாகி
நாண்ட லரிதாய் நடுக்கம் பலதருஉ
மாண்பி லிபற்கை மருவி லரும்பொருளை
வேண்டா தொழிந்தார் விறலோ விழுமிதே.

(௨ - ஈ.) ஈண்டல் அரிது ஆய் - வந்து சேருவது மிகவும் அரிதாதரி; கெடுதல் எளிதாது - அழிந்துபோவது மிகவும் எளிதானது ஆகி; நாண்டல் அரிதாய் - நிலப்பித்துக் கோடலும் அரிதாது; நடுக்கம் பல தருஉம் - பலவேறு துன்பங்களையும் தருகின்ற; மாண்பு இல் இயற்கை - நாட்சிமையில்லாமையையே இயல்பாக உடைய; மருவு இல் - பொருத்தமற்ற; அரும்பொருளை - பெறுதற்கரிய இவ்வுலகப் பொருள்களை; வேண்டாது ஒழித்தார் - விரும்பாது துறந்த சான்றோருடைய; விறல் - வெற்றியே; விழுமிது - உலகின் கண் பெறக்கூடாத வெற்றியைத் தவிர்த்த வெற்றி என்பதாம்.

(வி - ௩.) ஈண்டல்-ஒரிடத்தே குவிதல். காட்டல் எனப்பலது எதுகை கோக்கி ஈண்டல் என மெயிந்து நின்றது. காட்டல் - நிலை விறுத்ததல். கடுக்கம்: ஆகுபெயர். மருவு - பொருத்ததல். விறல் - வெற்றி. பொறிகளை வெல்லுதலே வெற்றிகளிற் தலைநிறந்த வெற்றி யாதலின், பொருள்களின்பாற் பற்றெழுந்த துறந்தார் விறலோ விழுகிறது என்றார். (௩௮)

இதுவுமது

௩௯. இல்லெனின் வாழ்க்கையு மில்லையுண் டாய்விடிற்
கொல்வர் கயவர் கொளப்பட்டும் வீடுவர்
இல்லையுண் டாய்விடி னிம்மை மறுமைக்கும்
புல்லென்று காட்டும் புணர்வது மன்றே.

(வி - ௪.) இல் எனின் வாழ்க்கையும் இல்லை - இல்லுலகின் கண் ஒருவனுக்குப் போருள் இல்லையானால் அவனுக்கு எல் வாழ்க்கையும் இல்லையாகிவிடும்; உண்டு ஆய்விடின் - மற்றுப் போருள் உண்டாகுமானாலும்; கயவர் கொல்வர்-எனவர் முதலிய கொடியவர்கள் அதனைக் கைப்பற்றுந் போருட்டு அப்பொருளுடை யானைக் கொன்று விடுவர்; கொளப்பட்டும் விடுவர்-கொல்லாமல் போருளை மட்டும் வைத்துக்கொண்ட விடத்துக் போருளுடைமோர் எக்கத்தாற் ருசிய உயிர் சிப்பர்; இல்லை உண்டாகிவிடல். அல்லதாடல் ஒருவனுக்குப் போருள் இல்லாமையாயின ஏறுமை யுண்டாய் விட்டாலோ; இம்மை மறுமைக்கும் புல் என்று காட்டுந்- இம்மையினும் மறுமையினும் அவ் ஏறிவருகையுடைய வாழ்க்கை படைத்ததாய்ப் போலிவிழ்த்து காணப்படும்; புணர்வதுக் அன்றே - அப் போருள்தானும் ஒருவன் விரும்பிப்பொழுது அவன்பால் வந்து சேர்வதுமில்லை; ஆகவே இத்தகைய போருளின்பாற் பற்றுமையாது துறந்துபோதலே நெற்பார் என்பதாம்.

(வி - ௫.) பொருளில்லாமையானும் துன்பம். உண்டாய்விட்டதும் சாதல் முதலிய பெருத்தன்பமே யுண்டாம். அப் பொருளில்லாத வழி இம்மை மறுமை வாழ்க்கைகள் புற்கென்றாகிவிடும். ஆதலால் அதன்கட் பற்றுமையாது துறத்த போதலே என்று. துறப்போர்க்கு விட்டின்பம் உண்டாதல் ஒருதலை என்பதாம்.

பொருளில்லையாயின் வாழ்க்கையுமில்லை என்பதனை,

“அருவிநீளர்க் கவ்வுலக மிடுகி பொருவிநீளர்க்

கிவ்வுலக மிடுகி யாங்கு”

—குறள், ௨௪௭

எனவரும் திருக்குறளானுமுண்டே.

பொருளுடையார் கவர் முதலியோராற் கொலையுண்ணலும் பொருளையிழ்த்துழித் தாமே ஏங்கி உயிர் விடுதலும் உலகியலிற் காண்க.

வறுமையுடைபோர் உணவின்மை முதலியவற்றாற் தன்புறு தலும், அந்முதலியன செயல்மாட்டாமையின் துறக்கம் புகமாட்டாமையும, பிறவும்,

“இன்மையி னின்றுத தியாதெனி னின்மையி
 னின்மையே யின்று தது”

—குறள், 8088

எனவும்,

“இன்மை யெனவொரு பர்வி மறுமையு
 மின்மையு மின்றி வரும்”

—குறள், 8089

எனவும் வரும் திருக்குறள்களானும் உணர்க்,

நதல் முதலிய நல்லறம் பல செய்தார்க்கன்றித் துறக்கவுலக
 வாழ்வு கிடையாதாகலின் இன்மைமறுமை வாழ்க்கையையும் கெடுக்கும்
 என்பது கருத்தி.

(உஉ)

இளமை நிலையாமை

30. வேற்கண் மடவார் விழைவொழிய யாம்விழையக்
 கோற்கண் நெறிகாட்டக் கொல்கூற் றுழையதா
 நாற்ப திகந்தா நரைத்தூதும் வந்ததினி
 நீத்த றுணிவா நிலையா இளமையே.

(இ - ள்.) வேல்சண் மடவார் விழைவு ஒழிய-கொஞ்சமே
 வேல்போலும் கண்ணையும் மடப்பதையும் உடைய மகளிர் நம்மை
 விரும்பாது புறக்கணிப்பவும்; நாம் விழை - நாம்மட்டுமே அம்மக
 னிர விரும்பவும்; கோல்கண் நெறிகாட்ட-கோலாகிய கண்ணே
 இனி நமக்கு வழிகாட்டுக் கருவியாகவும்; கொல் கூற்று உழைந்து
 ஆக-கொல்லின்ற கூற்றுணைபுத்திக்கு அணுகியதானும்; நாற்பது
 இசைநாள்-நாற்பது நாட்கள் பகையினையும் கடந்தோழித்தோம்;
 நரைத்தூதும் வந்தது-சாக்சாக் டினை யறிவிக்கின்ற மறலியின்
 தூதாகிய நரையும் வந்துற்றது; இளமை நிலையாது-இளமை நிலைத்
 திராதென்று முணர்ந்து கொண்டோமன்றோ?; இனி நீத்தல் துணி
 வாம்-இனிமேனும் துறந்துபோதலைத் துணிவோமாக! என்பதாக்.

(வி - தி.) இது மெய்யுணர்வுடையோனொருவன் தன்னொருநிற்குக்
 கூறியது. வேற்கண் மடவார் நம்மை விழையாராகவும் யாம் மட்டும்
 அவரை விழைதல் நானுத் தகவுடைத் தென்பான், மடவார் விழைவு
 ஒழிய யாம் விழைய நாற்பது இசைநாள் என்றான். கட்பொறி ஒளி
 யிழந்து போயின வென்பான் கோற்கண் நெறிகாட்ட என்றான்.
 நாற்பது-நாற்பது நாட்கள் பகைவ. நரைசாவின் முற்பட வுணர்ந்து
 மோர் அறிகுறியாகலின், அதனை மறலியின் தூதுவனாக உருவகித்
 தான். யாம் சாவின் மிகவும் நெருங்கி வந்துவிட்டோம் என்றிரங்கு
 வான், கொல்கூற் றுழையதாம் நாற்பது என்றான். நீத்தல்-துறந்து
 போதல். இனி இதனோடு,

“மைதிரண்ட வர்க்குமுன்மேல் வண்டார்ப்ப

மல்கைமேன் மாநி தழிக்

கைதிரண்ட வேலேந்திக் காமன்போற்

காரிகையர் மருவச் செங்குர்

றுதிரண்டு கண்டங் குரைப்பவோர்
தன்டுன்றி அறிவிற் றன்னி
நெய்திரண்டார் போலுமிழ்து நிற்கு
மிளைமையோ நிலையா தேகான்!"

எனவரும் சேவகசிந்தாமணியும் (உஉஉஉ),

"நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீரில்
எழுத்தாரும் யாக்கை நமரங்கா ளெள்ளே
வழுத்தாத தெம்மிரான் மன்று" —சீதிநெறி விளக்கம், ௧

எனவரும் குமரகுருபரவடிகளார் மணிமொழியும் நினைவுகூரற்பாலன.

இது நெஞ்சிற்றுக் கூறும் வாய்பாட்டால், இவ்வாறு அறமுதலிய வற்றை அறிதலின்றிப் பயன்படாமல் மூப்பதற்கு முன்பே இளமைப் பருவத்தே தவறும் தானமும் நிகழ்த்தி உய்வீரா! வென்று செவியறி வுறுத்தபடியாம். (௪௦)

இதுவுமது

சக. இளமையு நிலையாவா லின்பமு நின்றவல்ல
வளமையு மஃதேபோல் வைகலுந் துன்பவெள்ள
முளவென நினைடாதே செல்கதிக் கென்றுமென்றும்
விளைநில முழுவார்போல் வித்துநீர் செய்துகொண்மின்.

(இ - ள்.) இளமையும் நிலையா-இன்ப நுகர் தற்குரிய இளமைப் பருவமும் நிலைத்திராது; (நீரிற் குமிழிபோல அழிந்துபோம்); இன் பமும் நின்ற அல்ல-நுகரும் இன்பங்கள் தாமும் நிலைத்து நிற்கு மிமல்புடையவைல்ல; வளமையு அஃதேபோல்-அவ்வின்பத்திற் குக் காரணமான செல்வங்களும் நிற்பனவல்ல; வைகலுந் துன்ப வெள்ளம்-அவ்வின்பம் நிலைகாததோடு வாழ்க்கையின்கண் நாடோ றும் துன்பமே மிகுதியாகவும் உள்ளன; உள என நினைடாதே - ஆதலால் இளமையும் இன்பமும் வளமையும் நற்பாலுளவென்று செம்மாதிராமல்; விளைநில உழுவார் போல்-விளைகின்ற நன் செகை உழுகின்ற வேளாண்மாக்கள் எதிரியாண்டிற்கு அவ்விளைவி னின்று விதை கொள்ளுமாறு போலே; நீர்-நீரெருகு; செல்கதிக் கு என்றும் என்றும் - நாடோ றும் இனிச்சென்று பறக்கின்ற பிறப் பிற்கு ஆக்கமாக; வித்து- அறமாகிய வித்தினை; விழநாள் படாமல்; செய்து கொண்மின்-செய்து கொள்ளக் கூடாது என்பதாம்.

(வி - டி.) நீயிரிளமை முதலியவற்றால் மகிழ்த்து வாளா விருந்து விடாமல் இப்பொழுதே அறமுதலியன செய்து செல்லுந் தேயத்துக்கு ஆக்கஞ் செய்து கொண்மின். அவ்விளமை முதலியன அழிந்துவிடும் என்பதாம்.

இதனோடு,

“இனமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நிலையா
உளதாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேர்த்துக் குறுதுணை தேடுமின்”

—சிலப், ௩௦ - ௨௦௦

எனவரும் இளங்கோவடிகளார் செவியறிவுறாடவும் விரிசை.

இன்னும்,

“வேற்றுவர் இல்லா நுமருக்கே
செல்லினும் வெருண்டிர் போல
ஆற்றுனுக் கொள்ளா தடிபுறத்து
வைப்பிரே யல்லிர் போளும்
கூற்றங் கொண்டோடத் தமிழே
கொடுநெறிக்கட் செல்லும் போழ்தின்
ஆற்றுனுக் கொள்ளிர் அழகரை
ஸற்வொன்று மினிரே போளும்”

—சீவக, ௧௫௫௦

எனவருத் திருத்தக்க முனிவர் செய்யுளும் குறிக்கொள்க.

(சக)

தறவு

சஉ. மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்புமிகை யவையுள் வழிப்
பற்று வினையாய்ப் பலபல யோனிக
ளற்று யுழலு மறுத்தற் கரிதே.

(இ - ன்.) பிறப்பு அறுக்கல் உற்றுக்கூ-பிறப்பறுத்தலை
மேற்கொண்டார்க்கு; உடம்பும் மிகை-அதற்குக் கருவிநாகிக
உடம்புதானும் மிகையாக; மற்றும் தொடர்ப்பாடு எனின்-அம்மை
மரணபின் மேலே இமையிலல்லவும் சில தொடர்ப்பாடு உளனாதல்
என்னும்; அவை உன்வழி-அவைபிறிதின் தொடர்ப்பாடுளவாக
விடத்து; பற்று வினையாக-தெலும் மேலும் அவற்றின்பாற்
பற்றுண்டாகி அப்பற்றுக் காரணமாக வினைஞமுண்டாகி; பலர்
பலவோனிகள்-உயிர்தானும் அவ் வினைகள் காரணமாக எண்ணி
றந்த பிறவிகளிடத்துக்; அற்று ஆய்-முன்போலவே பிறந்து;
உழலும்-இன்ப துன்பங்களிற் பிடித்துழலா நிற்கும்; அறுத்தற்கு
அரிது-இவ்வாறு வளங்குவிட்ட பற்றினை யீண்டும் அறுத்தற்கு
மிதலாது கண்டித் ! என்பதாக.

(வி - ன்.) இச்செய்யுளில், ‘மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல்
பிறப்பறுக்க லுற்றார்க் குடம்பு மிகை’ (குறள், ௩௪௫) என்றும்
திருக்குறள் முழுதும் அமைந்திருக்கலுணர்க.

இனி, இத் திருக்குறட்டு, விளக்கம்போல எஞ்சிய அடிகளும் அமைந்திருத்தலுமுண்ட. இனி, இத் திருக்குறட்டு ஆசிரியர் பரிமேழநாதர் கூறுகின்ற விளக்கவுரையும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று. அது வருமாறு:—

“உடம்பென்ற பொதுமைபான் உருவுடம்பும் அருவுடம்பும் கொள்ளப்படும்; அவற்றுள் அருவுடம்பாவது: பத்துவகை யித்திரியவுணர்வோடும் ஐயகை வாயுக்களோடும் காம வினைவினைவுகளோடும் கூடிய மனம் இது நுண்ணுடம் பெனவுடம்பும். இதன்கட்பற்று நிலையாமை யுணர்ந்த துணையான் விடாமையின் விடுதற்குபாயம் முன்னர்க் கூறுப. இவ்வுடம்புகளால் தன்பம் இடையரூது வருதலை யுணர்ந்து இவற்றையு கட்புகை இறைப் பொழுதும் பொருத விட்டிள்கண் விரைதலின் ‘உடம்பு மீட’ பென்றார். இன்பத் தன்பங்களான் உயிரோடு ஒற்றுமை பெய்ததலின், இவ்வுடம்புகளும் யாவெனப்படும். இதனால் அகப்பற்று விடுதல் கூறப்பட்டது” எனவரும். (௪௨)

இதுவுமது

௪௨. உற்ற வுதிர மொழிப்பான் கலிங்கத்தை
மற்றது தோய்த்துக் கழுவுத லென்னெனக்கும்
பற்றினு னாகிய பாவத்தை மீட்டும்
பற்றொடு நின்று பறைக்குறு மாறே.

(இ - ன்.) பற்றினுள் ஆகிய பாவத்தை மீட்டும் பற்றொடு நின்று பறைக்குறும் ஆறு-ஒருவன் தனது பற்றுடைமை காரணமாக எய்திய தீவினைவை மீண்டும் அப்பற்றுடைமையாகவே நின்று தேய்த்தோழிக்கும் முயற்சி; என் ஒக்கும்-எதனை ஒக்கும் என்று வினவின்; உற்ற உதிரம் ஒழிப்பான்-ஒருவன் தன்னுடையிலுற்ற குருதிக் கறைகளைப் போக்குவதற்கு; கலிங்கத்தை-அந்த ஆகையினை மீண்டும்; அதுதோய்த்துக் கழுவுதல் ஒக்கும்-அந்தக் குருதியிலேயே போகட்டுக் கழுவுவதனையே ஒப்பதாம் என்பதாம்.

(வி - ட்.) பற்றுடைமையாலுற்ற தன்பம் போக்க முயல்பவ் மீண்டும் வேறு பொருள்களைப் பற்றுமாற்றாப் போக்க முற்படுதல் ஆடையிப்பட்ட குருதிக் கறையைப் போக்குபவர் மீண்டும் அவ் வாகடையைக் குருதியிலேயே தோய்ப்பது போன்று பேதைமை யுடைத்து ஆதலால், பற்றுப்போர் விடல்வேண்டும் வேண்டிய தெல்லாம் ஒருங்கு என்றவாறு.

இதனை,

“இயல்பாகு தோள்பிற்கொள் நிர்மை யுடைமை
மயனாகு மற்றும் பெயர்த்து”

—குறள், ௨௪௪

என்பதனாலும் உணர்க. மேலும், பற்றினைப் பற்றுவார்க்குத் தன்பங்கள் இடையரூது வரும் என்பதனை,

“பற்றி விடாது விடும்பைன் பற்றினைப்

பற்றி விடாது தவர்க்கு”

—குறள், ௨௪௪

என்பதனாலும் உணர்க.

(௪௩)

இதுவும்த

சச. தானஞ் செய்திலந் தவமு மன்னதே
கானந் தோய்நில விற்கழி வெய்தின
நானந் தோய்குழ னமக்குய்த லுண்டோ
மானந் தீர்ந்தவர் மாற்றம்பொய் யல்லவால்.

(இ - ள்.) கானந் தோய்குழல் - புழுக்களிடம் கூத்தினை யுடைய கையாய்!; தானந் செய்திலம்-நாமோ கழிந்த நம் வாழ் வாளிலே ஈதல் முதலிய நல்லறங்களைச் செய்திலேம்; தவமும் அன்னது-முதுமைப் பருவமெய்தியும் தவனொழுக்கமும் மேற் கொண்டிலேம்; மானம் தீர்ந்தவர்-மாண்பிறந்த மானமுதலிய குற்றங்களினின்றும் விலகிவ சான்றோர்; மாற்றம் பொய்யல்ல- கூறிய அக் நல்லறங்கள் பொய்யுமையுடையன அல்லவே; கானந் தோய் கிலவில் கழிவெய்தினம்-அந்திதா அரிது பெறு மிற் மக்கட் பிறப்பில் நமக்குற்ற வாழ்காள் எல்லாம் காட்டில் எறித்த சிலாப் போல வறிதே கழிமப் பெற்றீரும்; நமக்கு உய்தல் உண்டோ - இனி நமக்கு உய்தியுண்டாகுமோ என்செய்கேம்! என்பதாம்.

(வி - ட்.) இது வாழ்நாளிற் பெரும்பகுதியைக் காமநுகர்ச் சிலிலே கழித்துக் காமஞ் சான்ற கடைக்காட்காலைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையியை நோக்கி ஒரு காமுகன் இரங்கிக் கூறியதென்க.

இவ்விருந்த வாழ்ந்தேம் ஆயினும் அறஞ் செய்திலேம். முதுமையும் வந்து பெரும்பகுதி கழிந்தது. தவமும் செய்திலேம். இப்பொழுதோ இன்ப நுகரும் ஆற்றலும் இழந்தேர். சான்றோர் கூறிய நல்லறம் பொய்யன்று. அங்ஙனமாகவும் அவற்றையும் மதித்தொழுகினோ மல்லேம். சாவு அணுகிவிட்டது; இனி யாம் என் செய்தும். நமக்கு எய்திய வாழ்காள் காட்டில் பொழிந்த சிலாவொளிபோலப் பயனற்ற தாய் முடிந்தது என்று இரங்கியபடியாம்.

இவனுடைய இவ்விரங்கள் மொழிகளோடு,

“தட்புநா றற்றன நல்லாரு மஃகிநுர்

அற்புத் தனையு மவிற்றநன்—உட்காணும்

வாந்தநி னுதிய மென்னுண்டாம் வந்ததே

ஆற்கனத் தன்ன வொளி”

(நாலடி, ௧௨)

எனவரும் வெண்பாவையும் சினைக.

சிலவிற்கு : உருபுமயக்கம். மானந்தீர் கொள்கையார் என்றழி பாட்டி.

இனி நல்லோர் கூறிய நல்லறம் கொள்ளாத வாழ்காள் எல்லாம் வினாக்கள் மடிந்து காதல் கிடந்துழல்வோர் கூற்றுக் வருகின்ற,

“பெண்டர் மக்கள் கிளை ரிவர் பின்னுக் குதவி பென்றெண்ணிக்-
கண்ட, ரதத்தை விட்டவரார் கடன்பட் டுறுத்தோ மென்பர்சிலர்
உண்ட, குடுத்தீர் சுற்றத்தீ ரூற்ற வேளைக் கொருவரும் வத்
தண்ட, ரத்தோ வுமை தம்பி யாள திதுவோ வென்பர் சிலர்”

எனவும்,

“தேடிப் பொருளைச் சிறுதொழிற்கே
செலுத்தி யுணர்ச்சி தெரியாமற்
பாடிப் பதருக் கிறைத்ததெல்லாம்
பலித்த தெமக்கீய் கென்பர்சிலர்
கேடிப் படிவத் தெமைச்சூழக்
கெடுத்த பாவி யுலகிலின்ன
நாடிப் பிறக்க விடினுமங்க
ஓடோ மென்று சிலர்சொல்வார்”

எனவும்,

‘என்று மிறவோ மென்றிருத்தோ
மிறந்து படுவ தீதறிந்தா
லன்று படைத்த பொருளையன்றே
யருள்வோ மறையோர்க் கென்பர்சிலர்
சென்று வரவாங் கெம்மையின்ளஞ்
செலுத்திற் புதைத்த திரவியத்தை
யொன்று மொழியா தறம்புரித்திங்
கோடி வருவோ மென்பர்சிலர்”

எனவும்,

“மிறந்த வுடனே துறந்துகத்தப்
பிரம முணர்ந்து மிறப்பதனை
மறத்திந் தரகத் தெய்தாமை
வருமோ நமக்கு மென்பர்சிலர்
இறந்து நிரையத் தழுந்தியிட
ரிவ்வா றுழப்ப தறியாமற்
சிறந்த விவேகப் பெருமான்றன்
செயலைத் தவிர்த்தோ மென்பர்சிலர்”

எனவும் வருவென்ற கையறுநிலைச் செய்யுள்களும் வினைவிற் கொள்ளத்
பாலனவாய்; (மெஞ்ஞான விளக்கம்-௨௦-௨-௪-௫.) (௪௪)

மெய்யுணர்ந்தல்

சு. பருவந்து சாலப் பலர்கொலென் றெண்ணி
ஒருவந்த முள்ளத் துவத்த லொழியின்
வெருவந்த துன்பம் விடுக்குந் திறலோ
னெருவ னுலகிற் குளனென்னு மாறே.

(இ - ஈ.) ஒருவந்த துன்பம் - அச்சம் ஒருதற்கும்
காரணமான துன்பத்தினின்றும்; விடுக்கும் திறலோன் ஒருவன்
உளன் என்றும் ஆறு-விடுவிக்கும் பேராற்றலுடைய இறைவன்
ஒருவனை உளன் என்னும் மெய்யுணர்வு பெறுமின்; பலர் என்று
எண்ணி-உலகிற்கு இறைவராவார் பலர் என்று எண்ணியும்;
பருவந்து-துன்பம் வந்துற்ற காலத்தே இவை பிறரால் வந்த
தென்று கருதி வருத்தி; உள்ளத்து உவத்தல்-இன்பம் வந்த
காலத்து இவை மாம் தேட வந்தனவேன்று கருதி உள்ளத்தே
மகிழ்த்தும் காழ்வதனை; ஒருவந்தம் ஒழியின்-ஒருதலைபாக
விட்டுடொழியிராக என்பதாம்.

(வி - ஈ.) உலகெலியர்களைத் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை செய்யும்
கடவுள் ஒருவனே என்றுணர்மின்! பலர் உளர் என்று கருதி வருத்தா
தொழியின். இன்பம் வந்தகாலத்தே களிப்புறு தொழியின். எல்லாம்
ஊழின் செயலென மெய்யுணர்வோடு வாழக்கடவீர்! என்பதாம்.

இன்பதுன்பங்கள் ஊழால் வருவன ஆதலின் அவை வருங்காலத்த
மகிழ்தலும் வருத்தலும் பேதைமை என்பது கருத்து. இறைவன் ஒரு
வனே உளன்; அவனடி பற்றினவரே இன்ப மெய்துவர்; இறைவர் பல
ருளர் என்று கருதி, அவ் வழியிலுழல்வார் துன்பமெய்யுறுவர் என்பார்,
சாலப் பலரென்றெண்ணி பருவந்து என்றார். பருவந்தும் உழத்தலும்
எனல் வேண்டிய உம்மைகள் தொக்கன. ஒருவந்தம்-ஒருதலைபாக.

இனி இச் செய்யுளோடு,

“யாது முரே யாவருங் கேவீர்
தீது தன்றும் பிற்தர வாரா
தோதலுத் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்த்தன்று மிஈமே முனிவின்
இன்னு தென்றலு மிஈமே மின்னெடு
வானத் தன்டுவி தலை யாதுது
கன்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
தீர்வழிப் படுஉம் புனைபோ ளாருயிர்
முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
காப்பியிற் றெயித்தன மாகவின் காப்பியிற்

**பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த நதனினு மிலமே''**

எனவரும் கணியன் பூங்குன்றனார் செய்யுளும் கருத்துப் பதித்தப் பாலது. (௪௦)

பழவினை

௪௯. உய்த்தொன்றி யேர்தந் துழவுமு தாற்றவும்
வித்தின் றிப் பைங்கூழ் விளைக்குற லென்னெக்கும்
மெய்த்தவ மில்லான் பொருளொடு போகங்கட்
கெய்த்துழந் தேதா னிடர்ப்படு மாறே.

(இ - ள்.) கெய்த்தவம் இல்லான் - முற்பிறப்பிலே செய்த னாய்வறையான தவத்தினை இல்லாதவன்; பொருளொடு போகக் கட்டு-செல்வம் பெறுதற்கும் அவற்றானின்பம் நுகருதற்கும்; உழந்து எய்த்து-பெரிதும் முயன்று இளைத்து; இடர்ப்படும் ஆறு - துன்புறும் வகை; என் ஒக்கும் (என்னின்) - எதனை ஒக்கும் என்னின்; வித்து இன்றி-முற்படச் சேர்த்துக் கொள்ளா விடின்ற விதை சிறிதமில்லாமலே; ஏர்தந்து-உழவெருது கலப்பை மூதவிய கருவிகளைக் கொணர்ந்து; உழவு ஒன்றி-உழவுத் தொழி லிலே பொருத்தி; உய்த்து-எருதுகளைச் செலுத்தி; ஆற்றவும் உழுது-மிகவும் ஆழமாக உழுது; கைங்கூழ் விளைக்குறல்-பசை பயிரை விளைக்க முயல்வதனைமே ஒக்கும் என்பதாம்.

(வி - ட்.) பொருளும் போகமும் முற்செய் தவமுடையார்க்கே ஆகும். அத் தவமில்லாதார் அவற்றைப் பெற முயல்வது வீணும் என்றவாறு. எனவே, விடு பெறுதற்கன்றி இடமை வாழ்விற்கும் தவமே காரணம் ஆகும். ஆகவே, எல்லோரும் தவவொழுக்கம் மேற் கொள்ளல் வேண்டும் என்றாராயிற்று.

இதனை,

“ஒன்றித் தெறனும் உவந்தாரை யாக்கனும்
எண்ணிற் றவத்தான் வரும்”

—குறள், ௨௯௪

எனவும்,

“வேண்டிய வேண்டியாய் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்”

—குறள், ௨௯௫

எனவும்,

“இலர்பல் ராகிய காரண நோற்பார்
கிலர்பலி நோன தவர்”

—குறள், ௨௯௦

எனவும், வருந் திருக்குறள்களானும்,

“மேலைத் தவத்தனவே யாகுந் தான்பெற்ற செல்வம்”

என்பதனுமுமுண்டாக.

(௪௧)

பொருண் மாண்பு

சன. குலந்தருங் கல்வி கொணர்ந்து முடிக்கும்
அலந்த கிளைக ளழிபசி தீர்க்கும்
நிலம்பக வெம்பிய நீள்சரம் போகிப்
புலம்பில் பொருள்தரப் புன்கண்மை யுண்டோ.

(இ - ள்.) குலந்தரும்-பொருளானது மக்களுக்கு உயர்ந்த குடிப்பெருமையை யுண்டாக்கும் ; கல்வி கொணர்ந்து முடிக்கும் - கல்விச் செல்வத்தைப் பிற விடங்களினின்று கொடுவது நிறைவுறச் செய்யும்; அலந்த கிளைகள் அழிபசி தீர்க்கும்-வறுமையை அவிந்த தம் சுற்றத்தாருடைய மிக்க பிணைத் தீர்த்துயிர்களைக் காக்கும்; ஆதலாலே, நிலம்பக வெம்பிய நீள்சரம் போகி-நிலம் பிளந்து போகும்படி வெப்பமுற்ற நெடிய பாலை நிலத்தினிக்கு எடுத்துச் சென்றேனும்; புலம்பு இல் பொருள் தர-துவரின்மைக்குக் காரணமான பொருளை மாந்தர் கட்டிக் கொணரின்; புன்கண்மை உண்டோ-பின்னர் அவர்பால் துன்பம் உண்டாகுமோ? ஆகாது. ஆதலின் மாந்தர் அப் பொருளின் இத்தகைய சிறப்புக்களை யுணர்ந்து அதனை விரும்ப கட்டிக் கொடல் வேண்டும் என்பதாகும்.

(வி - ள்.) பொருள் மாந்தர்க்கு உயர்துடிப் பெருமையைத் தரும்; அறிவுச் செல்வத்தையும் வரவழைத்துக் கொடுக்கும்; உற்றார் உறவினர் பரிப்பிணியைப் போக்கி அவரை யுய்விக்கும், ஆதலால் மாந்தர் பாலை நிலங்கடந்தும் திரைகடலோடியும் அப் பொருளை விரும்பாட்டுதல் வேண்டும் என்றவாறு.

பிறகாடுகளிற் சென்றும் பொருளிட்டல் வேண்டும் என்பார் நிலம்பக வெம்பிய நீள் சரம் போகிப் புலம்பில் பொருள்தரப் புன்கண்மையுண்டோ என்றார். போகியும் எனல் வேண்டிய சிறப்பு மைமையெனக் கூறு. நீள்சரம் போகி என்றமைபால் திரைகடலோடியும் என்றும் கூறிக்கொள்க. இப் பொருண் மாண்பிற்கு,

“அம்மிபன துன்பொருள்க லீட்டிநிதி யாக்கிக்
கம்மிபரு முவர்களி றேடைதுதல் துட்டி
அம்மிமிகத் தாழ்த்துகரை விழ்ந்ததறஞ் சாடுகென்
றும்மைவினை தொத்துமுந் தூடலுணர் வன்றே”

எனவும்,

“உன்னமுடை யான்முயற்சி செய்பவொரு தானே
வெள்ளநிதி வீழும்வினை யாததனி னிலனை
தொன்னைபுணர் வின்னவர்கன் சொல்லிமடி கிற்பின்
என்னுநர்கட் கேக்கழுத்தம் போலவினி தன்றே”

எனவும்,

“செய்க்பொருள் யாருஞ் செறுவாரைச் செறுகிற்கும்
எஃகுபிறி தில்லையிருத் தேயுயிரு முன்னும்
ஐயமிலை யின்பமற னோடவையு மாக்கும்
பொய்யில்பொரு ளெப்பொருண்மற் றல்லபிற பொருளே”

எனவும்,

“தூங்குசிறை வாவஸுறை தொன்மரங்க ளென்ன
ஒங்குருல் நையவத னுட்பிறந்த வீரர்
தாங்கல்கட னுருந்தலை சாய்க்கவரு தீச்சொல்
நீங்கன்மட வார்கன்கட ளென்றெழுத்து போந்தான்”

எனவரும் சேத்தன் நல்லுரைகளையும் இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினுர்க்
கினியர்,

“சேத்தன் தான் போய்ப் பொருள்தரக் கருதினான்; அங்ஙனம்
கருதிக் கம்மியருங் களிதேறுவர்! ஆதலால் முயற்சியே நன்றென்று
கருதாது வாழாதார் வாழக் காண்டனின் முயற்சி வேண்டா அறமே
யமையுமென்று கருதி முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்யப் பெற்றிலே
மென்று கொண்டு அம் முயற்சியை வெறுத்துக் கலாய்த்திருத்தல்
அறிவன்று; அதுவேயுமன்றி உள்ளமுடையான் முயற்சியைச் செய்ய
ஒருநாளே மீதி திரளும்; அக் கிதியாலே எல்லாத் துப்புரவுகளு
முளவாம்; அங்ஙனம் எல்லாமாகின்ற முயற்சியைவிட்டுப் புறப்பட்ட
உணர்வினவர்கள், வருவது இடைத்தாங்காதென்னுஞ் சொல்லான்
மடித்திருப்பின், அவ்விருப்புப் பகைவர்க்கு ஒருதலை எடுப்புப்
பெற்றாற் போல இனிதாயிருக்கும். அங்ஙனம் அவர் தலையெடாதபடி
எல்லாரும் பொருளைத் தேடுக; தேடினாற் பகைவரைக் கொல்லும்
படை அதனை பொழியவில்லை. தான் அவரிடத்திருத்தேயும் பகை
வரைக் கொல்லும், அதுவன்றித் தானுளவாக இன்பத்திற்கு ஐயமிலை
ஆதலின், அறத்தோடே முற்கூறியவற்றையும் உண்டாக்கும் மெய்
யாகிய பொருளே நன்கு மதிக்கும் பொருள். ஒழிந்த பொருள் நன்கு
மதிக்கும் பொருளல்ல. ஆதலின், இப் பொருளைக் கொண்டு தம் குலம்
கைகிறவளவிலே ஆவமரத்தின் வீழ்போலத் தீச்சொற் பிறவாமற்
தங்குலத்தைத் தாங்கல் அதனுட் பிறந்தவருடைய கடனாகும். தங்
குலத்தைத் தாங்காது போதல் பேதையரது கடனாகும். ஆதலால்
யானும் முயன்று பொருள்தேடி என் குலத்தைத் தாங்குவேனென்று
கூறி எழுந்திருந்து பண்டசாலையேறப் போந்தானென்க.” என
வகுத்துள்ள நல்லுரையையும் நனி நோக்குக.

இனி, “செல்வர்க்கழகு செழுங்கினை தாங்குதல்” என்பதற்பற்றிச்
செல்வம் அலந்த கிளைகள் அழிபிழி தீர்க்கும் என்றார். புலம்பில் பொருள்
தரப் புல்கன் உண்டோ என்பதனை,

“ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கென்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு”

—குறள், ௭௯௦

எனவருக் திருக்குறளானும்,

“அரிதாய அறனெய்தி அருவியோர்க் கனித்தளும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதளும்

புரிவந் காதலிற் புணர்ச்சியும் தருமெனப்
நிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலி”

(கவி - ௧௧)

எனவரும் கவிபாணுமுணர்க.

இனி இன்பத்தினும் அறமே பெரிதென கந்தமிழகத்து இளைஞர்
பன்மைக்காலத்து உயிரென்ன தங் காதலிமாரையும் பிரிந்துபோய்
நிலம்பக மெம்பிய நீள்கரம்போகிப் புலம்பில் பொருள்தரும் வழக்க-
முடைபராயிருத்தனர் என்பதனை,

“திருமுன் நெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரத் தேய்த்தார் பதுக்கை நிறைத்த
கடுநவைய யாரார் றறுகனை முற்றி
புடங்குநீர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெறிநிற வேறுகச் சாரச் சாரனோடி
நெறிமயக் குற்ற நிரப்பாநீ டத்தஞ்
சிறுகனி நீதுஞ்சி யேற்பினு மஞ்சு
நறுதுத வித்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
யுரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருள் முற்றிய
வளமையா னுரும் பொருவிது வென்பாய்”

எனவரும் கவிபாணுமுணர்க; (௧௨).

(௧௨)

எட்டி

௧. அ. கெட்டே மிதுவெந் நிலையென்று சார்த்தற்கண்
நட்டவ ரல்லார் நனிமிசு பவர்குற்றம்
பெட்டது சொல்லிப் பெரிதிகழ்ந் தாற்றவு
மெட்டவந் தோரிடத் தேகி நிற்பவே.

(இ - ன்.) கெட்டேம் இது எம் நிலை என்று சார்த்தகண் -
ஒருவர் தம் கைப் பொருள்மிகுதுழி வறுமையுற்று யாந் பெரிதும்
கெட்டோழிந்தேம் இப்பொழுது எம்முடைய நிலைமை பெரிதும்
இத்தகைய இன்னமையுடைய வறுமை நிலை கண்டிச் என்று
சொல்லி ஏனைமோர்பாற் செல்லுமிடத்தே; எட்டவந் அல்லா -
வாய்மையாக எட்டிச் செய்துள்ளவரைமன்றி ஏனைமராகிய; நனி
மிசு சுற்றம்-மிக மிக நெருங்கிய சுற்றத்தார் தாமும்; பெட்டது
சொல்லி-தாம் விரும்பிய குறிப்பு மொழி கூறி; ஆற்றவுந் எட்ட
வந்து-மிகவுந் தொலைவிலே சென்று; ஓரிடத்தே ஏகி-ஓரிடத்தே
தம்முட் கூடி; பெரிது இசைந்து நிற்ப-மிகவுந் இசைந்திருப்ப -
என்பதாம்.

(வி - உ.) கட்டவரும் அல்லாரும் சுற்றமும் என என்னும்மை கொடுத்து கட்டவரும் ஏதிலரும் சுற்றத்தாரும் என ஒதிலும் ஆம் - கட்டவர் அல்லார் என ஒதி இச் செய்யுள் கட்டின் சிறப்பினைக் கூறுவதாகக் கொள்க.

இனி, இதனை,

“இல்லரை பெல்லாரு மென்னுவர் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு”

—குறள், எருஉ

என்னுந் திருக்குறளானும்,

“உண்டாய போற்றின் உடைத்துநிக் காகம்போற்
ஒண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த்
திரிதருங் காலத்துந் தீதிலி ரோவென்
றுரைதருவா ரிவ்வுலகத் தில்”

—சாலடி, உஅச

எனவரும் காலடியானும்,

“இன்சொல்லன் குந்தடைய னுயினுமொன் றில்லானோல்
வன்சொல்லி னல்லது வாய்திறவா—என்சொல்லினுங்
கைத்துடையான் காற்கீ ழொதுங்குங் கடன்ஞாண்
பித்துடைய வல்ல பிற”

—நிதிசெறி விளக்கம், ௨௨
எனவரும் குமாரசுவரையினால் மெய்ப்பொழியானும்,

“கல்லானே யானுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயி
னெல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வர்—இல்லானே
இல்லாரும் வேண்டான்மற் றின்றெடுத்த தாய்வேண்டான்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்”

எனவரும் கல்வழியானும் உணர்க.

(௨௩)

பேதைமை

சக. தெண்ணீர் பரந்து திசைதொறும் போய்க்கெட்ட
எண்ணெய்கொண் டட்டற் கிவறுத லென்னெனக்கும்
பெண்மனம் பேதித் தொருப்படுப்பெ னென்னு
மெண்ணி லொருவ னியல்பென்னு மாற்றே.

(இ - ள்.) பெண்மனம் பேதித்து - பெண்ணினது மனத் திவல்பினை மாற்றி; ஒருப்படுப்பென் என்னும் - ஒருமுடிப்படுத்து வேன் என்று கூறுகின்ற; எண் இல் ஒருவன் - ஆராய்ச்சியில்லாத மடவோனுடைய; இமல்பு என்னும் ஆறு - தன்மையை விளையும் கால்; என்னெனக்கும் - அம் முறையி னதனை ஒக்குமெனின் ; தெண் ணீர் பரந்து திசைதொறும் போய்க்கெட்ட - தெளிந்த நீரிலே

பெய்யப்பட்டு நான்கு திசைகளிலும் பரவிச் சென்று அழிந்து போன ; எண்ணெய் கொண்டு ஈட்டற்கு இவறுதல்-எண்ணெயை மீண்டும் ஒருசேரக் கொண்டுண்பது சேர்த்தற்கு அவாவுதலையே ஒக்கும் என்பதாம்.

(வி - ௩.) பெண்ணின் மனம் இயல்பாகவே பன்முகப்பட்டுச் செல்வதாம். அதனை ஒருமுகப்படுத்தமுயலுதல் நீரிற் பெய்யப்பட்டுத் திசையெல்லாம் சிதறிப்போன எண்ணெயை மீண்டும் ஒருசேரக் கூட்டிக் கைக்கோடற்கு விரும்புவது போன்றதொரு பேதைமைத்து என்றவாறு.

பெண்ணின் மனம் ஒருமுகப் படாதது என்றுமிதனை,

“ஏந்தெழின் மிக்கா வினாயா விசைவல்லாள்
காதையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்த்த
நயனுடை யிள்சொல்லாள் கேளெனினு மாதர்க்
கயலார்மே னாகு மனம்” —நீதிமொழிவினக்கை, அட

என்பதனாலும்,

“அன்புதூ னாக விள்சொ லலந்தொடுத் தமைத்த காத
வின்பஞ்செய் காமச் சாத்திற் கையுனைத் தேற்ற மாலை
நன்பகற் துட்டி விள்ளா தொழுகினு நங்கை மார்க்கும்
பிள்செலும் பிறர்க ளுள்ளம் பிணையலுர்க் கடிய தன்றே”

எனவும்,

“பெண்ணொளப் படுவ கேண்மோ பிழை
பிறப்பு நோக்கா
உண்ணிறை யுடைய வல்ல வொராயிர
மனத்த வாகும்
எண்ணிப்பத் தங்கைபிட்டா வித்திரன்
மகளு மாங்கே
வெண்ணொய்க்குள் நெரியுற்றற் போன்
மெலித்துபின் னிற்கு மன்றே”

எனவும் வரும் சிந்தாமணியாலும் (சுருக - ௪.)

“மாரியுந் திருவு மகவிர் மனமுந்
தக்குழி நில்லாது பட்டுழிப் படும்”

—பெருங்கதை, ௪ - ௩௮ : ௩௮ - ௪.

எனவரும் பெருங்கதையாலுமுண்ட. இன்னும்,

“இளம்போன் நினமல்லார்க் கேண்மை மகவிர்
மனம்போல மாறு படும்”

—குறள், அட

எனத் திருவள்ளுவனாரும் ஒதவும் இத் திருக்குறள் உரைபின்னன் ஆசிரியர் பரிமேலழகரும். "அவர் மனம் வேறுபடுதல் பெண்ணைப் பேரின் தெருப்படுப்பெ னென்றும் எண்ணினொருவன் என்பதனாலும் உரைக்க" என இவ் வகையாபதிச் செய்யுளையே மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டு தலும் காண்க. (௪௧)

பொது மகளிரியல்பு

100. நீண்முகை கையாற் கிழித்தது மோக்குறு
மாண்வினைப் பாவை மறைநின்று கேட்குறின்
பேணலு மன்பும் பிறந்துழிப் பேதுசெய்
தாணைப் பெண்ணைய வணைக்குறு மாறே.

(இ-ங்.) நீண் முகை - தலைவனே! நீண்ட சிற்றரும்பினைக் கொடுத்து; கையால் கிழித்து - அஃது அலாக்காராலே தன் கைகாலதனைக் கிழித்து; அது மோக்குறும் - அதன்னை மனமில்லாதிருக்கவும் அதனை மனமுடைய மலர்போல மோக்கின்ற; மாண்வினைப் பாவை மறை-மாண்புடைய வினைத்திறமறைந்த பாவை போல்வாளாயின இவள் செய்கையின் கருத்து யாதென; வின்று கேட்குறின் - அவன் செயலைக் கண்டு வின்று நீ எம்மை வினவுதி யாயின் கூறுதும்; பேண் - (அக் சொல்) பெண்ணானவன்; பேணலும் - தகுதியில்லாதவரை விருக்குதலும்; அன்பும் - அவர் விருக்பாத வழியும் அவரை அறாவுதலும், பிறந்துழி-இவ்வாறு பேணலும் அறாவுதல் தக்பாற் றேன்றியவழி; ஆனை-அவ்வாடவனை; பேது செய்து-மனமாற்றஞ் செய்து; அணைக்குறும் ஆறு-அவனைத் தழுவிக்கொள்ளும் செயற்கு இஃதறிஞறியாம் என்பதாம்.

(வி-டு.) இஃது அரும்பினைக் கொடுத்து மோக்குமொரு மகனைக் கண்ட தலைவன் அச் செயலின் குறிப்பு யாது எனப் பாக்களை வினவியவழி விளவப்பட்டான் தற்குறிப்பேற்றமாக அச் செயலின் குறிப்புக் கூறியபடியாம். இனி வகையாபதி என்னும் காப்பியத்தின் கண் இங்ஙனம் ஒரு நிகழ்ச்சி உளது போலும் என்றாழித்தலும் மிகையன்று.

சிற்றரும்பு மனமில்லாததாகவும் துரத்தற்குத் தகுதியில்லாததாகவும் இருக்க அம் மகள் அதனைக் கிள்ளிக் கிழித்த மோக்குமிது அம் மகளிர் தகுதியில்லாதவரையும் தம்மை விரும்பாதவரையும் காழாற்ற அவரைத் தழுவுதற்கு ஏற்ற உபாயங்களைச் செய்து வலிந்து தழுவுவதனைக் குறிக்கின்றது எனத் தீய மகளிரின் இயல்பினைக் கூறிய படியாம்.

தீய மகளிர் இயல்பிங்ஙனமாதலைச் சூப்புகை மூதலியோர்பால் காண்க. (100)

இதுவுமது

101. யாரொடி யாழ்ஞெலி கோனில வார்கொடிப்
பாரொடு பத்தினி மாபோ லொழுக்கென்று
கூறினள் கூத்தி முதிர்ந்தாள் மகட்கிவை
வேறோ ரிடத்து வெளிப்பட னன்றாம்.

(தி - ங்.) முதிர்ந்தான் கூத்தி - அகவை முதிர்ந்தவனாகிய அணிகை மொருத்தி; மகட்டு - தன் மகளாகிய இளங்கணிகைக்குச் செவிநிறிவுறுப்பவன்; ஏடி! பாடுநெடு பாழ் நெடுவிகோல் சிலவு ஆர் கொடி - பாது போலவும் பாழ் போலவும் திக்கடைகோல் போலவும் மலர் சிரப்பித பூங்கொடி போலவும்; பாடுநெடு பத்தினி மா போல - மரக்கலம் போலவும் கற்புடை மகளிர் போலவும் விலங்குகள் போலவும்; ஒழுகு என்று - சின்பால் வருகின்ற காமுகமிடத்திலே நீ ஒழுகுநாயாக என்று; கூறினன் - அறிவுறுத்தினன்; இவை - இவ்வுவமைகளின் பொதுத்தன்மை; நன்று வேறு ஓமிடத்து வெளிப்படல் ஆக; - என்றுக வேறோமிடத்து (விவிவகை காற் கூறுதும்) ஆங்கு விளக்கமாகும் என்பதாம்.

(தி - ங்.) ஒரு பிழக்கணிகை தன் மகட்டு அறிவுரை கூறுபவன் ஏடி! நீ சின்னை விரும்பி வருகின்ற காமுகரிடத்தே யாதுபோலவும் யாதுபோலவும் திக்கடைகோல் போலவும் சிலவு போலவும் மரக்கலம் போலவும் கற்புடை மகளிர் போலவும் விலங்குகள் போலவும் நடந்து கொள்வாயாக என்று கூறினன்; அவ்வுவமைகளின் பொதுத்தன்மையையும் வேறிடத்தில் கூறுவேம்; அங்கு அவை நன்கு விளக்கமாகும் என்பவாறு. மேலே அவ்வுவமைகளை விரித்து விளம்புவர்.

நெடுவிகோல் - திக்கடைகோல். பாறு - மரக்கலம். பாறு என்னும் சொல் மரக்கலம் என்னும் பொருளுமுடைத்தென்பது இவ்வாசிரியர் இதற்கு அப்பொருளே பிற கூறுதலாற் பெற்றும். (தி - ங்.)

பின்னும் இரண்வேமைகள்

மே. ஆய்குரங் கஞ்சிறை வண்டினம் போல்கவென்று
பாயிர மின்றிப் பயிற்றி மொழிந்தனள்
மேவரும் வான் பொருள் தந்துநின் றோள்கம்பி
யாவ ரடைந்தவர்க் கவையும் புரைப.

(தி - ங்.) நின் தோள் கம்பி - என் மகளே! சின்னுடைம தோள்களைப் பெரிதும் விரும்பி; மேவு அருந் வான் பொருள் தந்து - பெறுதற்கரிய நெக்த பொருள்களையும் வழங்கி; மாவர் - எந்தக் காமுகர்; அடைந்தவர்க்கு - சின்னை எந்திமவர் அவர்கட்கேல்லாம் நீ ஒழுவகுதற்கு; ஆக் குரங்கு - மரங்களிலேறி இரண்ட ஆராமகின்ற குரங்கும்; அம் நிறைவண்டு இனம் அவையும் புரைப - அழகிய நெடுகளையுடைய அளிக்கூட்டமுமாகிய இனையும் உவமையாகையேமாம்; போக - ஆதலால் அதற்கைப் போலவும் ஒழுக்க் கடவாய்; என்று பாயிரம் இன்றிப் பயிற்றி மொழிந்தனள் - என்று இதற்கைப் பற்றிய முன்னுரை காதுக் கூறாமலே மிகவுக் கூறுவானாயினன் என்பதாம்.

(தி - ங்.) அத் தாயாகிய கூத்தி முற்கூறிய யாது முதலியனவே உன்றிக் குரங்கும் வண்டினமும் கூட சின்னெழுக்கத்திற்கு ஒப்பன ஆதலின் அவத்தைப் போலவும் ஒழுகு என்ருள் என்பவாறு.

இவ்வாறு உவமை மாத்திரமே குறிப்பாகக் கூறினன் பிரிதொன்றுங் கூறிற்றிலன் என்பார் பாயிரமின்றிப் பயிற்றி மொழிந் தனன் என்று. இவற்றிற்கு இனி யாம் விளக்கங் கூறுதும் கேண்மின்! என்பது கருத்து.

இனி, சின்னை நயப்பார் பலருளராயினும் நியோ பொருள் மிகுதியாக நினைக்கு வழங்குவோரை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்க என்று குறிப்பாற் கூறுவான், "மேவரும் வான்பொருள் தந்து நின் தோன் நம்பி யாவர் அடைந்தவர்க்கு" என்று வித்தோதினன்.

நம்பி-விரும்பி. என்னை? "நம்பு மேவும்நகையா கும்மே" (தொல். உரி. உக.) என்பதனானும் அதற்கு அப் பொருளுண்மையறிக. தோன்: இடக்கரடக்கு (இஉ)

கூத்தி கூறிய உவமைகட்கு விளக்கங் கூறல்

க. ஆறு

இஉ. வாரி பெருகப் பெருகிய காதலை
வாரி சுருங்கச் சுருக்கி விடுதலின்
மாரி பெருகப் பெருகி யறவறும்
வார்புன லாற்றின் வகையும் புரைப.

(இ - ஈ.) வாரி பெருகப் பெருகிய காதலை-இனி, கணிகை யர் தம்மை விரும்பி வருகின்ற காமுகர் வழங்கும் பொருள் வரவு பெருகுத்துணையும் பெருகிய தம் காதலை; வாரி சுருங்கச் சுருக்கி விடுதலின் - அப் பொருள்வரவு குறைபுறளவு குறைத்துப் பின் பொருள் வரவு நின்றவுடன் தங்காதலையும் துறா நீத்துவிடுத லாலே; மாரி பெருகப் பெருகி - மழைநீர் வரவு பெருகுத்துணையும் பெருகி; அற அறம் - அம் மழை நீர்வரவு அறவே அற்று வறந்து விடுகின்ற; வார்புனல் ஆற்றின் வகையும் புரைப-மேவும் நீர் ஓழுகும் மாற்றினது தன்மையையும் நிகர்ப்பர் என்பதாம்.

(வி - ி.) அம் முதலுத்தியாறுபோல ஓழுகுகளன்றதன் கருத்து, யாறானது மழைநீர் வந்து புகுமளவும் பெருகி அது வறத்தலும் வறந்து போவதுபோல நீயும் சின்னை விரும்பும் காமுகர் நினைக்குப் பொருள் மிகுதியாக வழங்குத்துணையும் மிகவும் காதலுடையான் போன்று ஓழுகுக; அவர் பொருள் வழக்கம் குறையின் நீ நின் காதலையும் குறைத்துக்கொள்ளக் கடவை. பொருள் கொடாவிடின் நீயும் காதலி யாத முகமாறி யொழுகக்கடவை என்பதாம் என்றவாறு. (இஉ)

உ. யாழ்

இச. எங்ஙன மாகிய திப்பொரு ளப்பொருட்
கங்ஙன மாகிய வன்பின ராதலின்
எங்ஙனம் பட்டனன் பாண்மகன் பாண்மகற்
கங்ஙன மாகிய யாழும் புரைப.

(இ - ஈ.) இப்பொருள் எவ்வளவு ஆயிற்று-என்கை கணிகர் தாம் விரும்புகின்ற இத்தப் பொருள் காரிடத்தினின்றும் தங்களுடைய விரும்பினதோ? அப்பொருளுக்கு - அத்தப் பொருள் பொருள்பட்ட; அத்தவளம் ஆயிற்று அன்பினர் ஆதலின் - அப்பொருள் தருவா ரிடத்து அன்பு கார்டும் இவன்பினாரதலாலே; பாண்டமன் எவ்வளவு பட்டவன் - தன்னையுடைய பாண்டம் எவ்விடத்தே இறந்துபட்டவனோ அப்பொருளே; பாண்டமன்கு அத்தவளம் ஆயிற்று மத்தொரு பாண்டனுக்கு அவ்வாறே வருவிக்கி விடுகின்ற; யாரும் புறப்ப-யாறையும் ஒப்பர்வர் என்பதாம்.

(இ - ஈ.) யாழானது தன்னையுடையான் இறந்து பட்டுழி அவ னோடு அழிந்துபட்டால் பின்னும் தன்பால் இவை தருகின்ற பிறனொரு பாண்டமனிடத்தேசேருதல் போன்று, கணிகையரும் தமக்குப் பொருள் வழங்கியவன் வறியவனாய்விடத்து அவன்பால்லன்பு மாறி மற்றுமொரு பொருளுடையான்பாற் சேர்வர் என்றவாறு.

கணிகையாதலின் பாண்டியும் யாழையும் உவமைப்பாடு எடுத்த னான், என்சு. (செ.)

உ. தீக்கடையோல்

௫௫. கரணம்பல செய்து கையுற் றவர்கட்
கரண மெனுமில் ராற்றிற் கலந்து
திரணி யுபாயத்திற் றிண்பொருள் கோடற்
கரணி நெருவினோ லமைவர வொப்ப.

(இ - ஈ.) கை உற்றவர்களுக்கு - கணிகையர் தம்பாலெத்திற் காமுள் திறத்திலே; பல கரணம் செய்து - அவர் இன்புறு மாந் றாலே பல்வேறு செயல்களையும் செய்து, ஆற்றிற் கலந்து - அவர் விரும்பிய வழியிலே இறங்கி; எனும் அரணம் இவர் - அக் காமுள்க்குக் கிறிதும் பாதுகாவல் ஆகாதவராய்; திண் பொருள் கோடற்கு - அவரது திண்ணிய பொருளைக் கைக்கோள்ளுமாற்றால் அவரை அழித்துவிடுத லாலே; திரணி உபாயத்தில் - கிறித துய்க்காரிய பஞ்சினை கெல்லக் கடைத்து சேய்புமொருபாடித்தாலே அதனைத் திணிக் தியினைக் கோடற்கு அப்பஞ்சினையே அழித்து விடுகின்ற; அரணிநெருவினோல் - தீக்கடை கோணியே; அமைவர - என்கு பொதுத்தன்மை பொருத்தி வரும்படி; ஒப்ப - ஒப்பாருவர் என்பதாம்.

(இ - ஈ.) திரணி-கொய்ய பொருள். தருமபு பஞ்ச முதலியன. திரண்புபாயம்-தீப்பிறப்பிப்போர் கொய்ய தருமபு முதலியவர்களைக் குழிப்பாண்டத்தட்டுக் கையுமொருசெயல். இவர் கையுங்கால்அத் தருமபுக்குகன்மைசெய்வார்போற் கடைருவர். இங்ஙனம் கையுமாற் றல் அத் தருமபினுள் துண்ணிதாக அடங்கியிருக்கும் தியினை வெளிப்

படுப்பர். தீ வெளிப்படவே அத்தரும்பு அழித் தொழியுமென்க. எனவே, கணிகைகளிற் தம்மை விரும்பும் காழகர் வழிவிந்து அவர்க் கிதஞ் செய்வார் போன்று செயல்கள் பலவற்றையும் செய்து அவர் கொண்டுள்ள பொருளனைத்தும் கைக்கொண்டுவிடுவர்; பொருளிறப் பாலே அக் காழகர் அழிந்துபடுவர்; ஆதலால் கணிகைகள் திக்கடை கோலையே சிகர்ப்பர் என்றவாறு.

அரணம் எனும் இலர் என்றத-பாதுகாவல் சிறிதும் ஆதல் இலராய் என்றவாறு. அரணம் - பாதுகாவல். எனும் - சிறிதும். தின்பொருள் கோடற்கு என்பதனைப் பின்றுங் கூட்டுக.

கணிகைகள் காழகர்க்குப் பெரிதும் அரணமாவார் போன்றொழுமெ னும் அங்ஙனம் அரணம் ஆதல் இலர். அவர் அழிவிற்கே காரணம் ஆவர் என்பதாம். திக்கடைகோலும் கடையுங்கால் அதற்கு அரண மாவது போற்றோன்றி அழிவிற்கே காரணமாதலுணர்க. (௧௧)

ச. திங்கள்

ஐ. நாடொறு நாடொறு நந்திய காதலை
நாடொறு நாடொறு நய்ய ஒழுகலின்
நாடொறு நாடொறு நந்தி யுயர்வெய்தி
நாடொறுந் தேயு நகைமதி யொப்ப.

(இ - ள்.) நான் தொறும் நான் தொறும் நந்திய காதலை - இனிக் கணிகைகளிற் தாம் தம்மை விரும்பிய காழகர் பொரு ளியுந்துணையும் நாளுக்குநான் வளர்த்து வருகின்ற காதலுடைவார் போற் காட்கு; நான்தொறும் நான்தொறும் நய்ய ஒழுகலின் - பின்னர் அக் காழகர் பொருளினால் அருகி வறும்காலத்தே நாளுக்கு நான் அருகிவருகின்ற காதலுடைவாராய் அக் காழகர் வறும்தும்படி ஒழுகுதலாலே; நான்தொறும் நான்தொறும் நந்தி உயர்வு எய்தி - ழுதற் பகுதியிலே நாளுக்குநான் வளர்ச்சிபெற் றுயர்வினை யடைத் தும்; நான்தொறும் தேயும் - இறுதிப் பகுதியிலே நாளுக்குநான் ஒளிமழுங்கித் தேய்தலுடைவ; நகைமதி ஒப்பர் - ஒளியுடைவ திங்கள் மண்டிலத்தையும் ஒப்பர் என்பதாம்.

(வி - ட்.) கணிகைகள் தம்மை விரும்பும் காழகர் பொருளியுந்துண் யும் நாளுக்குநான் காதல் மிகுவார் போன்று காட்டி, அவர் பொரு ளினால் குறைபுந் காலத்தே அன்பினையும் நாளுக்குநான் குறைத்துக் கோடலாலே ஒளிப்பக்கத்தே நாளுக்குநான் வளர்ந்து இருட்பக்கத்தே நாளுக்குநான் தேய்ந்தொழியும் திங்கள் மண்டிலத்தையும் ஒப்பர் என்றவாறு. (௧௨)

௧. பூங்கொடி

௧௪. வனப்பில ராயினும் வன்மையி லோரை
நினைத்தவர் மேவர நிற்பமைக் கவர்தாம்
கனைத்துடன் வண்டொடு தேனின மார்ப்பப்
புனத்திடைப் பூத்த பூங்கொடி ஒப்ப.

(இ-ங்.) அவர்தாம் - இன்னும் அக் கணிகைத் தாம்; வணப்பு இலாகாவிடம் - அழகில்லாதவாறானும்; வன்மையிலோரை வினைத்து - பொருளுடையவரும் அறிவுவன்மை மிலாவதருமாகிய காழகக் கைகள் தம்மை விரும்பி வாசனெனும் என்று கருதி, அவர் மேலாநிதபமைக்கு - அக் காழகத் தம்மைப் பேரிதும் விரும்பித் தம்பால் வரும்படி தம்மை ஒப்பினை செய்துகொண்டு அவர் காணும்படி நிறலாலே; புனத்திடை - காட்டினாழை; வண்டொடு தேன் இனம் - ஆண்வண்டும் பெடைவண்டுமாகிய அளிக்கூட்டம்; உடன் வினைத்து - ஒருசேர இசை முரன்று; ஆர்ப்பு - தம்பால் தாமே வந்து ஆரவாரித்து மொங்குகும்படி; பூத்த - அழகாக மலர்க்கு நிற்கும்; பூங்கொடி ஒப்ப - மலர்க்கொடியையும் நிகர்ப்பர் என்பதாம்.

(வி - உ.) வன்மையிலோர் - நெஞ்சின் தின்மையிலாத கொடியர். அவர் - அக் காழகர். வினைத்து என்றது - தம்மை விரும்பித் தம்பால் வருதல் வேண்டும் என்று கருதி என்றவாறு. நிற்பமைக்கு - நிற்பதற்கு. வினைத்து - இசைமுரன்று. வண்டு - ஆண் வண்டு. தேன் - பெடைவண்டு என்க.

கணிகை மகளிர் பொருண்மிக்க காழகக் கயவர் தம்மைக் கண்டு காழ்ந்துத் தம்பால் வரும்படி தம்மை மிகவும் ஒப்பினை செய்து கொண்டு அவர் தம்மைக் காணும்படி உலாவி நிறலாலே, வண்டுகள் தம்மை விரும்பி வருதற்பொருட்டுக் காட்டின்கண் அழகாக மலர்க்கு அவ் வண்டுகள் காணும்படி அசைந்து நிற்கும் பூங்கொடிகளையும் ஒப்பாவர் என்றவாறு. (இள)

க. மரக்கலம்

ருஅ. தங்கட் பிறந்த கழியன்பி னார்களை
வன்கண்மை செய்து வலிய விடுதலின்
இன்பொரு ளேற்றி யெழநின்ற வாணிகர்க்
கங்கண் பரப்பகத் தாழ்கல மொப்ப.

(இ - ள்.) தம்மண் பிறந்த கழி அன்பினார்களை - இன்னும் அணிகை மகளிர் தம்மிடத்து முதிர்க்க காழமுடையவாறான ஆடவரை; வன்மையை செய்து - அவர் தமக்கியுமாற்றால் வறியாமை பின்னர்க் கிறிதும் வண்ணோட்டமில்லாத இழைச்சிகளைச் செய்து; வலிய விடுதலின் - வலித்து போக்கிவிடுதலாலே; இன்பொருள் ஏற்றி - இனிய பல்விறு பண்டங்களையும் தம்முள் ஏற்றிக்கொண்டு; ஏழின்று வானிகர்க்கு - தம்மையே புலவர்க்க் கருதிக் கூலியை தம்மைச் செலுத்தி கருகின்ற வணிகமாத்கள்பால் கிறிதும் இரக்க மின்றி அவசிறந்தொழியும்படி; அங்கண் பரப்பகத்து - அழகிய இடத்தாற் பேரிதும் பரந்துகிடக்கும் அக் கூலின் கடுகை; ஆழ்கலம் ஒப்ப - அவர் பொருளினமெல்லாம் தன்னோடு கொண்டு நிறுள் முழி விடுகின்ற மரக்கலத்தையும் ஒப்பர் என்பதாம்.

(வி - டி.) தம் என்றது-கணிகையரை. கழியன்பு என்றது ஈண்டு விக்க காமம் என்றவாறு. வக்கண்மை-கண்ணோட்ட மின்மை.

கணிகை மகளிர் தம்மை விரும்பிவரும் காழகக் கயவரின் பொருளெல்லாம் தம்பா லப்படுத்திக்கொண்டு பின்னர் அவரழித்தொழியும் படி கண்ணோட்டமின்றித் தள்ளிவிடுதலாலே, வணிகரீட்டிய பொருளையெல்லாம் அகப்படுத்திக்கொண்டு அவரைக் கண்ணோட்டமின்றி அகற்றிவிட்டு அப்பொருளோடு டேவிலோடு ஆழ்த்துவிடுகின்ற மரக்கலத்தையும் ஒப்பர் என்றவாறு. (௮௮)

எ. கற்புடைமகளிர்

கூ. ஒத்த பொருளா னுறுதிசெய் வார்களை
எத்திறத் தானும் வழிபட் டொழுகலின்
பைத்தர வல்குல்பொற் பாவையி னல்லவர்
பத்தினிப் பெண்டிர் படியும் புரைப.

(இ - ள்.) பைத்துஅரவு அல்குல் பொன் பாவையின் எல்லவர்-சச்சப் பெயரினையுடைய பாம்பினது படம்போன்ற அல்குலையுடைய பொன்னுலியின்ற பாவை பேரலும் அழகையுடைய கணிகைமகளிர்; ஒத்த பொருளால் உறுதி செய்வார்களை - தத்தகுதிக்கேற்ற பொருள் கொடுத்துத் தமது வாழ்க்கையினை நிலைபெறுத்துகின்ற ஆடவர்களை; எத்திறத்தானும் - எல்லா வழிகளானும்; வழிபட்டு ஒழுலெயின்-வழிபட்டு நடத்தலாலே; பத்தினிப் பெண்டிர் படியும் புரைப-தெயுடை மகளிர் தன்மைமையும் ஒப்பர் என்பதாம்.

(வி - டி.) கணிகை மகளிர்-தாம் விரும்புகின்ற பொருளைத் தமது தகுதிக்கேற்ப வழங்குகின்ற ஆடவர்களை எவ்வாற்றானும் வழிபாடு செய்து பேணி யொழுதுதலாலே அவர்கள் கற்புடை மகளிரையும் ஒப்பர் என்றவாறு. (௮௯)

அ. விலங்கு

கூ. வீபொரு ளானை யகன்று பிறனுமோர்
மாபொரு ளான்பக்க மாண நயத்தலின்
மேய்புலம் புல்லற மற்றோர் புலம்புரு
மாவும் புரைப மலரன்ன கண்ணார்.

(இ - ள்.) மலர் அன்ன கண்ணார் - தாமரை மலர்போன்ற அழகிய கண்ணையுடைய கணிகை மகளிர்; வீ பொருளானை அகன்று-தம்மை நன்கு தமக்கு வழங்கி அழிந்துபோன பொருளை யுடைய ஆடவனைக் கைவிட்டுப்போய்; ஒர் பிறன்மா பொருளான் பக்கம் - மற்றோர் எதிலானைய பெரித செல்வன்பால் சென்று; மாண நயத்தலின் - நாட்டினை யுண்டாக விரும்புதலாலே; மேய்புலம் புல்லற - தாம் தொன்று தொட்டு மேய்கின்ற விலக புல்லற்று வறிதாய் விடத்தீத; மற்று ஒர் புலம்புரு மாவும்-விவீரார்

புன்னிரம்பி விலத்ததத் தேடிச் செல்லும் விலங்குகளையும் - புரைப - ஒப்பர் என்பதாம்.

(வி - ௩.) வீ பொருளான் - அழிந்த பொருளையுடையோன் - வறுமை புத்தவன்.

கணிகை மகளிர் பொருள் அழிந்தவனைக் கைவிட்டுப் புதுவதாக - மெருகு பொருளுடையான்பாற் புகுதலாலே, தாம் மேய்கின்ற விலம் புல்லிற்று வறிதாயவுடன் மற்றொரு புல் கிரம்பிய விலத்திற் - புகுகின்ற விலங்குகளையும் ஒப்பொன்றவாறு. (௨௦)

௩. குரங்கு

கக. நுண்பொரு ளானை நுகர்ந்திட்டு வான்பொருள்
நன்குடை யானை நயந்தனர் கோடலின்
வம்பிள மென்முலை வானெடுங் கண்ணவர்
கொம்பிடை வாழுங் குரங்கும் புரைப.

(தி - ஈ.) கம்பு இளமெல்லுலை வான்கெடு கண்ணவர் - கச்சணந்த இளமையுற் றென்மையுருடைய முலையினையும் வான் போன்ற கெடிய கண்டோயும் உடைய கணிகை மகளிர்; நுண் பொருளானை நுகர்ந்திட்டு - தேய்ந்தழிந்த பொருளையுடையவனை அவன் செல்வக் தேயுத்தனையும் அவனோடு கூடி இன்புற்றிருந்து அப் பொருள் அழிந்த பின்னர்; கன்கு வான் பொருள் உடை யானை - கன்கு தெய்த பொருளுடையானாகிய மற்றொருவனை விரும்பிப் போதலாலே; கொம்பிடை வாழும் குரங்கும் புரைப - காக் கொம்புகளிலே வாழ்ந்து அவற்றுள் ஒன்றாகக் கண்ணுள்ள கலர் காக் கனி முதலிவற்றைத் தின்று தீர்த்தபின் மற்றொரு கிளையிற் குவிச் செல்லுகின்ற குரங்கையும் ஒப்பர் என்பதாம்.

(வி - ௩.) நுண்பொருள்; தேய்ந்த நுண்ணியதாகிய பொருள் - அக்தாவது அழிந்த குறைவுற்ற சிறு பொருள்.

கணிகையர் ஒருவன்பாலுள்ள பொருளைக் கவர்ந்த பின்னர் அவர் வறியாகு க மற்றொரு பொருளுடையானைச் சேர்வதனால் ஒரு கொம்பி - யுள்ள இரை தீர்த்த பின்னர் மற்றொரு கிளைக்குத் தாவுகின்ற குரங்கை - யும் ஒப்பர் என்றவாறு. (௨௧)

௪௦. வண்டு

கஉ. முருக்கவர் போற்சிவந் தொள்ளிய ரேனும்
பருக்கா டில்லவர் பக்க நினையார்
அருப்பிள மென்முலை யஞ்சொ லவர்தாம்
வரிச்சிறை வண்டின் வகையும் புரைப.

(தி - ஈ.) அரும்பு இளமெல் முலை அந் சொல் அவர்தாம் - கொங்கரும்பு போன்ற இளமையுடைய மேல்லிய முலையினையும்

அழகிய சொற்களையுடைய ஆக கணிகை மகளிர்தாம்; முருக்கு அலர்போல் செவ்வு ஒள்ளியர் எனும்-மூண்முருக்கமலர் போன்று செவ்வு ஒளியுடைய உடம்பினையுடையோனும்; பருக்காடு இல்லவர் பக்கம் வினைவார்-பொருட் பெருக்கம் இல்லாத வறியவர் பக்கவிலே வருத்து கைத்தலில் ஆதலின், வறியவரை வண்டின் வகையுடையவாப - வறியவரைத்த சிறகினையுடைய வண்டினம்வையுடைய ஒப்பாவர்; என்பதாம்.

(வி - ம்.) முருக்கு - மூண்முருக்கை. ஒள்ளியர்-ஒளியுடையர். முருக்கலர்-மேனீக்கு நிறவுவமை. பருக்காடு-பருத்தல், பெருக்கம். பருக்காடு என்பதன்கண் காடு, தொழிற்பெயர் விருதி. சாக்காடு, என்பதன்கண் அய்விருதி வந்தமை தான்க.

கணிகை மகளிர் பொருளில்லாத அலர்தாம் பேரமுருக்கையோனும் கருதியும் பாரார் ஆதலால், பூவாதகொடிகளை நோக்காத வண்டு களையும் ஒப்பாவர் என்றவாறு.

இனி, கணிகை மகளிரைப் பற்றி வருகின்ற யாதோடு என்னும் (கே) செய்யுள் முதலாக முருக்கலர் என்னும் (கஉ) இச் செய்யுள் ஈறுகவுள்ள செய்யுள்களோடு,

“ஈற்று மத்தி யிற்பெரு பூங்கொடி
புற்புல முதிரக நற்றூ விக்கே
போல்வ ரென்னும் சாடுவடை யொருக்கிற்
களைதுறை போகிய கணிகா சாரத்துப்
பலதுறை பயின்று பல்லுரைக் கேள்வியோடு
படிவங் குறிக்கும் பாவனை மேற்கொண்
டடிமையிற் பொலித்த வகன்பரி யானத்துத்
தலைக்கோற் சிறப்பி னுலத்தகு மகவிர்”

—பெருங்கதை, ௫-அ : ௧௦ - ௧௭.

எனவும்,

“அரசர்க் காயினும் அடியவர்க் காயினும்
அன்றை வைகல் சென்றோர்ப் பேணி
பன்னி மருங்கிற் படிநின் ரெழுகும்
செல்வ மகவிர் சேரி.” —பெருங்கதை, ௬-க : ௧௧-௧௩.

எனவும் வரும் பெருங்கதைப் பகுதிகளும்,

“ஆடவர் காண நல்லைய் கேறி
ஆடலும் பாடலு மழகுங் காட்டிச்
சுருப்புநான் சுருப்பினி ளுருப்புக்களை துவச்
செருக்கய னெடுங்கப் சுருக்குவனைப் படுத்துக்
கண்டோர் தெஞ்சங் கொண்டகம் புக்குப்

பண்டேர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் றறக்குங் கொண்டி மகனிர்”

—மணிமே. ௧௮ - ௪௦௬ - ௭

எனவும்,

“காதலன் வியக் கடுத்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா உயிரொடு புலந்து
நலியிலும் பொய்கை யாடுநர் போல
முனியெரிப் புகட உருதுகுடிப் பிறந்த
பத்தினிப் பெண்டி ரல்லெம் பலந்தங்
கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
பாண்மகன் பட்டுறிப் படுஉம் பாண்மையில்
யாறினம் போலும் மியல்பின மன்றியு
நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
வறுப்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்
வினையொறி காலைத் திருவின் செல்வி
யனையே மாகி யாடிவர்த் துறப்பேம்” —௧௮ : ௪௧ - ௨௦.

எனவும் வரும் மணிமேகலைப் பகுதிகளும்,

“பருகு வாரிற் புலிநிப் பயங்கண் மாறத் துறக்கு
முருகு விம்மு குழலார்போல மொய்கொ டும்பி
யுருவப் பூங்கொம் பொசியப் புலிநித் தீத்தேன் பருகி
யருகு வாய்விட டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச் சென்றான்”

எனவருஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளும்,

“புண்ணிய முலந்தபின் பொருளி லார்களைக்
கண்ணிலிற் துறத்திடுங் கணிகை மார்கன்போல்
எண்ணில விசத்திடு மியாவர் தம்மையும்
நண்ணிய நண்பில ணங்கை வண்ணமே”

எனவருஞ் குளாமணிச் செய்யுளும் ஒப்புக்கோக்கற் பாலன. (௧௨)

இதுவுமது

௧௩. மக்கட் பயந்து மனையற மாற்றாதல்
தக்க தறிந்தார் தலைமைக் குணமென்ப
பைத்தர வல்குற் படிற்றுரை யாரொடு
துய்த்துக் கழிப்பது தோற்றமொன் றின்றே.

(இ - ள்.) தக்கது அறிந்தார்-மக்கட் பிறப்பிற்குரிய உறுதிப்
பொருளை அறிந்த சான்றோர்; பைத்து அரவு அல்கும் - சக்கப்

பைகையுடைய பார்ப்பினது படம் போன்ற அல்குலையும்; படித்து உடைவாரோடு-பொய்க்மொழிமையும் உடைவ எணிகைமகளிரோடு; துய்த்துக் கழிப்பது - இன்பம் துய்த்து வாழ்வானைக் கழிக்குஞ் செயல்; தோற்றம் ஒன்று இன்று-சிறிதும் மாண்டபுடைமதோன்றன்று என்றும்; மக்கட பங்கு - கற்புடை மகளிரோடு கூடி இன்பம் துய்த்து மனமக்களையும் பெற்று; மனை அறம் ஆற்றாதல்-விருக்தோம்பன் முதலிய இல்லறங்களைச் செய்தலே; தலைமைக்குணம் என்ப-மக்கட்குத் தலைநெய்த குணமாம் என்று ஒதுவர் என்பதாம்.

(வி - ந.) எணிகையர் கூட்டரவாலே இன்பம் பெறதலின் அது தீங்காகா தென்பார்க்கு விடையாக வந்தது இச் செய்யுள். இன்பம் துய்த்தல் மட்டுமே மக்கட பண்பிற்குச் சிறப்பாகாது. அறஞ்செய்தலே மக்கட பிறப்பின் பயனை நல்குவதாம், ஆகவே பொது மகளிர் கூட்டரவால் இன்பமுண்டாயினும் அதனாற் புகழுமில்லை பயனுமில்லை. இன்பத் தானும் கற்புடைய மனைவியோடு கூடி துய்த்தல் வேண்டும். மேலும் நன்மக்களையும் பெற்று விருக்தோம்பன் முதலிய இல்லறங்களைச் செய்தலே மக்கட குறதி பயப்பதாம் என்றவாறு. இதனை,

“அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புக்கு மில்”

—குறள், ௩௨

எனவும்,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது”

—குறள், ௮

எனவும்,

“இயல்பிடு னில்வாழ்க்கை வாற்பவ னென்பான்
குயர்வாரு னெல்லாத் தலை”

—குறள், ௪௪

எனவும்,

“தத்தலம் பாரிப்பார் தோயர் தகைசெருக்கிப்
புள்ளலம் பாரிப்பார் தோவ்”

—குறள், ௧௧௨

எனவும்,

“திருமனப் பெண்டிருங் கங்குங் கவறுத்
திருக்கப் பட்டார் தோடர்பு”

—குறள், ௧௨௦

எனவும் வருக் திருக்குறள்களானும் உணர்க.

(௧௨௨)

பண்புடைமை

கூசு. நகைநனி தீது துனிநன்றி யார்க்கும்
பகைநனி தீது பணிந்தியா ரோடு
மிகைமிகு பொருளென் றிறத்த விலரே
வகைமிகு வானுல கெய்திவாழ் பவரே.

(தி - ங்.) பார்க்கும் - எத்தகையோர்க்கும்; எனி நகை தீது - மிகையான நகைப்புத் தீங்கே பயப்பதற்கும்; துனி என்று நகை-துனியே பெரும்பகையுமாம்; ஆதலால், நகை மிகுவான் உலகு எய்தி வாழ்பவர்-பல்வேறு நகையானும் மிக்க மேனியை யுலகத்தைய எத்தியாரும் தகுதியுடைய மேன்மக்கள்; பணித்தியா ரோடும் - தம் பகைவரிடத்தும்; மிகுபொருள் மிகை - வரம்பு கடந்தொழுகும் ஒழுக்கம் மிகையாம்; எனிதீது - மிகவும் தீமை பயப்பதாம்; என்று - என்றறிந்து; இறத்தல் இலர் - வரம்பு கடந்து ஒழுகுதலிலர்; என்பதாம்.

(தி - டு.) எனி நகை தீது எனவும் மிகுபொருள் மிகை எனி தீது என்றும் மாறிக் கூட்டுக. துனி-சிறுபகை. என்று-பெரிது. பணித் தியார் - பணியாதார்; திரிசொல். பகைவர் என்றவாறு. இறத்தல்- வரம்பு கடந்தொழுகுதல்.

மிகையாயவழி நகையும் தீதாம், துனியே பெரும்பகையுமாம்- ஆதலால் சான்றோர் பகைவர்மாட்டும் வரம்பு கடந்து ஒழுகுதலிலர். யாவரிடத்தும் அடக்கமாகவே ஒழுகுவர் என்பது கருத்த.

மிகை - அடங்காமை. அநிதாவது செருக்குடைமை காரணமாக அச் செயலினும் மிகுதிதோன்றச் செய்தல்.

"அடக்கம் அமரஞ் உய்க்கும் அடங்காமை

ஆரிகுச் உய்த்து விடும்"

—குறள், கடவு

என்பது பற்றி வகையிடு வானுலகு எய்தி வாழ்பவர் மிகையிடு பொருளென்றிறத்தலில் என்று தறக்கம் புகுமியல்புடைபு சான்றோர் மேலிட்டுரைத்தனர். உரைக்கவே மிகை செய்வார் ஆரிகுச் என்னும் விரயம் புகுவர் என்றருமாயிற்று. (சுச)

நல்குரவு

கரு. பெண்டிர் மதியார் பெருங்கிளை தானது
கொண்ட விரகர் குறிப்பினி னஃகுப
வெண்டறை நின்று வெறுக்கை யிலராயின்
மண்டினர் போவர்தம் மக்களு மொட்டார்.

(தி - ங்.) நென் தகை வின்று - அறிய விலத்திலுமறத்து; நெறுக்கைஇலர் ஆயின்-கடப்போருள் இல்லா அறிவாராயவிடத்து; பெண்டிர் மதியார்-மனையினாரும் என்கு மதிப்பிலர்; பெருங்கிளை தான்-சொருங்கிய சுற்றத்தாரும்; அது - அங்மனமே சிறிதும் மதி யார்; கொண்ட விரகர் குறிப்பின் அஃகுப - உறுவது சேர் தூக்கி உபாசனாகக் கொண்டே கொண்டேன என்பர் தாரும் குறிப்பா னுணர்ந்து கொண்டாபிற் குறைத்து அபலாராகுவர்; தம் மக்களும் ஓட்டார் மண்டினர் போவர்-தம்முடைய மக்கள் தாரும் ஒருசேர நெறுபட்டென்று போவர்; என்பதாம்.

(தி - டு.) இவ்வுலகின்கண் வறுமை வந்துற்றபோது மனைவி மாறும் மதியார்; மக்களும் கைவிட்டுப் போவர்; சுற்றத்தார் மதியார்;

என்பதும் கட்டி காரத்துத்தீர்வார் வறுமை பெரிதும் இன்னுததாம்
என்றவாறு. (௧௦)

இதுவுமது

கக. சொல்லவை சொல்லார் சுருங்குபு குழந்துணர்
கல்லவை யாரு நனிமதிப் பாரல்லர்
கல்வியும் கைப்பொரு ளில்லார் பயிற்றிய
புல்லென்று போதலை மெய்யென்று கொண்ணீ.

(தி - ங்.) கைப்பொருள் சுருங்குபு இல்லார் சொல் - தம்
கையிற் பொருள் குறைத்து இல்லையான கல்ஞானர் செயற்கையினை
செய்து புழுதையாபியும் அப்புகழை; அவை சொல்லார் -
யாரும் அவையின்கண் பாராட்டிப் பேசார்; குழந்து உணர் கல்
அவையாரும் - பொருளியல்பினை ஆராய்ந்து அறியுமியல்புகடைய
கல்ல அவையகத்தார் தாமும், நனி உதிப்பாரல்லர் - மிகவும் மதிப்
பாரல்லர்; பயிற்றிய கல்வியும் புல் என்று போதலை - அக் கல்ஞா
னரின் பலனாலும் பயின்ற கல்விதானும் சிறப்புறாத பொலிவற்
துப் போகென்பதனை; நீ மெய் என்று சொல் - நீ வாய்க்க
மென்றே அறிந்து சொன்னாயாக! என்பதாக.

(வி - ங்.) சொல் - புகழ். கைப்பொருள் சுருங்குபு இல்லார்
எனக் கூட்டுக. கல்லவையாரும் எப்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு.
பொருளியல்புகளை ஆராய்ந்துணரும் கல்லவையார் தாமும் மதியார்
எனவே ஏனையோர் மதிபாமை கூறவேண்டுமோ? என்றவாறு.

இனி, 'ஏறா சொல் அப்பல மேதா' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க
கல்ஞானர் கூறுகின்ற மொழியை அவையினர் ஏற்று எடுத்துச்
சொல்லார் எனினுமாம்.

இக் கருத்தினை,

"இல்லாநர பெல்லாரு மென்றவர் செல்வரை

பெல்லாருக்கு செய்வார் சிறப்பு"

—குறள், எடுஉ.

எனவருந் திருக்குறளானும்,

"நல்லாவின் கன்றுயின் தாகும் விடபெறுஉள்

கல்லாரே யாயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்

புல்லீர்ப் போழ்தி னுழவேபோன் மீதாடிச்

செல்லாவா நல்குந்தார் சொல்"

எனவரும் காலடியானும் உணர்க.

இனி நல்குந்தார் கல்வியும் சிறவாதென்பதனை,

"எனைத்துணைய வேனு மிலம்பாட்டார் கல்வி

தினைத்துணையுஞ் சீர்ப்பா டிலவாம்—மனைத்தக்காரன்

மாண்பில ஈயின் மனமக ஈல்நறம்
பூண்ட டுளப்படா போல்" —சீதிகெறிவிளக்கம், 80-
எனவரும் குமரகுருபரவடிகளார் பொன்மொழியாலும்,
"நற்போரு ணர்குணர்த்து சொல்லிது நல்குர்த்தார்
சொற்போருள் சேர்வு படும்" —குறள், 80சக-
எனவரும் திருக்குறளானுமுணர்க. (கக)

இதுவுமது

கக. தொழுமக னாயினுந் துற்றுடையாணைப்
பழுமரஞ் சூழ்ந்த பறவையிற் சூழ்ப
விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தாற்
பழுமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போப.

(இ-ங்.) தொழுமகன் ஆயினும்-பிறரைத் தொழுது
பிறைநீங்கக் கீழ்மனையினாயினும்; துற்று உடையாணை -பொரு-
ளுடையாணை; பழுமரம் சூழ்ந்த பறவையில் சூழ்ப-உலகமார்த்தர்
பழுத்த மாத்மதைச் சூழ்கின்ற பறவைக் கூட்டம் போன்று வந்து
சூழ்த்து லோகவர் ; விழுமியரேனும்-மற்று அறிவு குணஞ் செயல்
களாலே நெய்ப்புடைய மேன்மக்களாயினும், வெறுக்கை உலக்தால்-
செல்வம் அழிந்து மல்குரவுடையாரை போழுது; வீழ்ந்த பழுமரம்
பறவையின் போப-(உலக மார்த்தர்) விழுந்தபோன பழுமரத்தை-
விட்டுப் போகின்ற பறவைக் கூட்டம் போன்று அகன்றுபோகா
திப்பர் என்பதாக.

(தி - ட்.) வீழ்ந்த பழுமரம் என மாறுக-

உலகமார்த்தர் கீழ்மனையினும் பொருளுடையாணைச் சூழ்த்து
மகாவர். மேன் மக்களாயினும் வறிபராயின் அனுகூல விவகிப்-
போவர் என்றவாறு. தற்று : ஆகுபெயர்.

இதனை,

"இவறன்மை கண்டு முடையாரை யாரும்
குறையிர்த்துப் குற்றேவல் செய்ய-பெரிதுந்தாம்
குற்பக னோதார் நோற்றாரைப் பின்செல்லல்
கற்பன்றே கண்ணை யன்று."

எனவரும் (சீதிகெறி விளக்கம்-கஉ) குமரகுருபரர் மொழியாலும்,

"ஆகா தெனினு மகத்துநெய் யுண்டாகின்
போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்-யாதுங்

கொடாஅ ரெனினு முடையாரப் பற்றி
விடாஅ குகைத் தவர்"

எனவரும் காலடியானு முணர்சு.

(38).

இதுவுமது

க.அ. பொருளில் குலனும் பொறைமையில் நோன்பும்
அருளி லறனு மமைச்சி லரசு
மிருளினு ளிட்ட விருண்மையிது வென்றே
மருளில் புலவர் மனங்கொண் டுரைப்ப.

(இ - ள்.) பொருள் இல் குலனும்-செவ்வயில்லாதவருடை
குலப் பெருமையும்; பொறைமை இல் நோன்பும்-பொறுமைப் பன்
யில்லாதவன் மேற்கொண்ட தனமும்; அருள் இல் அறனும்-செஞ்
சத்தின்சண் அருட்பண்பில்லாதவன் செய்த அறச்செயலும்;
அமைச்சு இல் அரசும்-அமைச்சரில்லாத அரசாட்சியும்; இருளி
னுள் இட்ட இருள்மையிது என்று - இருளினூடே கண்ணி
லெழுதப்பட்ட கரிசு மை போல்வனவாம் என்று; மருள் இல்
புலவர் மனம் கொண்டு உரைப்ப - மறக்கையில்லாத புலவர்கள்
மனத்தினெண்ணிக் கூறுகிறபர் என்பதாம்.

(வி - ள்.) குலம் - குடிப்பெருமை. நோன்பு - தவம்.

அறத்திற்கு அருளுடைமையே காரணமாகலின், அருளாதான்
செய்யும் அறம் அறமாகாதென்பது பற்றி அருளில் அறம் எங்கு
இதனை,

"தெருளாதான் மேய்ப்பொருள் கண்டற்குற் றேரி
ளருளாதான் செய்யு மறம்"

—குறள், 48௬

எனவருந் திருக்குறளானு முணர்சு.

வறுமை குலப்பெருமையை அழித்துவிடும் என்பதனை,

"தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தோகையாக
தல்குர வென்னு தகை"

—குறள், ௪0௪௩

எனவும்,

"இற்பிறத்தார் கண்ணையு மின்மை மிவிவத்த
சொற்பிறக்குஞ் சொலு தரும்"

—குறள், ௪0௪௪

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானு முணர்சு.

இன்னும்,

"குடிப்பிறப் பறிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடுஉ

வ.—6

நாணனி கறியு மாணொழில் சிதைக்கும்
பூனமுடி மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி” —மணிமே. கக : எக-அ

எனவரும் மணிமேகலையானும் பொருளில்வழிக் குடிப்பிறப்பழியும்
என்பது முதலியனவு முணர்க.

இருளிலே கண்ணிலெழுதப்பட்ட மை இருந்தும் இல்லாதது
போலின் வறுமை முதலியன உவ்வுழி, குல முதலியன இருந்தும்
இல்லாதனவாகும் என்பது கருத்து. (கஅ)

நல்லாசிரிய நல்லாதார் அறமுரைத்தலின் தன்மை

கக. அந்தக னந்தகற் காறு சொல்லொக்கு
முந்துசெய் குற்றங் கெடுப்பான் முழுவது
நன்கறி வில்லா னஃதறி யாதவற்
கின்புறு வீட்டி னெறிசொல்லு மாறே.

(இ - ஈ.) முந்து செய் குற்றம் முழுமையும் கெடுப்பான் -
பண்டு செய்த தீயினை முழுமையும் அழித்தற்குக் காரணமான;
இன்பு உறும் வீட்டின் தெறி - இன்பம் கிளையுதலுடைய வீடு
பேற்றினை மடையும் நன்னெறியினை; நன்கு அறிவில்லான் - நன்கு
அறிதவில்லாத மடவோன் ஒருவன்; அஃது அறியாதவற்கு -
அந்நன்னெறியினை முன்பே அறிந்திலாத மற்றொரு மடவோனுக்கு;
சொல்லும் ஆறு - அறிவுறுத்தும் மை; அந்தகன் - ஒரு குருடன்;
அந்தகற்கு ஆறு சொல்ல ஒக்கு - மற்றொரு குருடனுக்கு தெறி
உறுதலையே ஒக்கும் என்பதாம்.

(வி - டி.) அறிவிலார் அறிவில்லாதவர்க்கு நன்னெறி உறுதல்
குருடன் குருடனுக்குச் செல்லும் தெறியினைக் கூறுதலையே ஒக்கும்
என்றவாறு. எனவே, நல்லறங்களை அறிய முற்படுவோர் நல்லா
சிரியர்பாற் சென்று அவர் வாயிலாகவே அறிதல் வேண்டும் என்பது
கருத்தாயிற்று. இச் செய்யுளோடு,

“குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழியியு மாறே” —திருமல், ககஅ

என வரும் திருமந்திரச் செய்யுளை ஒப்பு நோக்குக.

(கக)

காட்டு வளம்

எ. செந்நெற் கரும்பினொ டிகலுந் திஞ்சவைக்
கன்னலங் கரும்புதான் கழுகைக் காய்ந்தெழும்

இன்னவை காண்கில னென்று புகழு
முன்னிய முகில்களான் முகம்பு தைக்குமே.

(தி - ங்.) செந்நெல் கரும்பினோடு இஃதும்-இஃதாட்டு மருத
சிலப் பரப்பின்சண் சிவந்த செல்லையுடைய பயிர்கள் கரும்புகளோடு
மாறுபட்டு வளரும்; தீம் சுவை என்னல் அம் கரும்பு கழுமைக்
காய்ந்து எழும்-இனிம சுவையினை யுடைசு என்னல் என்னும் அழ
கிய அக் கரும்போ கழுவினை நீ எம்மை ஒவ்வாய் என வெகுண்டு
வளருவதுபோல் வளரும்; புகழும்-அந்தக் கழுவினோ இக்கரும்பின்
செருக்கினை மான் காணப் பொறேன் என்று காணி, முன்னிய
முகில்களால் முகம் புதைக்கும்-ஆங்கு முற்பட்டு வருகின்ற முகில்
களாகிய ஆடைபாலே தன் முகத்தினை மறைத்துக்கொள்ளும்
என்பதாம்.

(தி - ங்.) அந்த காட்டினது மருத நிலத்திலே செந்நெல்
பயிர்கள் கருப்பஞ்சோலைபோல வளரும், கரும்புகளோ கழுநீர்
தோட்டம்போலக் காணப்படும், கழுநீர் தோட்டங்களை முகில்களைத்
தீண்டுமளவு வளமுற வளர்ந்திருக்கும் என்றவாறு.

செந்நெலும் கரும்புஞ் சேரக் கூறலின் மருதசிலம் என்பது
பெற்றும். என்னை? மருதசிலம் புனைந்துரைக்கும் புலவர் மாபு அன்ன
தாகலின், இதனை,

“மோடு கொண்டெழு முரிக் கழைக்கரும்
நூடு கொண்ட பொதும்பரோ டுய்விராய்த்
தோடு கொண்டபைங் காய்த்துவன் செத்தெனின்
காடு கொண்டுள கண்ணக னுடெனாம்”

எனத் தோலாமொழித் தேவரும்,

“வெண்பூக் கரும்பொடு செத்தென னீடி.”

எனப் பட்டினப்பாலையும், (௨௪௦)

“கரும்பொடு செத்தெனங் கவின்கொன் டோங்கிய”

எனக் கம்பகாடரும் ஒதுதலுணர்க.

(௪௦)

பாசண்டச் சாத்தன்

எக. பண்ணாற் றிறத்திற் பழுதின்றி மேம்பட்ட
தொண்ணூற் றறுவகைக் கோவையும் வல்லவன்
விண்ணு றியங்கும் விறலவ ராயினுங்
கண்ணாறி நோக்கிக் கடுககை செய்வான்.

(தி - ங்.) பண்ணால் திறத்தில் பழுது இன்றி மேம்பட்ட - பண் திறம் என்று கூறப்படுகின்ற இசையிலக்கணங்களாலே சிறிதும் குற்றமில்லாமல் மேன்மைபொருத்திய; தொண்ணூற்றறுவகைக் கோவையும் வல்லவன் - தொண்ணூற்றறுவகைப்பட்ட சமயத் தருக்கதூற்கோவையுமே ஐயத்திரிபறக் கற்று வல்லவன் (ஆயி சாத்தன் என்னும் தெய்வம்); விண் ஆறு இயங்குக் கிறவன் ஆயினும் - வான்வழியே செல்லும் வேற்றையுடைய கந்தருவர் முதலிய தேவகணத்தாரோனும்; கண் நாரி நோக்கி - தன் கண்ணொளியை விசி நோக்கி, அச்சுறுத்தி; கடு கை - செல்வான் - அவர்கள் அஞ்சி கடுங்குதல் கண்டு கடிதாடி வேருளிச் சிறிப்புச் சிறிப்பான் என்பதாம்.

(வி - ம்.) இச் செய்யுளால் வினாயபதி என்னும் பெருங் காப்பியத்தின் மகா சாத்திரன் என்னும் ஐயஞ்சுவரப்பற்றிய கதையும் அமைந்திருந்தது என்று ஊகிக்கலாம்.

ஐயஞர் என்னும் தெய்வம். தொண்ணூற்றறுவகைச் சமயச் சாத்திரத் தருக்கக் கோவையும் நன்கு கற்றவல்ல தென்பது பெற்றும். இதனை, சிலப்பதிகாரத்தில் கதைத்திறமுரைத்த காதையில் (கடு) "பாண்டிச் சாத்திரப் பாடு சிடத்தாளுக்கு" எனவரும் அடிக்கு அடியார்க்கு நல்லார், "பாசண்டம் - தொண்ணூற்றறுவகைச் சமய சாத்திரத் தருக்கக்கோவை. என்ன? 'பண்ணுற்றத்தி...செய்வான்' என்றார் வினாயபதியிலும் ஆகலின்" என இச்செய்யுளைக் காட்டி விளக்குவதானு முணர்க.

இனி, அப் பாசண்ட நூல் பண் திறம் என்னும் இசை வகையாலே பாடப்பெற்றிருந்தன என்பது முணர்க. "பண் - நான்கு வகைப்படும். அவையாவன—பாலை குறிஞ்சி மருதம் செவ்வழி என்பன. திறம் - அப் பண்ணின் திறங்கள். அவையாவன— பாலைக்குப் புறம் - தேவாளி; அருகு - சீர்கோடிகம்; பெருகு - நாகராகம். குறிஞ்சிக்குப் புறம் - செந்து; அருகு - மண்டிலம்; பெருகு - அரி. மருதத்திற்குப் புறம் - ஆகரி; அருகு - சாயவேளா கொல்லி; பெருகு - கின்னரம்; செவ்வழிக்குப் புறம் - வேளாவளி; அருகு - சீராகம்; பெருகு - சந்தி. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க" என்பது அடியார்க்கு நல்லார் நல்லுரை. (சிலப் - கச : ௧௧௦ - ௧௭) இன்னும்,

"நால்வகை யாழினும் பிறக்கும் பண்ணுக்கும் இன்றியமையாத மூவேழுதிறத்தையும் ஞற்ற மிவ்ருக இசைத்தது" (சிலப் - இ-௧௫-௭) எனவும் அடியார்க்கு நல்லார் ஒத்தலும் காண்க.

விண்ணா இயங்கும் கிறவன் என்றது கந்தருவர் முதலாயினாரை. மகாசாத்திரன் பண்ணுற்றத்தில் பழுதில்லி மேம்பட்ட தொண்ணூற்றறுவகைக் கோவையும் வல்லவன் ஆகலின் பாழா ராயி கந்தருவர் விண்ணுறையங்குங்கால் கூர்ந்து நோக்கி என்னி கைப்பன் என்றவாறு. கை - என்னவிற பிறத்தது. கடுகை - பெருஞ் சிறிப்பு. சின்சிறிப்புமாம். (௭௧)

காமுற்று வருந்தும் ஒரு மகள்

எஉ. அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் றிராப்பகற்
கன்றிற் குரலுங் கறவை மணிகறங்கக்
கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல ராம்பலு
மொன்றல் சுரும்பு நரம்பென வார்ப்பவும்.

(இ - ள்.) அன்றைப் பகற்கு அழிந்தான் - அந்தைநாளின்
பகற் பொழுதிநிகே (இவ்வாறு) பெரிதும் துன்புற்றான்; இன்று
இராப்பகற்கு-இப்போது எதிரே வருகின்ற அக்தப் பொல்லாத
மாலைப்பொழுதிநிகு; அன்றில் குரலும் - அன்றிற் பறவையின்
குரலும்; கறவை மணிகறங்க-நல்லான்களின் கழுத்திற் கட்டிய
மணிகள் ஒலிவாசிற்ப, அவற்றைச் செலுத்தி வருகின்ற; கோவலர்
கொன்றைப் பழக்குழல் ஆக்பலும்-கொன்றைப் பழக் போன்ற
உருவமுடைய குழலோசையும், ஆம்பற்றண்டுபோன்ற குழலோசை
யும்; ஒன்றல் சுரும்பு நரம்பென ஆக்ப்பவும் - பலவாகிய வண்
கனங்கள் யாழ் நரம்புபோல இனிதாக மூலவும்; என்க.

(வி - டி.) இதனால் வகையாபதி காதற்கவை கெழுமிய வரலா
தமைந்த பெருங் காப்பியமாம் என்பது ஊகிக்கலாம்.

இனி, கொன்றைப் பழக்குழலும் எனவேண்டிய எண்ணும்மை
தொக்கது. கொன்றைப் பழக்குழல் ஆம்பல் என்பன கொன்றைப்
பழம் போலவும் ஆம்பற்றண்டு போலவும் உருவமமைந்த குழற்
கருவிகள். ஆம்பல் என்பதனை ஒருவகைப் பண் என்பாருமுளர்.

இவற்றை,

“கன்று குணிராக் கனிபுதித்த மாயவன்
இன்றுதம் மானுன் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையத் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

எனவும்,

“பாம்பு கயிருக் கடைக்கடைத்த மாயவன்
நங்குதம் மானுன் வருமே லவன்வாயில்
ஆம்பலத் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

எனவும் வருந் தாழிசைகளானும், (சிலப் - ஆய்ச்சியர் ௧௧ - ௨௦)

இவற்றிற்கு “ஆம்பல் முதலானவை சில கருவி; ஆம்பல் -
பண்ணுமாம். மொழியாம்பல், வாயாம்பல், முத்தாம்பல்” என்று
சொல்லுவர் பண்ணுக்கு” எனவரும் அரும்பதவுரையாசிரியர்
குறிப்பானும்,

“கொன்றை ஆம்பல் (முல்லை) என்பன சில கருவி. இனி
அவற்றைப் பன்னென்ற உறுபவெனின், அவ்வனம் உறுவாரும்

ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்ணுதற்குப் பொருந்தக் கூறினல்லது
கொன்றையென ஒரு பண் இல்லையாகலானும், கவிபுள் முல்லைத்
திணைக்கண், ஆறும் பாட்டினுள் 'கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய
தோற்கண் இமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி, ஒழுங்கிய
கொன்றைத் திங்குழன் முரற்சியர், வழுஉக் கோவலர் தத்த-
மினசிரை, பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தர்'
(கவி-308: 8-10) எனக் கருவி கூறினமையானும் அன்றைப்
பகற் கழிந்தான்.....ஆர்ப்பவும் என வினாயாபதியுள்ளும்
கருவிகூறிப் பண் கூறுதலானும், இவை ஒரு பொருண்மேல்
மூன்றடுக்கி வந்த வெரத்தாழிசை யாதலானும், இரண்டு பண்ணும்
ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின, செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுஉச்
சேரலானும் அந்நனம் கூறுதல் அமையாதென்க" என வரும்.
ஆசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் வினக்கவுரையானும் உணர்க. (எஉ).

அபிதிநினைத்த வினாயாபதிச் செய்யுள் எஉஆம்.

அவற்றிற்குப் பெருமழைப் புலவர்

பொ. வெ. சோமசுந்தரனார் வகுத்த

சொற்பொருள் உரையும், வினக்கவுரையும்

முற்றும்.

குண்டலகேசி

அ ணி ந் து ரை

சித்தாமணி, சிரப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வக்யாபதி, குண்டலகேசி என்னும் இவற்றை ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் என்று சான்றோர் போற்றிக் கூறுவர். இவற்றள் முன்னின்ற மூன்று காப்பியங்களும் முழுவுருவத் துடன் கிடைத்துள்ளன. இம் மூன்று காப்பியங்களானும் கந்தமிழ் மொழி ஒப்பற்ற பெருமையுடையதாகத் திகழ்கின்ற தென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஈற்றினின்ற வக்யாபதி குண்டலகேசி என்பவற்றுள் ஒரு சில செய்யுள்கள் ஒழியப் பெரும்பகுதியும் அழிந்தொழிந்தன. இம் மாபெருங் காப்பியங்கள் அழிந்தமை தமிழ் மாந்தரின் தவக்குறையே என்றுதான் கருதவேண்டும். தோன்றியன வெல்லாம் அழிவனவே என்பது சிவதிரேயயன்றோ?

வக்யாபதி, குண்டலகேசி என்னும் காப்பியங்கள் இருந்தன என்பதன்கண்ணும் நமக் கையமுண்டாகாதபடி அப் பெரு நூல்களின் செய்யுள்கள் மேற்கோள்களாகப் பண்டைச் சான்றோரால் கையாளப் பட்டமைபாலே சிலத்திருந்து அவையிருத்தமைக்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் வக்யாபதியைப்பற்றி இந்நூலின் முற்பகுதியில் எம்மால் எழுதப்பட்ட அணித்துரை கண்டு தெனிக. இனி இக் குண்டலகேசியைப்பற்றி யாமறிந்தவற்றை ஈண்டுக் கூறுவாம்.

குண்டலகேசி என்பது பெளத்தமதச் சார்புபற்றி அம் மதத் திற்குப் பெரும் பகையாக விருத்த ஆருகத சமயக் கொள்கைகளைக் குற்றங்கூறி அவ்வாருகத மதத்தின் இறுமாப்பையடக்க வெழுந்த வெரு சொற்போர் நூலே என்பது ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது.

ஆருகத சமயம்பற்றி, 'நாதகுத்தன' என்னும் ஆசிரியரோடு 'துவணம்' என்னும் நகரத்திலே 'குண்டலகேசி' என்பவன் சொற்போர் செய்து அவ்வாசிரியரைத் தோற்கச் செய்து பெளத்த சமயத்தை வளர்த்தான் என்பதும், அவன் வைதிக சமய முதலிய வேறு பல சமயக் கணக்கரோடும் சொற்போர் செய்து வென்று தன் சமயத்தைப் பெருக்கினான் என்பதும் 'நீலகேசி' என்னும் நூலால் இனிது விளங்கும்.

'நீலகேசி' என்னும் நூல்தானும் குண்டலகேசி ஆருகத சமயத் திற்குக் கூறிய குற்றங்களை நீக்குவதையும் அக் குண்டலகேசிபாற் பரப்பப்பட்ட பெளத்த சமயக் கொள்கைகளுக்குக் குற்றங்கூறி யின்றும் ஆருகத சமயக் கொள்கைகளை சிலசிறுத்துதற்கும் எழுந்த நூலேயாம் என்பதனை அதனை ஒதுவோர் எனின் உணருவர்.

மேற்கூறிய நிலகேசியினின்றும் வேறு சில தால்களினின்றும் இற்றைநாள் மடக்கு முழுவுருவத்திற் கிடைத்தன செப்புப் பத்தொன்பது மட்டுமே. இப் பத்தொன்பது செய்யுட்களையல்லாமல் நிலகேசியின் உரையாசிரியராகிய 'சமயதிவாகர வாமன முனிவர்' தமது உரையிற் குறிப்பிட்டுள்ள ௧௧ செய்யுள்களின் முதனிலைப்புகளும் உள்ளன. இவர் காட்டும் இக் குண்டலகேசியின் முதனிலைப்புடைய செய்யுள்கள் தத்தம் மகத்தே அக் கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தன என்பதனையும் அவருரையை ஆழ்ந்து பயில்வோர் உணர்தல் கூடும். அந்த முதனிலைவுகளை மட்டும், ஈண்டுக் காட்டுவாம். அவை யாவன :—

௧. "முன்றான்", (இச் செய்யுள் வீரசோழியத்தினின்றும் முழுவுருவத்தோடு கிடைத்தனது), ௨. "தன்புறத்த", ௩. "தலைவைத்த", ௪. "எளியுள் விழவினுள்", ௫. "காசமுங் காலமும்", ௬. "கருத்தினாற் பெற்றோமோ", ௭. "உடம்பளவிற்துயிர்", ௮. "பழுதையாற் பாடிபுண்டு", ௯. "கலப்பாடி", ௧௦. "ஒருவகையால்", ௧௧. "எழும் பவிற்றி", ௧௨. "காலினாற் சுமந்தயப்பான்", ௧௩. "மக்கட்பன் பழியா", ௧௪. "இயற்றிய வுடம்பிட்டால்", ௧௫. "வினைநிற்ப் பயன்", ௧௬. "தொட்கைக்கட் செய்யப்பட்டது", ௧௭. "அடுப்புத் துடைப்பம்", ௧௮. "தடிக்கும் வண்ணத் தின்மையி லுயிர்களை", ௧௯. "துன்பக் திவினையின் பயன்", ௨௦. "நின்ற துன்பம்", ௨௧. "ஒப்பல் வேட்கை", ௨௨. "போக வேட்கை", ௨௩. "வாயினல் வேட்கை களைவான்", ௨௪. "திவினையின் பயன்றுப்பல்", ௨௫. "கொல்லா வேட்கை", ௨௬. "பூமைத்தாய்", ௨௭. "காமங்கூர்", ௨௮. "துன்னலுரி", ௨௯. "பொய்யையஞ்சி யுரையாமை", ௩௦. "இவ் விடத்தோ ருக்கோட்சிதை", ௩௧. "இந்நிலத்துப் புருந்திலன்", ௩௨. "கொறியஞ்சி", ௩௩. "கொன்று தின்றான்", ௩௪. "வாவிதினா னான்", ௩௫. "புயிக்குக்க பீரி", ௩௬. "ஊன் விற்ப கொள்வ", ௩௭. "வினைக்குக் கொள்வான்", ௩௮. "செய்வினை கொடுத்தார் நிற்ப", ௩௯. "வினைக்குவிற்பான்செய் வஞ்சமும் வேண்டி, வினைக்குக் கொள் வானே, படவிதியாயோ", ௪௦. "பூவினைக் காட்டல்", ௪௧. "நின்றபுலால் கொணுகேர்விக்கும்", ௪௨. "சுக்கில சோணிதம்", ௪௩. "உன்னங்கொள்ள", ௪௪. "ஒதின வுண்பராவது நன்றெனின்", ௪௫. "வேள் பரிணமித்தம்", ௪௬. "ஒழிந்த படை பறித்தலென்", ௪௭. "பேய் பெற்ற தாய்ப்பற்று", ௪௮. "காயந்தன்னை வகுத்தல் தவமென்பாய்", ௪௯. "வெயிலுணறிந்த லெனவும்", ௫௦. "துன்பம் வேண்டில்", ௫௧. "மற்றமர மரங்களும்", ௫௨. "உறங்குதலான்", ௫௩. "எட்டுச் சோறவாவுற", ௫௪. "மெய்திண்ட வினை", ௫௫. "நியுற்ற கொடியருப்பு", ௫௬. "தொற்ற", ௫௭. "ஒப்ப வற்குலே", ௫௮. "சேர்த்திட", ௫௯. "கேரொத்த வாடுற".

௧௦. "மன்களும் கற்களும்", ௧௧. "வந்திங்கு வைகுண்டன்", ௧௨. "ஓரறிவா முயிர்", ௧௩. "நின்றருகுந் திரிவாரும்", ௧௪. "நின்றூற் பிரகாசமேபோல்", ௧௫. "சித்ப குணங்களால்", ௧௬. "அசித்ப குணங்களால்", ௧௭. "குணங்குணி", ௧௮. "பல குணமாய்", ௧௯. "சொல்லேன் யானென்றியே", ௨௦. "பரிணமிக்கும் பொருள்", ௨௧. "பிறந்த கும்மாயம்", ௨௨. "பயற்றது திரிவாக", ௨௩. "தோன்றினவுந் கெட்டனவுந்", ௨௪. "குணியாய்ப் புற்கலம்", ௨௫. "புற்கல மிரண்டின்", ௨௬. "அங்கையு ணெல்லிக்காய்", ௨௭. "கந்திடத்துக் காணுதாயின்", ௨௮. "கொல்லேற்றின் கூர்ங்கோடு", ௨௯. "ஒரு வகையாற் குழக்கன்று மொருவகையான் முயருளும்", ௩௦. "இடக்கை வகையால்", ௩௧. "காற்றிறத்தாற் கையில்கை", ௩௨. "நீயன் றென்றுரைப்ப", ௩௩. "உணராமை காரணத்தால்", ௩௪. "ஒன்றின தியற்கையால்", ௩௫. "பிறிதிடத்தள்ள", ௩௬. ஒரு காலத்துள பொருள்", ௩௭. நூலிரும்பாய்": ௩௮. "பிறிதொன்றி னியற்கை", ௩௯. "நீயுரைக்கும் வீட்டிடமும்", ௪௦. "பொர்த்திங்கு வாரல்", ௪௧. "உணர்வவர்க்குப் பிறக்குமேல்", ௪௨. "கருவியாற் பொருள்கள்", ௪௩. "காரணத்தை யிலானுதி", ௪௪. "முறைபுணரா னென்றியேல்", ௪௫. "உடனாகப் பொருள்களை யொருங் குணர்க் தான்", ௪௬. "பொதுவாய குணத்தினால்", ௪௭. "வரம்பில்லாப் பொருள்களை", ௪௮. "எப்பொழுது மறியானேல்", ௪௯. "யோனிமத் தவர்க்குரை".

எனவருகின்ற இத் தொண்ணூற்றொன்பது முதல்கையுடைய தொண்ணூற்றொன்பது செய்யுளும் குண்டலகேசி என்னும் பெருங் காப்பியத்துச் செய்யுள்களே என்று ஐயமின்றி அறிகின்றோம். இன்னும் கீலகேசி உரைக்கிடையே வருகின்ற

"சென்றெய்து மவத்தையே, சிலவற்றூற் தரப்படுமோ
வன்றியு மப்பொருள்தோ தவ்வவத் தன்மையோ
நின்றதூஉந் திரித்ததூஉ மன்றியி னிகழ்வில்கை
பொன்றிய வொருவகையே வொருவகையாற் கேளுண்டோ"

என்னும் செய்யுளும் (கீலகேசி உரைஆகு் செய்யுளுரை.)

"அளவிலாக் கடைப்பிடி யொருகாக்கும் பிறப்பென்றுங்
கையாறுந் தன்பத்துக் கற்பதா ரூயிரமும்
வினைவாய போதியை புதுமனவும் வினைமடியா
தளர்வின்றி யோடிய தானினு னல்லனோ"

என்னும் செய்யுளும் குண்டலகேசி என்னும் அம் மாபெருங் காப்பியத்துச் செய்யுள்களே என்று ஊகிக்கலாம்.

இனி, கீலகேசியாரிளியர் ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய குண்டலகேசியின்கண், குண்டலகேசி என்பவன் ஆவன நகரத்

தின்கண் காதகுத்தனார் என்னும் ஆருகதரோடு வாதிட்டு ஆருகத சமயக் கொள்கைகட்டெல்லகம் குற்றம் கூறி ஆருகதர் மெய்க்காட்சி யுடையாரல்லர் என்று சிலகாட்டி காதகுத்தனார வென்றதாக வருகின்ற பகுதியில், குண்டலகேசி தம் மதத்திற்குக் கூறிய குற்றங் கட்டெல்லாம் விடையிறுத்தப் பொருட்டே மொக்கலவாதச் சருக்கத்தைப் பாடியிருத்தலை அச் சருக்கத்தை ஒதுவோர் எளிதில் உணரலாம். நூலாசிரியர் கருத்துணர்ந்த உரையாசிரியராகிய சமய நிவாகர முனிவரும் மொக்கலவாதச் சருக்கத்தின்கண் மொக்கலன் கூற்று ஒவ்வொன்றற்கும் இஃது இன்ன காதை (செய்யுள்) யை வழி மொழிந்தபடியாம் என்று மேலே கூறிய செய்யுள் முதல்களைக் குறிப்பிட்டுப் போகிறார். மற்ற நூலாசிரியர் தாலும் “மொக்கலன் நீலகேசியைக் கண்டுழி; நீலகேசி, “யான் இரண்டு பெளத்த சமயக் கணக்கர்களை வென்று வாகை குடினேன். அவருள் ஒருத்தி குண்டலகேசி என்பவள், மற்றொருவள் அதுக்கச்சுத்திரன் காண்” என்றாளாக அது கேட்ட மொக்கலன் “ஏடி! பொய்யே புகன்றனை. குண்டலகேசி ‘பேராசிரிய’ அவன் நீ வெல்லுகல் எங்ஙனம்? றுங்கள் ஆருகத சமயத்துப் பேராசிரியராகிய நாதகுத்தனாரே அவர் வென்றனர். அவர் உன்பாற் றேல்வி யுறுவனோ? என்றானை; அதுகேட்ட நீலகேசி, “ஏடா! எளிபொய் நீ என்னை யறிந்திது. குண்டலகேசி ஆவண நகரத்துள் காதகுத்தனார வென்றனன் என்று செருக்குறுகின்றனை. ஆவண நகரத்தே குண்டலகேசி காதகுத்தனார வென்ற வகையை அவன் கூறியவாறே நீ எனக்குக் கூறிக்காண்! யான் அவன் கூற்றெல் லாம் குற்றமுடையன என்பதனையும் காதகுத்தனார் கூறியவைபெல் லாம் குற்றமற்ற வாய்மைகளே யாதலையும் கூறி எமது ஆருகத சமயச் சிறப்பை இவ்வகையேராரிய சிலசிறுத்தவல் என’ அதுகேட்ட மொக்கலனும் அவ்வாறே குண்டலகேசி கூற்றினையே எடுத்து ஒவ்வொன்றாகக் கூறி வந்தான். அவற்றிற்கெல்லாம் நீலகேசி விடை கூறி மொக்கலனைத் தோற்பித்தான் என்றே கூறக் காண்கின்றோம். இவ்வுண்மையைச் சிறப்பாக நீலகேசி உஅச, இ, க, எ, அ ஆகிய ஐந்த் செய்யுளாலும் பொதுவாக மொக்கலவாதச் சருக்கத்தில் எஞ்சிய செய்யுள்களாலும் கங்குணரலாம். எனவே, மேற்காட்டப் பட்ட செய்யுள் முதற்குறிப்பினைத்தும் குண்டலகேசியினின்றும் எடுத்து உரையாசிரியரால் நீலகேசியுரைப்பிற் குறிக்கப்பட்டவையே என்பது துணியாம்.

இனி, நீலகேசிபாசிரியர் தம் நூலில் புத்தமதம் முதலாகப் பூதவாத மதம் ஈராக ஒன்பது சமயங்களை மறுத்தன்னாராயினும் பெளத்த சமயத்தை மறுப்பதே அவருடைய முதன்மைபான குறிக்கோள் என்பதனை அச் சமயத்திற்காக அவர் காண்து சருக்கங்களை வருத்துக்கொண்டமைபாலும், குண்டலகேசிக் காப்பியத்தை மறுப்பதன் பொருட்டே அவர் குண்டலகேசியையும் அவட்கு ஆசிரியனான

அருக்கச் சந்திரனையும் அவனுக்கு ஆசிரியனான மொக்கலனையும் அவனுக்கு ஆசிரியனான புத்தனையும் தம் நூலில் வலிந்திழுத்துப் பாத்திரமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதையும் இங்ஙனம் மத்தையோரையும் பாத்திரமாக்கியது நூலின்கண் ஒரு சூக்கம் பெரும் பகுதியைக் கவர்த்தகொன்னாமைப் பொருட்டும் பயில்வோர்க்குச் சுவையிருதற் பொருட்டுமேயாம் என்பதனையும் நீலகேசியை ஒதும் துண்ணுணர்வுடையோர் எளிதில் உணர்வார் என்க.

இனிக் குண்டலகேசி என்பவன் குண்டலகேசி என்னும் காப்பியத் தலைவியாவான். இவளுடைய வரலாற்றையும் யாம் நீலகேசியுரையாலேதான் ஒரு சிறிது உணர முடிகின்றது. இக் குண்டலகேசியின் வரலாறுக நீலகேசியுரையாசிரியரான சமய திவாகரர் கூறுவது வருமாறு :—

“குண்டலகேசி” பென்பாளொரு வைசிய கன்னிகை. இவள் ஒரு நாள் பிரசாதத் தலத்து (மாளிகையில்) விளையாடுகின்றாளாக, ஒரு கிதவப வைசிய வைசிய புத்திரன் (குற்றவாளியாகிய செட்டி மகன்) “காவு” என்பான், இவன் பௌத்த தரிசனங்கொண்டு பல வழியும் சோரவிறுத்தி (களவுத் தொழில்) பண்ணிச் செல்வாண் அரசன் வதிக்க (கொல்ல) வென்றேவச் சிறைப்பட்டுச் செல்வாண், முன்சொன்ன குண்டலகேசி கண்டு காமப் பரவசையாக (காமுற்றவனாக), அதனை அறிந்து அவளுடைய பிதா (தந்தை) ராசாவைக் கண்டு யாதாநு மோருபாயத்தால் மீட்டு இவனுக்குக் குண்டலகேசி பென்னும் கன்னிகையினை விவாகவிதியாத் கொடுத்திதிது செல்கின்ற காலத்து ஒருநாள் பிரணய கலகத்து நர்மோத்தி காலத்து (ஊடல் மிகுதியால் சினந்திருந்தபொழுது) “நீ கன்வனன்றோ?” என்று குண்டலகேசி சொல்லக் காளனும் தன்னுள்ளத்தே சினங்கொண்டு பின்பொருநாள் வித்தியாசாதன வியாசத்தால் (வித்தை பயிற்றுவல் என்னுமொரு காரணங் காட்டி) இவனைத் தனிக்கொண்டு ஒரு பர்வதத்தேறி நீ என்னை யிவ்வாறு சொல்லுதலில் யானுன்னைக் கொல்லத் துணிந்தேன் என்னக் குண்டலகேசியும் “நற்கொல்லிய நற்கொல்லிய” என்பதற்றே இவனை யான் கொல்வேனென நினைந்து “யான் சாகிறானாகி லும்மை வலங்கொண்டாவல்” என, அதற்கியைந்த காளனை வலங்கொள் கின்றான். வரையினின்றும் விழ நூக்கினன் (உந்தினன்). நூக்கன் காளனும் புத்த ஸ்மரணத்தால் (சிலை உால்) மோகித்தான் (விடுபெற்றான்) குண்டலகேசியும் பர்த்ரு (கணவன்) விரஹ தக்கிதையாகித் துறப் பெனென நினைத்துப் பரசமயங்களெல்லாம் நாவல் கட்டுச் சயித்துப் பௌத்த தரிசனம் கொண்டு முத்தி பெற்றனன்” என்பதாம்.

உயிர்களுக்கு வருகின்ற துன்பங்களுக்குக் காரணம் காம வெருவி மயக்கங்களை என்னும் கோட்பாட்டையுடைய பௌத்த நூலாசிரியர்

அக் குற்றங்களைத் தமது இலக்கியத் தலைவர்பாலே வைத்துக் காட்டுவதனை, யாம் மணிமேகலையினும் காணலாம். மணிமேகலையைப் பின்பற்றி எழுந்த இக் குண்டலகேசியின் வரலாறும் ஓரளவு மணிமேகலை வரலாற்றினையே ஒத்திருத்தல் இயல்பே.

இனி, கீலகேசியினின்றும் எடுத்து மேலே குறிக்கப்பட்டுள்ள குண்டலகேசிச் செய்யுள் முதனிலைவுக் குறிப்புகளுக்குரிய அச் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குள் கொண்டிருந்த பொருள்கள் இன்னின்னவை என்பதனையும் அந்நூலின்கண் மொக்கலன் கூற்றாக வருகின்ற செய்யுட்களாலும் சிறந்த உரைபாசிரியராகிய சமய தீவாகரர் உரை விளக்கங்களானும் யாம் நன்குணரலாம். குண்டலகேசிச் செய்யுட்களின் அம் முதற்குறிப்புகளின் சொல்லமைதியைக் காணும்பொழுதே அவையிற்றின் முழுவருவங்களையும், ஏன்? அப் பெருங்காப்பியத்தின் முழுவருவத்தையும் காணப் பெற்றிலேமே! என்று திந்தமிழ்ச் சுவையுணர்வார் நெஞ்சகம் வருந்துதல் ஒருதலை. கழிந்தது கருதவிற் பயனென்னை? இற்றைநாள் நம் கைக்கெட்டிய அப் பத்தொன்பது செய்யுட்களையேனும் அக் குண்டலகேசியின் மீனைவுச் சின்னமாகப் போற்றி வைப்பது நங்கடமை என்றுணர்ந்த சைவசித்தர்தந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர் அவையிற்றிற்கு உரையும் வரைவித்து அழகிய நூலுருவந் தந்து இப்பொழுது வெளியிடுகின்றனர். இதற்குத் தமிழுலகம் அக் கழகத்தார்க்கு நன்றிக் கடன் உடையதாக அச் செய்யுட்கு உரை எழுதும் பணியை எம்பாற்றந்தமைக்கு யாமும் பொதுவாக அக் கழகத்தார்க்கும் சிறப்பாக அக் கழகப் பொதுப்பாளர் உயர்திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளை யவர் கட்டும் பெரிதும் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையேம். வாழ்க குண்டலகேசி வண்புகழ்! வாழிய செந்தமிழ்.

இங்ஙனம் :

உரைபாசிரியன்,

பொ. வெ. சோமசுந்தரன்

(உ) குண்டலகேசீ

கடவுள் வாழ்த்து

“முன்றான் பெருமைக்க ணின்றான்முடி
வெய்து காறு
நன்றே நினைந்தான் குணமேமொழிந்
தான்ற னக்கென்
ரென்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு
திக்கு மந்தான்
அன்றே யிறைவ னவன்றான்சர
ணங்க ளன்றே.

(இதன் பொருள்) முன் தான் பெருமைக்கண் வின்றான் - உலகின்கண் பிறர் யாரும் மெய்யுணர்ந்து விடுபெற்று நெறியின் கண் சிற்றற்கு முன்பே தான் அம் மெய்யுணர்வினை வெய்தித் துறவின்கண் நிலைபெற்று வின்றானடி; முடிவு எய்துகாதும் - தான் பரிசுருவாணம் என்னும் அவ் விடுபெற்றினை எய்துமளவும்; நன்றே நினைந்தான் - பிறவுயிர்கட்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகும் நெறியினையே ஆராய்ந்துணர்ந்தான்; அன்றே-அங்காளே; குணமே மொழிந்தான் - அங்ஙனம் தான் ஆராய்ந்துணர்ந்த நல்லறங் களையே மக்கட்குச் செயியறிவுறுத்தினான்; தனக்கு என்ன ஒன்றானும் உள்ளான்-தான் தனக்கென்று யாதொரு நன்மையையும் வேண்டுகிலனாம்; பிறர்க்கே உறுதிக்கு உழந்தான்-பிறருடைய நன்மையின் பொருட்டே முயன்றான்; அவன் இறைவன் - அத்தகைய சான்றோனாகிய புத்த பெருமானே எங்குக் கடவுள் ஆவன்; நாய்கள் சாண் - ஆதலால் அவ்விறைவன் திருவடி களுக்கே அடிமையன் அடைக்கலமாகி வணங்குபவன் என்பதாம்.

(விளக்கம்) உலகின்கண் முதன்முதலாக மெய்க்காட்சி பெற்று அக் காட்சிவழி நின்றோமுதியவன் எங்கள் புத்தபெருமானே! என்பான் முன்றான் பெருமைக்கண் வின்றான் என்னுள். பெருமை, எண்டுத் துறவொழுக்கம். என்னை?

“ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து

வேண்டும் பனுவற் றுணிவு”

—குறள், உச

என்பவாகலாம். சிற்றலாவது - அவ்வொழுக்கத்திற் பிறழாது ஒழுகுதல். முடிவு - என்றது, பரிசுருவாணத்தை (விடுபெற்றினை).

கன்று - கன்மை தரும் அறம். குணம் - ஈண்டு - கன்மைமேற்று. தனக்கு என்று - தான் இன்புறுதல் பொருட்டு. ஒன்றுளும் - யாதொரு பொருளையும்,

“இயல்பாகு தோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை

மயனாகு மற்றும் பெயர்த்து”

—குறள், ௩௪௪

எனவும், “விடரினெட்டி வேண்டியனெனார் ஓரங்கு” எனவும், “பிறற்புறக்க ளுற்றுக் குடர்பு டிகை” எனவும், “தலைப்பட்டார் தீர்த் துறத்தார்” எனவும், ஒதபலாகலான் “தனக்கென்று ஒன்றுளும் உளளான்” எனல் வேண்டிற்று. அன்று, ஏ : அசைகள்.

இனி, துறந்தோர் சிலர் காடுபற்றியும் கனவரை பற்றியும் மலை முழைஞ்சு புக்கிருந்தும் தனித் துறைதலும் ஒருவகையாற் தன்னலமே கருதிப் பிறர் நலம் பேணாப் பிழையுடத்து; எம் மிதவனோ தான் மெய்யுணர்ந்து நன்றைகள் நிகழ்பெற்றுழியும் அவ்வாறு தனித்திராமல் மன்னுயிரின் தன்பமெல்லாம் போக்குதல் வேண்டும் என்னும் பேரருள் காரணமாகப் பெரிதும் முயல்வா னாயினன் என்பான் பிறர்க்கு உறுதிக் குழந்தான் என்றான். அவன் என்றது அத்தகைய சான்றோனாகிய எங்கள் புத்தபெருமான் என்பதுபட நின்றது. அவன் இதைவன், அவன் தான் சரண் என அவன் என்பதனை முன்னுந் கூட்டுக. சரண் - அடைக்கலம். அடைக்கலம் புருதலாவது அவன் கூறிய அறநெறியிலே உறுதி யாக கின்றொழுஞ்சல். இனி இக் குண்டலகேசிச் செய்யுளை வழிமொழிந்த உருகின்ற நிலகேசிச் செய்யுளும் ஈண்டு ஒப்பு கோக்கற்பாலது; அது வருமாறு :

“ஆதிதான் பெரியது யறக்கெடு மனவெள்ள

புதியமே யுணர்த்தவ னுறுதரும மேயுரைத்தான்

யாதனைபுத் தான்வேண்டா னபளர்க்கே துன்புற்றான்

போதியா னெம்மிறைவன் பொருத்திது ருபக்கொள்வான்.

—நிலகேசி, குண்டல, உள்

எனவரும்.

அவையடக்கம்

உ. நோய்க்குற்ற மாந்தர் மருந்தின் சுவை நோக்க கில்லார் திக்குற்ற காத லுடையார் புகைத் திமை யோரார் போய்க்குற்ற மூன்று மறுத்தான்புகழ் கூறு வேற்கென் வார்க்குற்ற சொல்லின் வழுவும்வழு வல்ல வன்றே.

(இ - ள்.) நோய்க்கு உற்ற மாந்தர் - பிண்கட்கு உறைவிட மாகப் போருத்தி மக்கள்; மருந்தின் சுவை நோக்கவில்லார் - அம் பிணி தீர்த்தருக் காரணமான மருந்தினது சுவை இனிதோ? இன்னதோ? என்று ஆராய்வார்களர், தம் பிணி தீர்தல் ஒன்றே குறிக்கொள்வர்; திக்கு உற்ற காதல் உடைமார் - குளிரால் வருந்தித் தீக்காயும் அகாலுடைமோர்; புகைத்திமை ஓரார் - அத் தியின் கண்ணதாகிய புகை தாக்குச் செய்யும் திமைமை ஒரு பொருளாகக் கொள்ளார்; நோய்க் குற்றம் மூன்றும் அறுத்தான் - அரசனின்

பத்தையும் துறந்துபோய் மனமொழி மெய்களால் விளையும் மூலகைக் குற்றங்களையும் அறுத்தவனாகிய புத்ததேவனுடைய; புத்த கறுவேற்ற - புத்தமழப் பாடுகின்ற என்பால்; வாய்க்கு உற்ற சொல்லின் அழுவும் - அறியாமை காரணமாக என் வாங்கு இடம்பாவையடைந்த சொற்களின் குற்றங்களும்; அழு அல்ல - அப் புத்தன்பால் அன்புடையாராய் அவனறங் கொண்டுய் வெண்ணும் சான்றோருக்குக் குற்றங்களாகமாட்டா; என்பதாம்.

(வி - ம்.) நோய்க்குற்றமுடைய பார்த்தர் எனினுமாம். நோயுடையோர் தம்நோய்தீரக் கருதவதல்லது அந்நோயின் தீர்வுகருதித் தாமுன்னும் மருந்து இனிதோ? இன்னதோ? என்று ஆராய்வதிலர். எனவே, பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய புத்ததேவருடைய அறத்தையகூறுகின்ற எமது நூலின்கண் அவ்வறத்தையே நோக்குவதல்லது என் அறியாமை காரணமாகவுண்டாகிய குற்றங்களை நோக்கி இந்நூலை இகழ்வாரல்லர். ஆதலால் யானுயிர்நூலைச் செய்யத்தணிந்தேன் என்பது கருத்து. தீக்குற்ற காதல்.....ஓரார் என்பதற்கும் இங்ஙனங் கூறிக்கொள்க.

தீக்குற்ற காதலுடையார் என்றது குளிரால் வருந்தித் தீக்காய அவாவுலோரை. புதைத்திமை-புதையாலுண்டாகுந் துன்பம். அவை மூச்சு முட்டுதல்; கண்கரித்தல் முதலியன.

போய் என்றது அரசவிய்பத்தைத் துறந்துபோய் என்றவாறு.

மூன்று குற்றம் - மெய் மொழி மனம் என்னும் மூன்றிடத்தும் தோன்றுகின்ற மூலகைக் குற்றங்கள். இவற்றன் மெய்யிறோன்றும் குற்றங்கள் கொலை தளவு காமம் என்பன. மொழியிறோன்றவன பொய் குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்சொல் என்பன. மனத்திறோன்றவன வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக்காட்சி என்பனவாம். என்கை?

"தீவினை என்பது யாதென வினவின்
ஆய்தொடி நல்லாய் ஆங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழைவு
உகையா வுடம்பிற் றேன்றுவ முன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெளச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
உள்ளந் தன்னில் உறுப்பன முன்றும்"

எனவரும் மணிமேகலையானும் உணர்க.

இனிக்குற்றப் மூன்றும் என்பதற்கு "காமம் வெகுளி மயக்கம்" என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் எனினுமாம். என்கை?

"யாமே ளுரைத்த பொருள்கட் கெல்லாம்

காமம் வெகுளி மயக்கங் காரணம்"—மணி, ௩௦ - ௫ - ௧௨

எனப் பௌத்தனால் கூறுதலும் காண்க. இனி, திருவள்ளுவனாரும்,

வ.—7

“காமம் வெருளி மயக்க மிவையுன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் தோய்”

—குறள், ௩௬௦

என்றோததலும் காண்க.

இனி மூன்று குற்றம் என்பதற்குப் பெளத்தர் துறவோர்க்குப்
மட்டுமே உரிய குற்றங்களாகக் கூறுகின்ற அவாவும் பற்றும் பேதை
மையும் ஆகிய மூன்றும் எனினுமாம். என்னை?

“ருஸவிய ருற்றமெனக் கூறப் படுமே
அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை”

—மணி, ௩௦ : ௧௧௬ - ௭௦

என்றும் ஒதுபவாகலான்.

இது பேதைமை முதல் பன்னிரண்டாக விரித்துக் கூறியதனை
மூன்றாகத் தொகுத்தோதியபடியாம். இவற்றை ஆசிரவம் என்றும்
கூறுப. என் வாய்க்குற்ற சொல்லின் வழி என்றது, அறிபாமை
காரணமாக இயல்பாகவே என் வாய்க்குப் பொருந்திய சொற்குற்றம்
என்றவாறு. (உ)

மனந்தூயோர்க்கே இன்பமுளவாகும் எனல்

௩. வாயுவினை நோக்கியுள மாண்டவய நாவாய்
ஆயுவினை நோக்கியுள வாழ்க்கையது வேபோல்
தியவினை நோக்குமியல் சிந்தனையு மில்லாத்
தூயவனை நோக்கியுள துப்புரவு மெல்லாம்.

(இ - ஈ.) மாண்டவை நாவாய் - மாண்டபுண்டை வலிமை
மிகக் கரக்கலங்கள் ; வாயுவினை நோக்கி உள - தமது இயக்கத்
திற்குக் காற்றினையே பெரிதும் அறையிற்றுப்பனவாகும்; வாழ்க்கை -
உயிர்களின் வாழ்வு தானும் ; ஆயுவினை நோக்கி உள - தமக்கென
வாழ் வகுத்த அகலையையே குறிக்கொண்டிருப்பனவாம்; அது
போல் - அக்ஷணமே ; துப்புரவும் எல்லாம் - பொறிகளானுரைப்படும்
துகர்ச்சிகளும் பிறவுமாகிய கன்மைகளெல்லாம் ; தீயவினை நோக்
கும் - தீயினை கவந்து நோக்கும் நோக்கமும் ; இயல்சிந்தனையும் -
அத் தீயினை சேய்தற்குரிய நெறிகளிலே சேல்கின்ற நினைவும் ;
இல்லாத் தூயவனை - தன்பாற் சிறிதுமில்லாத தூய்மையுடைய
சான்றோனையே ; நோக்கி உள - தாம் எய்துதற்குரிய இடமாக
எதிர்பார்த்த திருப்பனவாம் என்பதாகும்.

(வி - ஈ.) மரக்கலங்கள் தமக்கு ஆதாரமாகக் காற்றை எதிர்பார்த்த
திருப்பதுபோலவும், உயிசினங்களின் வாழ்வுகளெல்லாம் தத்தமக்கு
வாழ் வரைந்துள்ள வாழ்வுகளையே ஆதாரமாகக் குறிக்கொண்டிருப்பது
போலவும், இவ்வுலகத்தின் இன்பங்களும் புகழ்களும் தீயினை
சேய்தற்கென ஆர்வமும் அவ்வழியியங்கும் எண்ணங்களும் சிறிது
மின்றி மனந்தூயனாகிய நல்லோனையே தமக்கு ஆதாரமாகக் கொண்
டுள்ளன என்றவாறு.

எனவே மனந்தூயரல்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பமும் பிற
கலங்களும் உளவாகா என்பது குறித்தாயிற்று. ஆகவே இம்மையின்பம்

கனையும் புகழ் முதலியவற்றையும் விரும்புவோர் மனநலம் உடையதாகவே அவை மெல்லார் தாமே வந்தெய்தும். மனந்தூயரல்லார்க்கு இவை எய்தா ; ஆதலின் மனந்தூயராய்த் தீவினையை எஞ்ஞான்றம் அஞ்ச வேண்டும் என்றறிவுறுத்தவாராயிற்று. இதனோடு.

“மனந்தூயராக் கெச்சநன் ருகு யினந்தூயராக்

கில்லைநன் ருகா வினை”

—குறள், ௪௫௬

எனவும்,

“மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்க யினநல

மெல்லாப் புகழுந் தரும்”

—குறள், ௪௫௭

எனவும்,

“மனநலத்தின் ஆகு மறுமைமற் றஃது

யினநலத்தி னேமாப் புடைத்து”

—குறள், ௪௫௯

எனவும், வரும் அருமைத் திருக்குறள்களையும்,

“பொய்குறளை வன்சொல் பயனிலவென் றிந்தான்கும்

எய்தாமை சொல்லின் வருக்காத்து—மெய்யில்

புலமைத்துங் காத்து மனமா சகற்று

நலமன்றே நல்லை நெனல்” —நீதிநெறி விளக்கம், ௬௦

எனவும்,

“மனத்த கறுப்பெனி னல்ல செயினும்

அனைத்தெவையுந் தீயவே யாரும்—எனைத்துணையும்

தீயவே செய்யினு நல்லவாக் காண்பவே

மாசின் மனத்தி னவர்”

—நீதிநெறி விளக்கம், ௫௮

எனவும் வரும் குமரகுருபரவடிகளார் பொன்மொழிகளையும் ஒப்பு நோக்குக. (௩)

மெய்த்தவம்

ச. போர்த்தலுடை நீக்குதல் பொடித்துகண் மெய்ப்பூசல்
கூர்த்தபனி யாற்றுதல் குளித்தழலு ணிற்றல்
சார்த்தரிடு பிச்சையர் சடைத்தலைய ராதல்
வார்த்தையிவை செய்தவ மடிந்தொழுக லென்றான்.

(இ - ள்) உடைபோர்த்தல் - சாவி ஆகை முதலியவற்றால் உடம்பினைப் போர்த்துக் கோலும் ; நீக்குதல் - ஆகையுடாது விட்டுவிடுதலும் ; பொடித் துகள் மெய்ப்பூசல் - சாம்பல் முதலியவற்றை உடல் மூர்ப்பப் பூசிக் கோடலும் ; கூர்த்த பனி குளித்து ஆற்றுதல் - மிக்கபனியினும் (மழையினும்) நீருட்குளித்துவின்றி

அமற்ருலுண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கோடலும் ; அழலுள் சிற்றல்-கோடையின்ன தீயினுள் சிற்றலும் ; சார்த்த-இடு பிச்சையர் ஆதல் - தம் சமயத்தைச் சார்ந்துள்ள இல்லறத்தாரிடுகின்ற பிச்சையை ஏற்றுண்டு திரிதலும் ; சடைதலையர் ஆதல் - சடை வளர்த்துக் கட்டிய தலையினையுடைமாராதலும் (அன்றி மழித்த தலையையுடைமாராதலும்), இவை வார்த்தை - இன்னொருவன் செம்பெல்லாக வறிய சொல்லளவே மன்றித் தவ்வொழுக்க மாகமாட்டா ; செய்தவும் ஈழந்து ஒழுக்கல் என்றான் - இனி வாய்மையாகச் செங்கின்ற தவ்வொழுக்கம் மாடுதெனின் மனம் பொறிகள் வழியாகப் புலன்களிடத்தே செல்லாமல் அடங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கமேமாக என்று கூறினான் ; என்பதாம்.

(வி - 6.) உடை போர்த்தல் - காவியாடை துவராடை முதலிய வற்றால் உடம்பு முழுதும் போர்த்தல். காவியாடை போர்ப்பவர் வேதவாதிடர். துவராடை போர்ப்போர் பெளத்தர். பல்வேறு ஆடைகள் போர்க்கும் பல்வேறு சமயங்களும் அடங்குதற்கு உடை போர்த்தல் எனப் பொதுவினேதினர். பொடியும் தாளும் என உட்கை விரித்துப் பொடி பூசுவோர் சைவசமயத்தினர் என்றும், துகள் பூசுவோர் வைணவ சமயத்தினர் என்றுங் கொள்ளலாம். ஈண்டுத் துகள் : மண்ணும், குரணமும் என்க. கூர்த்தல் - மிகுதல். பனி கூறியதனால் மழையும் கொள்க. சடை கூறியதனால் மழித்தலும் கொள்க. பிச்சை கூறியதனால் கிழங்கு தழை காய்கனி சருகு முதலியன உண்ணலும் கொள்க. வார்த்தை - ஈண்டுப் பொய்யாய்வுகம் என்பதுபட சிந்தை.

இனி இதனோடு,

“விடு வேண்டி விழுச்சடை நீட்டன்மெய்ம்
முடு கூறையின் முடுதல் வெண்டலை
ஒடு கோடலு டுத்தலென் நின்னவை
பிடி லாப்பிற விக்குவித் தென்பவே”

—சீவக, 44உ

எனவும்,

“ஏம நன்னெறி பெந்தெறி யன்னெறி
துய்யை யின்னெறி யாறுத் துணிதவம்”

—சீவக, 45உ

எனவும்,

“துங்குறிக் கிடத்து காயும் பழங்களுத் துய்ப்ப நிர்ண
பாங்குள விளைகன் என்ருர் பகவறு ரெங்கட் கென்னின்
ஒங்குநின் மரத்திற் றுங்கு மோண்கிறை யொடுங்கல் வாவல்
பாங்குநிற் பழங்க டுய்ப்பப் பழவினை பரியு மன்றே”

—சீவக, 46உ

எனவும்,

“அல்லியும் புள்ளும் உண்டாக் காரமு னித்து கின்று
சொல்லிய வகையி னோற்பத் துணியும்வெய் விளைக ளென்னிற்.

கண்ணுண்டு கடிய வெம்புங் காணுறை புறவ மெல்லாம்
புல்லிய வினைபை வென்று புறக்கொடை காணு மன்றே"

—சீவக, 3530

எனவும்,

"நீட்டிய சடைய மாகி நீர்முழுகி நிலத்திற் சேர்த்து
வாட்டிய வுடம்பின் பாகங்கள் வரகதி விளைத்து மென்னிற்
காட்டிடைக் கரடி போகிக் கயமுழுகிக் காட்டி வின்று
விட்டினை விளைக்க வேண்டும் வெளிற்றுரை விடுமி னென்றான்"

—சீவக, 3535

எனவும் வரும் சீவகன் மொழிகளும்,

"மறித்தன நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பறித்த தொழித்து விடின்"

—குறள், 240

எனவும்,

"மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி
மறைத்தொழுது மாத்தர் பலர்"

—குறள், 254

எனவும்,

"புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி
முக்கிற் கரியா ருடைத்து"

—குறள், 258

எனவும் வரும் திருவள்ளுவர் பொன்மொழிகளும்,

"நெஞ்சு புறம்பாத் துறந்தார் தவப்போர்வை
கஞ்சுக மன்று பிறிதொன்றே—கஞ்சுகம்
எப்புறும் காவாமே மெய்ப்புலங் காக்குமற்
றிப்புலமுங் காவா திது"

—நீதிவிசிறி வினக்கம், 42

எனவரும் குமரகுருபரவடிகளார் மணிமொழியும் ஒப்புநோக்கற்
பாலன.

(2)

ஊகர்வினால் அவாவறுத்தல் கூடாதெனல்

இ. வகையெழிற் றோள்க னென்றும்

மணிநிறக் குஞ்சி யென்றும்

புகழெழ விகற்பிக் கின்ற

பொருளில் காமத்தை மற்றோர்

தொகையெழுங் காத றன்றும்

றுய்த்தியார் துடைத்து மென்பா

ரகையழ லழுவந் தன்னை

கெய்யினு லவிக்க லாமோ.

(தி - ங்) ஊக எழில் தோள்கள் என்றும் - இலக்கண வகுப்பிற்குரிய தோள்கள் இவனுடைய தோள்கள் என்றும் ; மணி சிறம் குஞ்சி என்றும் - இவனுடைய மயிர்க்குடும்பி மணி யினது சிறம் போன்ற சிறமுடைய குடும்பி என்றும் ; புதற் றெழிப்பிடுகின்ற-அவற்றிற்கில்லாத புதற் றுண்டாகும்படி பலபடப் பாரித்துக் கூறுதற்குக் காரணமான ; பொருள் இல் காமத்தை - காமமையினோக்குவார்க்கு ஒருசிறிதும் பொருள் இல்லாததான காமவிரும்பங்கள் ; மற்று ஓர் தொகை எழும் காதல் தன்னால்-ஒரு தொகுதியாகத் தம்பால் தோன்றுகின்ற காமக் கிளர்ச்சியாலே ; துய்த்து -(அவற்றையெல்லாம் எய்தி) நுகர்ந்து ; காம் துடைத் தும் என்பார் - அக் காமக்குணத்தை அழிக்கக் கடவோம் என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார், அங்ஙனம் கூறுவது மடமையேனாம் ; என்னை ?, ஊக அழல் அழுவத்தனை - எரிவின்ற தீப் பற்றிக் கொண்ட காட்டின ; நெய்யினால் அவிக்கலாமோ - நெய் பெய்து அவித்தல் சரஸ்வதியோ என்பதாம்.

(வி - டி.) அவாவினை நுகர்ந்து அவித்தல் கூடும் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இவர் கூற்று நெய்யினால் எரி நுகர்ப்போம் என்பார் கூற்றுப்போலப் பேதமைமையுடைத் தென்றவாறு.

என்பினை நரம்பிற் பின்னி உதிரந்தோய்த்து இறைச்சி மெத்திப், புன்புறத் தோலைப் போர்த்து மயிர் புறம் பொலிய வேய்ந்திட்டு, ஒன்பது வாயிலாக்கி ஊன்பயில் குரம்பை" என இவ்வுடம்பினியல்பினை உள்ளபடியே உணராமல் காமத்தான் மதியவந்திவகை எழிற் றோள்கள் என்றும், மணிசிறக் குஞ்சி என்றும் புதற் றெழிப்பிடுகின்ற என்றும். இங்ஙனம் விதறித்தற்குக் காமமே காரணமாகவின் விதறித்தின்ற காமம் என்றான் ; காமம் - காமவிரும்பம். காதல் - காமக் கிளர்ச்சி. அகாதல் - எரிதல். அழுவம் - காடு.

அவிக்கலாமோ என்னும் வினா அவிக்கவொண்ணாது என்னும் அதன் எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்தி நின்றது. காமத்தை நுகர்ச்சியால் அவித்தல் கூடாது. நுகர்த்தற்குரிய பொருள்களின் பொல்லாங்கினை இடையறாது நினைந்து காணாமற் றால் அவற்றின் இழிதகவுகளின் அவற்றின்பாற் செல்லும் அவா அறம் என்பது பெளத்தர் கொள்கை. இதனை, அகப்பாபனை என்பார். அகத்தாமாறு:— துறவியானவன் உடம்பானது பலவகை இழிந்த பொருளால் ஆக்கப் பட்டதென்றும், சாணியின் சூவிடவில் தோன்றி வளரும் புழுக்கள் போல் கருப்பையிலுண்டாகின்றதென்றும், மலங்கழிக்குமிடம் போல் வாலாகையின் உறைவிடமாயிருப்பதென்றும், அருவருப்பான அழுக் கின் கரிவுகள் இதன்கண் அடைந்த ஒன்பது வாயினும் இடையறாது பெருகின்றன என்றும், அங்ஙனம் போலே வெறுத்தற்குரிய தீ காரத்தையே வெளிப்படுத்தித் திறந்து என்றும் மறவாது நினைத்திருத் தல் என்ப. இவ்வாறு, இவ்வுடம்பின் இழிதகவினை நினைவூட்டு மிடங்கள் மணிமகடையிற் பலவிடங்களினும் காணப்படுதலும் நினைக.

இனி, இவ்வுடம்பின் அகவை காலம் மிகமிகக் குறுகியது என்று நினைதலும் இதன்பாற்படும் என்க.

“அறித்தம் துக்கம் அதான்மா அகசியெனத்
தனித்துப் பர்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்”

—மணி. ௨௦ : ௨௫௪ : ௫௫

என்பதும்.

(௭)

இதுவுமது

க. அனலென நினைப்பிற் பொத்தி
யகந்தலைக் கொண்ட காமக்
கனலினை யுவர்ப்பு நீராற்
கடையற வவித்து மென்னார்
நினைவிலாப் புணர்ச்சி தன்னு
னீக்குது மென்று நிற்பார்
புனலினைப் புனலி னாலே
யாவர்போ காமை வைப்பார்.

(௮ - ௭.) அனல் என நினைப்பிற் பொத்தி - கொடிய
விறகினில் தீக்கத்துவமாறு போல நினைவின்மீது கதுவிக்கொண்டு;
அகந்தலைக் கொண்ட காமக் கனலினை - கொஞ்சத்தை யிடமாகக்
கொண்டு ஊருகின்ற காமமாகிய பெரு நெருப்பை; உவர்ப்பு
என்னும் நீரால் - வெறுப்பு என்னும் நீர் பெய்து; கடையற
அவித்தும் என்னார் - எச்சமின்றி அவித்துவிடுவேம் என்று
கருதாராம்; நினைவிலாப் புணர்ச்சிதன்னால் நீக்குதும் என்று
நிற்பார் - நினைவிழந்து அதுவேண்டி அழுத்துதற்குக் காரணமான
புணர்ச்சியினாலேயே அக் காமத்தை அகற்றுவேம் என்று
முனைந்து நிற்கின்றனர் மடலோர்; புனலினைப் புனலினாலே யாவர்
போகாமை வைப்பார் - மிகுப் பெருகுகின்ற வேளளத்தை மற்று
மொரு வேளளத்தாலே அணையிட்டுத் தடுத்துவைக்கும் ஆற்ற
லுடையோர் யாவரே உவர் என்பதாம்.

(௮ - ௮.) பொத்துதல் - மூடிக்கோடல். அகம் - கொஞ்சம். உவர்ப்பு
நீர் : பண்புத்தொகை. உவர்ப்பு - வெறுப்பு.

காமத்தி மெய்யுணர்வால் அவிவதன்றி நுகர்ச்சியால் அவியாது
என்பதனையும், காமத்தாற் கதுவப்பட்டார் அதனிடத்தே அழுந்தி
உலகினையே மறப்பர் என்பதனையும்,

“கிற்றிடைச் சீதை யென்னு தாமமுஞ் சித்தை தானும்
உற்றிரன் டொன்று நின்கு லொன்றெறித் தொன்றை யுள்ள
மற்றெரு மனமு முண்டோ மறக்கலாம் வறியற் நியாதோ
கற்றவர் ஞான யின்றேற் காமத்தைக் கடக்க லாமோ”

எனவரும் கம்பகாடர் மொழியானும் உணர்க.

(௯)

யாக்கை நிலையாமை

எ. போதர வுயிர்த்த வாவி
புகவுயிர்க் கின்ற தேனு
மூதிய மென்று கொள்வ
ருணர்வினான் மிக்க நீரா
ராதலா லழிதன் மாலைப்
பொருள்களுக் கழிதல் வேண்டா
காதலா னமுது மென்பார்
கண்ணனி களைய லுற்றார்.

(இ - ள்.) போதர உயிர்த்த ஆவி - உடம்பினின்றும் வெளியேறுவதற்கு விடுகின்ற மூச்சானது; புக உயிர்க்கின்ற தேனும்-மீண்டும் காற்று உட்புகுதற் பொருட்டே விடப்படுகின்ற தாயினும்; உணர்வினான் மிக்க நீரார் ஊதியம் என்று கொள்வர்-அங்ஙனம் அக் காற்று மீண்டும் உட்புகுவதனை மெய்யுணர்வின் மிக்க பெரியோர் ஒரு பேராவேவ கருதா திற்பர்; ஆதலால் அழிதன்மாலைப் பொருள்களுக்கு அழிதல்வேண்டா-அங்ஙனமாதலால் அழியுமியல்புடைய உடம்பு முதலிரவற்றின் அழிவிற்கு நெஞ்சழிந்து வருத்துதல் வேண்டா; காதலால் அமுதும் என்பார்-இவ்வுடம்பின்னை பற்றுடைவையால அதன் அழிவிற்கு ஆற்றாது அழிவம் என்று கருதுபவர், கண் கனி களையல் உற்றார்-தம் கண்களை வாளா வருத்துபவரே யாவர் என்பதாம்.

(வி - டு.) வெளியேறிய மூச்சு மீண்டும் உட்புகாமற் போயே விடுதலும் உடுப். ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர் தாம் உள் வாங்கும் ஒவ்வொரு மூச்சும் தமக்கு ஊதியமாகவே கருதுகின்றனர். அத்துனை நிலையாமையுடையது இவ்வுடம்பு. இதன் அழிவுக்கு வருத்துதல் வேண்டா. இதன் அழிவு கருதி அமுபவர் வீணை தம்மை வருத்துபவரேயாவர் என்றவாறு.

சான்றோர் உயிர்க்கும் மூச்சு உட்புகுவதனை ஊதியமாகக் கருதற்குக் காரணம் பின்னும் பிழைத்திருத்த அதனுடைய பயன் கோடல் கருதியேயாம். பின்னும் வாழ்வை என்னும் அவாவாலன்று என்க.

இனி இச் செய்யுளோடு,

“நிலநாத வற்றை நினைபின என்னுணரும்
புல்லறி வான்மை கடை”

—குறள், உ.உ.க

எனவும்,

“நெருந ளுளபெருவ னின்றினை பெள்ளும்
பெருமை புடைத்திவ் வுருகு”

—குறள், உ.உ.க

எனவும்.

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறத் தற்றே
புடம்பொ டுயிரிடை தட்பு”

—குறள், ௧௩௮

எனவும் வரும் அருமைத் திருக்குறள்களும்,

“சாதலும் பிறத்த ருனுத் தம்வினைப் பயத்தி னுதும்
ஆதலு மறிவு மெல்ல மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்
தோதலும் பரிவு மெல்லாம் துண்ணுணர் வின்மை யன்றே
பேதைப் பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வனாத் தோனி யென்றான்”

எனவும்,

“பிரித்தவர்க் கிரங்கிப் பேதுற் றமுதநங் கண்ணி னீர்கள்
சொரிந்தவை தொகுத்து நோக்கிற் குறுகடல் வென்ன மாற்கு
முரித்ததம் பிறவி மேனூண் முற்றிறை யின்று நோக்காய்
பரித்தமு வதற்குப் பாவா யடியிட்ட வாறு கண்டாய்”

எனவும்,

“அன்பினி னவலித் தாற்கு தழுவது மெனிது நங்கு
என்பினி னுவி நீங்க விறுவது மெனிது சேர்ந்த
துன்பத்தார் றுகைக்கப் பட்டார் துகைத்தவத் துன்பத் தாங்கி
இன்பமென் றிருத்தல் போறு மரியதில் வுலகி னென்றான்”

எனவும்,

“மயற்கையிம் மக்கள் யோனிப் பிறத்தலும் பிறத்து வந்தீங்
கியற்கையே பிரிவு சாத விமைப்பிடைப் படாத தொன்றும்
கயற்கணி னளவுங் கொள்ளார் கவற்சியுட் கவற்சி கொண்டார்
செயற்கையம் பிறவி நச்சுக் கடலைத் தழுத்து கின்றார்”

எனவும்,

“தினமையின் முப்புஞ் செல்வத்
திடும்பையும் புணர்ச்சிப் போதிற்
கினைநிற் பிரிவு நோயில்
காலத்து நோயு நோக்கி
வினைமதுக் கமருங் கோதை
வேலிறும் வெய்ய கண்ணாய்
கனைதுய ரவண் வேண்டா
கண்ணிமைப் பளவு மென்றான்”

எனவும் வரும் சிவக சித்தாமணிச் செய்யுள்களும் ஒப்பு நோக்கி
வின்புறுக.

“நீநிற் குமிந் தினமை நிறைசெல்வம்
நீநிற் கருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீநில்

எழுந்தாரும் யாக்கை நமரங்கா நென்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று' —திருமொழி விளக்கம், ௧
என்பது குமரகுருபரவடிகளார் திருமொழி. (௭)

கூற்றுவன் கோடுமை

அ. அரவின மரக்க ராளி

யவைகளுஞ் சிறிது தம்மை

மருவினாற் றீய வாகா

வரம்பில்கா லத்து ளென்றும்

பிரிவில மாகித் தன்சொற்

பேணியே யொழுது நங்கட்

கொருபொழு திரங்க மாட்டாக்

கூற்றின்யா ருய்து மென்பார்.

(தி - ன்.) அரவு இனம் - கோடும் மச்சுப் பாம்பினங்களும்; அரக்கர் - இரக்கமென்றொரு பொருளிலாத அரக்கரும்; ஆளி - யாளி முதலிய எவ்விவங்களுமே; சிறிது தம்மை மருவினால் தீய ஆகா - சிறிதுகாலம் தம்மோடு யாரும் பழகுமிடத்தே அவர்பால் அன்புமடவாய்த் தீமை செய்வன ஆகாவாம்; வரம்பு இல் காலத்துள் என்றும் - எவ்விடமில்லாததாய் இறந்தகாலத்திலெல்லாம் காந்தோறும்; பிரிவு இலம் ஆகி-தன்னைப் பிரிதலிலமாம்; தன் சொந்தேணி ஒழுக்கும் நங்கேடு - தன் கட்டளைவை மேற்கொண்டு ஒழுகி வருகின்ற மார்தராகிய நம்பொருட்டு; ஒருபொழுது இரங்க மாட்டா - ஒரு சிறிது பொழுதேனும் இரங்கு மியல்பில்லாத, கூற்றின்-கூற்றுமனுக்குத் தப்பி; உய்தும் என்பார்-யாவன் உய்க் திருக்கவல்லேன் என்று கூறவல்லார்; யார் - யாவரேயுள்; ஒருவருமில் என்பதாம்.

(வி - ன்.) அரவினம் அரக்கர் ஆளி எனத் தீனை விரவி வந்தது, மிகுதிபற்றி அஃறினை முடிபெற்றது.

அரவினம் முதலியன கொல்லும் தொழிலையுடையன வாயினும் தம்மோடு சிறிதுகாலம் பழகுவோர்பால் அன்புகொண்டு அவரைக் கொல்லாமல் விடுதலுமுண்டு. கூற்றுவனோடு யாம் எவ்விதமாத காலமெல்லாம் கூடியிருப்பேமாயினும் அவன் நம்பால் சிறிதும் இரக்கம் கொள்வானவன். ஆதலால், அவனுக்குத் தப்பி உயிர்வாழ்வோர் யாருமில் என்றவாறு.

கூற்றுவன் கணம் கணமாக நம் அகவை நாளை நம்மோடிருந்தன கின்றான் ஆதலால், வரம்பில் காலத்தன் என்றும் பிரிவிலமாகி என்ருர். அவன் சொற் றேனாதலாவது, அவன் கட்டளைப்படி கணந்தோறு மிதந்திதந்து வருதல். சிந்தேனும் இரங்குதலின் என்பான், ஒரு பொழுது இரங்கமாட்டாக் கூற்று என்ருன். உய்துமென்பார் யார் என்கும் வன ஒருவருமில் என்பதபட மின்றது. இனி இதனோடு,

“தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
நற்றினம் பெண்டிர் ஆற்றப் பாகை
மூத்போ ரென்னுள் இனியோ ரென்னுள்
கொடுத்தொழி லாவன் கொன்றவன் குவிப்பவிவ்
வழுவாய்ச் சுடலி தின்னக் கண்டும்
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாரும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ”

எனவரும் மணிமேகலைப் பகுதியும்,

“கூற்றுவன் கொடிய னுகிக் கொடுத்தொழிற் கருவி துழந்து
மாற்றரும் வலியை வைத்தான் வைத்ததை யறிந்து நாலும்
நோற்றவன் வலியை நீங்கி நுகர்ச்சியி ளுடிக நோக்கி
ஆற்றறப் போத நேற்கு ஈனியமோடு பெரிய மேகான்”

எனவரும் சிந்தாமணிச் செய்யுளும், ஒப்பு நோக்குக.

(௮)

இதுவுமது

க. பாணியார் தன்மை செத்தும்
பாலனாந் தன்மை செத்துங்
காணியார் தன்மை செத்துங்
காமுறு மிளமை செத்தும்
மீனாயிவ் வியப்பு மின்னே
மேல்வரு மூப்பு மாகி
நாளுநாட் சாகின் ருமா
னமக்குநா மழாத தென்னோ.

(இ - ள்.) பாணியார் ஆம் தன்மை செத்தும் - வரம் வந்துகூட
உடம்பு நம் தாய்மரின் வயிற்றின்னா கருவாகியிருந்த விலைமையி
லிருந்து இறந்தும்; பாலன் ஆம் தன்மை செத்தும் - பின்னர்
எய்திய குழவிப் பருவம் இறந்தும்; காணியார் ஆம் தன்மை
செத்தும் - அப் பருவத்தின் பின் வந்தெய்திய காண்ப்பருவம்
இறந்தும்; காமுறும் இளமை செத்தும் - அதன்பின்னர் வந்ததும்
காமுற்று மகன்கொடுக்காததும் மிகுந்ததும் ஆகிய இளமைப்பருவ
மும் இறந்தும் வந்துகூடாமல்; மீனாயிவ் வியப்பும் - இவ்வாயு
மீண்டு மீண்டு இறக்கின்ற இந்த இயல்பினையே; இன்னே மேல்
வரும் மூப்பும் ஆகிய - இப்போழுதே இதற்கு மேலே வருகின்ற
முதுமைப் பருவமும் எய்தாதிதழ்; நானும் நான் சாகின்றாமல் -
இவ்வாறே வரம் ஒவ்வொரு வரமும் இறப்பினே எய்துகின்றோ
மல்லவோ?; நமக்கு நாம் அழாதது என்னோ? - பிறர் சாகின்றதற்கு

அழுவின்ற யாந் நமது சாவிற்ற நாமே அநாததற்குக் காரணம் தான் என்னமோ? என்பதாம்.

(வி - டி.) யாம் எஞ் சுற்றத்தார் இறந்துழிக் கண்கனிந்து அழுவின்றோம்; ஆனால், யாமோ யாம் எருவிருந்த பருவத்தினின்றும் இறந்தோம். பின்வந்த குழவிப் பருவத்தினின்று மிறந்தோழிக்தோம். அதன்பின் வந்த காண்ப் பருவத்தினின்றும் இறந்தோம். அதன்பின்னர் மகளிரைக் காழுற்றுக் களிக் குமத்தனியினம்பருவத்தினின்றும் இறந்தோழிக்தோம். இப்பிபாது வந்தெய்துகின்ற இம் மூப்புப் பவருத்தினின்றும் இறத்தல் ஒருதலை. இவ்வாறு காந்தோது மிறக்கின்ற நாம் நமது இறப்பிற்கு அழாமைக்குக் காரணம் யாதோ? என்பவாறு. (உ)

இதுவுமது

க0. கோள்வலைப்பட்டுச் சாவாங்

கொலைக்களங் குறித்துச் சென்றே

மீளினு மீளக் காண்டு

மீட்சியொன் றுனு மில்லா

நாளடி யிடுத றேன்று

நம்முயிர் பருகுங் கூற்றின்

வாளின்வாய்த் தலைவைப் பாக்குச்

செல்கின்றோம் வாழ்கின் றோமோ.

(தி - ஈ.) கோள்வலைப்பட்டு - பகைவரால் சிற்றையாடப் பிடிக்கப்பட்டு; கொலைக்களம் குறித்துச் சென்ற - கொலைக்களத்திற் கொடுபாய்க் கொல்லுதலைக் குறித்துச் சென்று ; மீளினும் மீளக்காண்டும்-ஒரோவழிக் கொலைபுண்ணூல் மீண்டும் வருபவனாயும் நாம் காணலாக் ; மீட்சி ஒன்றானும் இல்லா-ஆனால் எவ்வாற்றானும் மீளவதென்பது இல்லாத ; நம் உயிர் பருகும் கூற்றின் நான் அடியிடுதல் தோன்றும் - நம்முடைய உயிரைக் குடித்தோழிதற்குக் கால்கோள் செந்தல் தோன்றுகின்ற ; வாளின் வாய்-நாளடியை அவ் வாளின் கண்; தலை வைப்பாக்கு-நமது தலைவை வைத்தற்கு; செல்கின்றோம் - யாந் காதோதும் செல்வதல்லது ; வாழ்கின்றோமா - யாந் வாழ்வையாக வாழ்கின்றோமில்லை என்பதாம்.

(தி - டி.) யாம் காந்தோதும் காக்கள் வருதல் கண்டு அறியாமை யாக வாழ்கின்றோமென்று மகிழ்கின்றோம். ஆராய்க்து பார்க்குமிடத்த யாம் ஒருநாளும் வாழுகின்றோமில்லை. காந்தோதும் நமது வாழ்க்கை சரிசென்ற உதறுவன் வாளின்கண் நமது தலையை வைப்பது எஞ்ஞ வினக்கும் என்பதாம். கண்டு,

“நானேன வென்றுபோந் காட்டி யுயிரும்

வான துணர்வார்ப்பெறிந்”

—குறள், உஉச

என்னுந் திருக்குறளை விடாவுகே.

(20)

யாக்கையின் இழிதகைமை

௧௧. நன்கன நாறுமி தென்றிவ்
வுடம்பு நயக்கின்ற தாயி
னென்பது வாயில்கடோறு
முண்ணின் றழுக்குச் சொரியத்
திற்பதொர் நாயு மிழுப்பத்
திசைதொறுஞ் சிப்பில்கு போழ்தி
னிற்பகன் னாற்ற மிதன்க
னெவ்வகை யாற்கொள்ள லாமே.

(இ - ள்.) இது மன்னும் நானும் என்று - இது மன்றாக
நறுமணம் காழ்கின்றது என்று பாராட்டி; இவ்வுடம்பு நயக்
கின்றது ஆயின் - இந்த உடம்பு நம்மோர் பெரிதும் விரும்பப்படு
மானால்; ஒன்பது வாயில்களோடும் உள்கின்ற அழுக்குச்
சொரிய - மறிவ்வுடம்பே அதன்கண் அமைந்த கண் முதலிய
ஒன்பது தொகைகளின் வழிகளானும் அதனகத்தினின்றும் தி
நாற்றமிக் அழுக்குகள் ஒழுகா விற்பவும்; திற்பது ஓர் நாயும் -
அதனைத் தின்னுமிவ்வுடம்பு நாம்கள்; திசைதொறும் இழுப்ப-
தம்முள் கலாம் கொண்டு வாமாற் கெளயி நாற்றிசைகளினும்
இழுத்தலாலே; சி பில்கு போழ்தின் - இவ்வுடம்பினின்றும் சிற்
வடிவின்ற பிபாழுது; இதன்கண் இன்பவல் நாற்றம் எவ்வகைகாள்
கொள்ளலாம்-இவ்வுடம்பின்கண் மனமிப்புறுதற்குக் காரணமான
நறுமணத்தை எவ்வாற்றால் காம் எய்துதல் கூடும்? கூறுமின்!
என்பதாம்.

(வி - ள்.) இவ்வுடம்பு இயற்கையாகவே அருவருக்கத்தக்க தீ
நாற்றம் உடையதேயாம்; இதன்கண் செயற்கையாலுண்டாகிய
நறுமணத்தை அதன் மணமாகவே கருதி அறிவில்களாற் பாராட்டப்
படுகின்றது. அதனியற்கை தீ நாற்றமே என்பதனை அதன்கண்
அமைந்த ஒன்பது தொகைகளும் சொரிவின்ற அழுக்காலும் உயிர்
போயவழி நாய் முதலியன பற்றியிழுக்க அவ்வுடம்பினின்றும் ஒழுகும்
சீ முதலியவற்றாலும் உணரலாம். ஆதலால் இவ்வுடம்பு விரும்பத்
தகுந்த சிறப்பொன்று மில்லாதது என்பதாம்.

இதனோடு,

“எருகு றும்பி பேருகு காதை வங்ங் யென்ப நிகர்கும்
புறுவ டர்ந்த குழவி குண்ட புயல் தென்பர் பூகாநீ
ரொருகு கண்கள் குவங் யென்பர் தரள மேன்ப ருயிரொடும்
பழுது றும்பல் லென்மை பின்ன பகர்வ தென்ன பாவமே”

எனவும்,

“எச்சி நங்கு வாய்வி னிம்பு பவள மென்ப ரெழுமிரண்
டச்சி ண்தி கொங்கை யானை யாகு மென்ப ரதுபெருங்
கச்சி ணங்கி குத்து மானி கவரு கின்ற தென்பரார்
யிச்சி ணங்க வர்க்கு தேர்வி ராதர் யாவர் பேசிலே”

எனவும்,

“நாசி பூறல் கோழை பெச்சி னுறு மாமு கத்தையே
மாகு ருத பூர்ண சந்தர் வட்ட மென்ப ரொட்டுவைத்
தேச ருத ரம்பி னைக்கொ டென்பு கட்ட மைத்ததோன்
விச விச தெஞ்ச நிந்து வேணு வென்பர் காணுமே”

எனவும்,

“குடந்த ரம்பு தகைவ மும்பு குருதி பென்பு சுக்கில
முடைகி டந்த பொந்தின் மேலொர் தோல்வி நித்து முடியே
யடர்வு றும்பஃ றுளைக டோறு மருவ ரூப்ப ருமலை
படர்தல் கண்டு மதனை யெகொள் மகனிரென்று பகர்வதே”

எனவும்,

“கூராகும் வேலிநிறியர் கோலாக ணங்கனெல்லாத்
தேராத சித்தையரைச் சிங்கிகொள்ளு மல்லாமல்
தேரவு ணிற்கு நிலையுணர்ந்து நற்கரும
மாராய் பவருக் கருவருப்ப தாய்விடுமே”

எனவும்,

“வான வயதின் மயக்கு மடந்தையருங்
கால மகன்றதற்பின் கண்டெவரு மேவிகழ
நீல நறுங்குழறு நீடறகு நீங்கியவர்
கோலதொரு கையூன்றிக் கொக்குப்போ லாயினரே”

எனவும்,

“கிட்டா தகன்மின் கிடப்பதிதிற் பொல்லாங்கென்
றிட்டா ரனரே லிணங்கியறயார் தம்முடம்பிற்
பட்டாடை மேலிநித்துப் பாதாதி கேசாத்
மட்டாய் மறைத்துவரு மார்க்கமது வெள்கொண்டோ”

எனவும்,

“வீரியதுர்க் கத்தம் வெளிப்படுத்தம் மெய்யினெனக்
கூசி மறைப்பதன்மேற் கோற்றொடியா ரங்குமெங்கு
நாசி மணக்க நறுங்குங் குமககத்தம்
பூசி முடித்தல்பரி போக்கும் பொருட்டேயோ”

எனவும்,

“மாற்றிய தம்முத்தை வாய்திறக்கு முன்னமெழு
நாற்ற மறைக்கவன்றே னுவறித்துப் பல்விளக்கிக்
கோற்றெடி யார் நன்னிருங் கொப்புவித்துப் பாருககு
உற்றுவது மென்குதலை தீர்க்கு மருந்தென்றே”

எனவும்,

“பட்டாடை சாத்திப் பணிமே கலைதிருத்தி
மட்டா யவயவங்கள் மற்றவைக்கு மேற்கும்வண்ணம்
கட்டாணி முத்தங் கனகமணிப் பூடணங்க
விட்டா னதைவருக் கென்றே வியழகே”

—மெஞ்ஞான விளக்கம், ௧௦ - ௧௯.

எனவும் வரும் செய்புன்கள் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(௧௧)

இதுவுமது

௧௨. மாறுகொள் மந்தர மென்று
மரகத வீங்கெழு வென்றும்
தேறிடத் தோள்க டிறத்தே
திறத்துளிக் காமுற்ற தாயிற்
பாருடு நாய்க ளசிப்பப்
பறிப்பறிப் பற்றிய போழ்தி
னேறிய வித்தசை தன்மாட்
டின்புற லாவதிங் கென்றோ ?

(இ - ள்.) மாறுகொள் மந்தரம் என்றும்-ஒன்றினுடு ஒன்று
அலமிடாக மாறுபட்டிருக்கின்ற இரண்டு மந்தர கலைகளை இவை
என்றும்; மரகத வீங்கு எழு என்றும் - பருத்த மரகத
மணிவா லியன்ற தூண்டின இவைகள் என்றும்; தேறிட-கேட
போர் உணரூம்படி; தோள்கள் திறத்தே - ஆடவர்களுடைய
தோள்களைக் குறித்து; திறத்துளிக் காமுற்றது ஆயின் - மகளிர்
முறைமைய அடையவதானால்; பாருடு நாய்கள் அசிப்ப - பருத்து
களும் நாய்களும் இவையிற்றை இரையாகத் தின்னுதற் போருட்டு;
பறிப்பறிப் பற்றிய போழ்தின்-வாயாற் றெனயிக் கெளவி இழுத்த
வாலத்தில; ஏறிய இத்தசை தன் மாட்டு - பருத்துத் திரண்ட
இத்த வறுத்தசையின்கண்; இங்கு இன்புறல் ஆவது என்னு-
இவ்வுலகத்து அம் மகளிர் இன்புறுதற்கென்ற பண்பு வாதோ ?
உறுயின் என்பதாம்.

(வி - டி.) இஃது ஆடவர்பாற் காமந்தொண்டு வருத்தம் மகளிர்க்
குக் கூறியபடியாம். ஆடவர் உறுப்புகளுள் வைத்து மகளிர் செஞ்சைப்
பெரிதும் கவர்வது அவர்தம் தோள்களேயாம். ஆதலால் அத் தோள்

கணபேகறிஞர். பகனிரை ஆடவர் தோள்களே பெரிதும் கவரும்
இயல்புடையன என்பதனை,

“தோக்கிய தோக்கெனும் நுத்கொக் வேவினை

ஆக்கிய பதுகையான் ருளி எழ்த்தன

விக்கிய கணகழல் விரன் செய்கணும்

தார்கணங் கணையவ டனத்திற் றைத்தவே.” —மிதினாக, ௨௧

எனவரும் இராமாவதாரத்தானும் உணர்க.

வலத்தோளும் இடத்தோளும் வலறுபட்டிருத்தவின் மாறு
கொள் பந்தரம் என்றார். பந்தரம்-பந்தரபலை. மரகதம்-ஒரு பணி; மரக
தத்தான்உன்ற எழு, விந்தெழு என்று தனித்தனிக் கொள்க. எழு-
தான். டாற-எழுமுடியும். உளி: ஏழாவதன்சொல் லுருபு. பறிப்பறி-
பிடுங்கிப் பிடுங்கி என்றவாறு. பறித்தல் - பிடுங்குதல். என்னு
என்னும் வினா ஒன்றுமில்லை என்பதுபட நின்றது. (௧௨)

இதவுமது

௧௩. உறுப்புக் கடாமுடன் கூடி

யொன்றா யிருந்த பெரும்பை

மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய்

மயக்குவ தேலிவ் வுறுப்புக்

குறைத்தன போல வழுகிக்

குறைந்து குறைந்து சொரிய

வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின்

வேண்டப் படுவது முண்டோ.

(தி - ங்.) உறுப்புகள் தாம் உடன்கூடி ஒன்றாய் இருந்த
பெரும்பை-காண்க முதலிய புறத்துறுப்புகளும் குடர் காற்றும்
பை முதலிய உன்னுறுப்புகளும் ஒருசேர ஒருடம்பாக இருந்த
இத்தத் தோலாலின்ற பெரிம பைகானது ; மறைப்பில் - மேலே
தோல் போர்த்துள்ள மறைப்பினாலே ; விழைவிற்குச் சார்வாய்
மயக்குவதேல் - கந்தம் அவாவிற்குச் சார்பிடமாகி கந்தம் மயக்கு
மிடம்புடைமதென்னின் ; உறுப்புக் குறைத்தனபோல் - மற்றில்
வுடம்பே உயிர் பிசிர்த்துத் தன்னுறுப்புகள் துணிக்கப்பட்டன
போல்வனவாக ; அருகிக் குறைந்து குறைந்து சொரிய - அருகி
காண்கு காள் தேய்ந்து தேய்ந்து விழாநிற்ப ; வெறுப்பிற் கிடந்த
பொழுதின் - ண்டோர் வெறுப்பிற் கிடனாகிக் கிடந்தகாலத்து ;
வேண்டப்படுவது உண்டோ-இவ்வுடம்பின்ஊண் காம் அவாவுத்த
மென்ற தன்மையும் உண்டாருமோ ? கூறுதிர் என்பதாம்.

(தி - ங்.) “உறுப்பு கள் முதலிய புறவுறுப்புகளும் குடர்
முதலிய உன்னுறுப்புகளுமாம். தோலாற் போர்த்து மறைக்கப்பட்ட

தருத்தலால் இது விழைவிற்குச் சார்வாய் மயக்குவது ; அங்ஙனம் போர்க்கப் படாவிடின அருவருக்கத் தக்கதேயாம் என்பான் மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய் மயக்குவது என்றான். அங்ஙனம் மயக்குமேனும் இஃது அழகிக் குறைந்த குறைந்து சொரியக் கிடந்த பொழுதின் இதன் கண் மயங்குவதற்குரிய தன்மை சிறிதும் இல்லையாம் என்றவாறு.

“என்புந் தடியும் உதிரமும் யாக்கை என்று

அன்புறு மாக்கட்டு அறிவச் சாற்றி

வறுவொடு கிடந்த புழுவின பிண்டம்”

என்றார் மணிமேகலையினும். இன்னும், இவ்வுடம்பியல்பினை :—

“காலி ரண்டுநி றுத்தி மேலிரு கைபி னைத்தொரு புறவெலும்

பாலி னாக்கிழு கட்டு மேல்வளை யடர்ந ரம்பெனு மாக்கையாற்

கோலி யிட்டப முக்க றிக்கொரு குறைவு ருமல் வரிந்துமேற்

ரோலி னாக்கிய கற்றை வேய்த்துயர் ஈவர்பு லாட்கொ டியற்றியே”

“வத்து போகவி ரண்டு வாசல் வகுத்து மற்றெழு சாளரத்

தந்த சாக்கிர மாதிரி யிரு தளமெ டுத்ததன் மேன்மலர்க்

கொத்து லாவிய மாறு டிக்கன கும்பம் வைத்தவிர் கூந்தலா

முத்து நீங்கொடி மாட நாலு முக்ககண் மானிகை முற்றினுள்”

எனவரும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கச் செய்யுள்களும் (அவித்தியா-௧௨-௧௨.)

“என்பினை நரம்பிற் பின்னி யுதிர்ந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப்

புன்புறத் தோனைப் போர்த்து மயீர்புறம் பொலிய வேய்த்திப்

டொன்பது வாயி லாக்கி யூன்பயில் குரம்பை செய்தான்

மன்பெருத் தச்ச னல்லன் மயங்கினுர் மருள வெள்ளுள்”

எனவரும் சீவக சிந்தாமணிச் செய்யுளும் (௧௮௭௭) அறிவுறுத்து தலையும் ஈண்டு நினைக. (௧௨)

இதுவுமது

௧௪. எனதெனச் சிந்தித்த லான்மற்

றிவ்வுடம் பின்பத்துக் காமேற்

றினைப்பெய்த புன்கத்தைப் போலச்

சிறியவு மூத்தவு மாகி

நுனைய புழுக்குலந் தம்மா

னுகரவும் வாழவும் பட்ட

வினைய வுடம்பினைப் பாவி

யானென தென்னலு மாமே.

(இ - ன்.) பாவி-திண்ணையானனை!; எனது எனச் சிந்தித்த

லால் - எனனுடையது என்று நான் உரிமை கொண்டாடுதற்

வ.-8

கிடனுமிருத்தலாலே; இவ்வுடம்பு இன்பத்துக்கு ஆமேல் - இந்த உடம்பு நான் இன்புறுதற்குரியதாகும் என்பாராயின்; இஃது உன்னுடையதாதல்தான் எங்ஙனம்? தினைப்பெய்த புன்கத்தைப் போல - தினையரிசி பெய்து சமைக்கப்பட்ட சோறு போன்று; சிறியவும் மூத்தவும் ஆகி - உருவத்தாற் சிறியனவும் பெரியனவுமாய்; நுணிய - கூர்த்த வாயிண்புடைவனவாகி; புழுக்குலங்கம் தம்மால் - புழுக்கூட்டங்களாலே; நுகரவும் வாழவும் பட்ட - தம்முடையதாகவே கொண்டு உண்ணவும் உறையுனாகக் கொண்டு வாழவும் படுகின்ற; இனைய உடம்பினை - இத் தன்மையான இந்த உடம்பினை; யான் எனது என்னல் ஆமோ - யான் என்றதல் என்னுடையது என்றதல் கூறுதல் கூடுமோ? கூடாதுகாண் என்பதாம்;

(வி - ம்.) தினையரிசியாலாய சோறு உடலிலுண்டாகும் சிறியவும் பெரியவும் ஆகிய புழுக்களுக்குவமை. புன்கம் - சோறு.

இதனை,

“நன்னுள் வருபந் தோக்கிக் குறவர்
உழாஅது வித்திய பகுஉக்குறற் சிறுதினை
முத்துவினை யானார் நாட்புதி துண்மார்
மரையான் கறந்த துரைகொ டம்பால்
மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி
வான்கே ழிரும்புடை கழாஅ தேற்றிச்
சாந்த விறகி னுவித்த புன்கம்”

—புறநானூறு, ௧௪௮.

எனவரும் செய்யுளிலும் காண்க.

இந்த வுடலை யாம் எமதென்று கொள்வேம், இதன்கண் வாழ விரும்புபுழுக்குலங்களும் தமதாகவே கொண்டு இதனை உண்டு இதனிடத்தேயே வாழ்கின்றன. ஆதலால் இத்தகைய வுடம்பினை யான் எனது என்று யாம் உரிமை கோடல் பேதைமையேயாம் என்றவாறு.

இன்னும்,

“சுடம்து கிருயிப்பை நானென்றன் மலமோ
புடர்மேவு புண்ணோ டெழக்கண்ட துண்டே
புடன்மீதில் வுடல்போளு திக்கின்ற புருவைத்
திடமான மகவென்று சீராட லென்னே”

எனவும்,

“ஊறுதுய ரூஞ்சுக்கு முற்றனுப விக்கும்
பேறுபேறு தன்னுடனு மானிரி யுங்காற்
கூறுசிறு புள்ளெரு குடம்பையென வப்பால்
வேறுபடு மென்னிவினி மெய்யுறவு யாதே”

எனவும் வரும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கச் செய்யுள்களும் நிரையத்
பாலவாம். (கச)

இறைமாட்சி

கடு. இறந்த நற்குண மெய்தற் கரியவா
யுறைந்த தம்மையெல் லாமுட னாக்குவான்
பிறந்த மூர்த்தியொத் தான்றிங்கள் வெண்குடை
யறங்கொள் கோலண்ணன் மும்மத யானையான்.

(இ - ள்.) மும்மத யானையான் - மூன்று மதங்களையும்
பொழிகின்ற களிற்றியானையுடையவனும்; திங்கள் வெண்குடை-
கிறைத்திங்கண் மண்டலம் போன்ற வெள்ளிய தன் குடையினாலே;
அறங்கொள் கோல் - அறத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட
செங்கோன் முறைமையினையுடைய; அண்ணல் - இவ் வேந்தன்
இவ்வாற்றால்; இறந்த நற்குணம் - இவ்வுலகத்தை விட்டகன்று
போய்விட்ட கல்ல மக்கட பண்புகள்; எய்தற்கு அரிவராய் -
மீண்டும் மாந்தர் எய்துதற்கரியனவாகி; உறைந்த தம்மை
எல்லாம் - இருந்தவற்றை யெல்லாம்; உடன் ஆக்குவான் -
மீண்டும் இவ்வுலகத்து மக்களோடே சேர்த்து அவரை யுயர்விக்கும்
பொருட்டு; பிறந்த மூர்த்தி ஒத்தான் - துடித விமானத்தி
னின்றுப் போர்து இவ்வுலகத்திற் றேன்றிநாளிய புத்த
பெருமாளையே ஒத்தவனாய்த் திகழ்தான் என்பதாம்.

(வி - டு.) இச் செய்யுள் தொடங்கி வருகின்ற செய்யுள்கள்
குண்டலகேசி என்னும் பெருங்காப்பியத்திற் பேசப்படுகின்ற அரசன்
மாண்புகள். இந்த அரசனுடைய பிற மாண்புகள் இச் செய்யுளின்முன்
பல செய்யுட்களிற் பேசப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று நினைத்தற்
கிடனுளது. அவையெல்லாம் கிடைத்தில. இச் செய்யுளின் முற்
போந்த செய்யுட்களில் அந்த அரசனுடைய அறமாண்புகளை
வருணித்து இச் செய்யுளில் இவ்வாற்றால் இம் மன்னவன் புத்தபெரு
மானையும் ஒப்பாவான் என்று கூறுகின்றார் போலும்.

புத்தபெருமான் உலகின்கண் அறங்கன்கெட்டு மக்கட் பண்பு
அழிந்த காலத்தே உலகிற்கேன்றி அவ்வறங்களை மீண்டும் உலகில்
பிறுவினன் என்பவர்களின் “இறந்த நற்குணம் எய்தற்கரியவா
யுறைந்த தம்மையெல்லாம் உடனாக்குவான் பிறந்த மூர்த்தி” என்று
புத்தரைச் சுட்டினார். மக்கள் மேற்கொள்ளாவிடினும் அறம் அழிந்
தொழியாமையின் எய்தற்கரியவாய் உறைந்த தம்மையெல்லாம்
என்றார். உறைந்த தம்மையெல்லாம் என்றது உறைந்தவற்றை
யெல்லாம் என்றவாறு. புத்தர் உலகில் அறமுதலியன நிலைகுலைந்து
வந்து தோன்றுவர் என்பதனை,

“பூமகனே முதலாகப் புருந்தமர் என்டிசையும்

தூமலா ஸிமலரைத் தொழுதிருந்து வினவியநான்

காமமும் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்

திமைசால் கட்டினுக்குத் திறங்குவி யாய்க் கிடந்த
நாமஞ்சார் நயர்களுக்கு நயப்படுமா றினிதுரைத்துச்
சேபஞ்சார் தன்னெறிக்குச் செல்லுமா றகுவினையே
எண்ணிறந்த குணத்தோய்த் யாவர்க்கு மரியோய்த்
உண்ணிறைந்த வருளோய்த் யுயர்பார நிறைத்தோய்த்
மெய்ப்பொருளை யறித்தோய்த் மெய்யறமிய் கனித்தோய்த்.
செப்பரிய தவத்தோய்த் சேர்வார்க்குச் சார்வுத்
தன்மைத் தின்மைத் தனவுத் கனவுத்
வன்மைத் மென்மைத் மதியுத் விதியுத்
இம்மைத் மறுமைத் இரவுத் பகலுத்
செம்மைத் கருமைத் சேர்வுத் சார்வுத்
அருளாழி நயத்தோய்த் அறவாழி பயத்தோய்த்
மருளாழி துரத்தோய்த் மறையாழி புரத்தோய்த்
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ
போதனருட் போதனனீ புண்ணியருட் புண்ணியனீ
ஆதித் யமனனீ யயனனீ யரியுத்
சோதித் நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
அருளுத் பொருளுத் அறவனீ யநகனீ
தெருளுத் திருவுத் செறிவுத் செம்மை"

எனவரும் பழம் பாடலானும் (விசேஷம் : யாப்புப் படலம் ககஆம் :
கவித்துறையின் உரையிற்கண்டவை) இன்னும்,

"தரும தனைவன் நனைமையி னுரைத்த
பெருமைசால் தல்நறம் பெருகா தாகி
இறுதியில் நற்கதி செல்லும் பெருவழி
அறுகையு தெருஞ்சியு மடர்த்துகண் னடைத்தாங்குச்
செயிர்வழங்கு நீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பெருநெறி யொருதிறம் பட்டது
தன்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டிலம்
உண்டென வுணர்த லென தியாவதுங்
கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சலாகை துறைந்த மணித்துளை யகவையின்
உரைநீர்ப் பெருங்கட லோடா தாயினு
மாங்கத் துனைவழி யுருநீர் போல
விங்கு தல்நற பெய்தலு ருண்டெனச்

சொல்லி முண்டியான் சொல்லுத நேற்று
 மல்லன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலின்
 சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லாம்
 தொக்கொருங் கீண்டித் துடித லோகத்து
 மிக்கோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப
 விருள்பரத்து கிடந்த மல்தலை யுலகத்து
 விரிகதிரிச் செல்வன் றேன்றின னென்ன

 புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை"

எனவரும் மணிமேகலையானும், (கஉ : ௫௮ - ௮௦) உணர்க.

இன்னும்,

"துடித விமானத்தினின்றும் போந்து குயிலாலபுரத்துத் தோன்றி
 உலும்பினி வனத்துப் பிறந்து கபிலபுரத்துப் புத்ததத்துவம் பெற்றுத்
 தர்மோப தேசம் பண்ணி மகாபோதிப் பிரதேசத்துப் பொன்றக்
 கெடுதல் புத்தனுக்கு நியதி" (மொக்கலவாதச் சருக்கம் கக௦ஆம்
 பாட்டுரை) எனவரும் நிலகேசி யுரையாசிரியர் கூற்றும் ஈண்டு
 வினைக. (க௫)

இதுவுமது

கக. சேற்றஞ் செற்றுப்பொய் நீக்கிச்செங் கோலினுற்
 கூற்றங் காய்ந்து கொடுக்க வெனுந்துணை
 மாற்ற மோவின் றுன்றடு மாற்றத்துத்
 தோற்றந் தன்னையுங் காமுறத் தோன்றினான்.

(இ - ள்.) சேற்றம் செற்று-அக் மன்னவன் இப் பேரூலகத்
 தின்கண் ஒருயிர் மற்றேருயிரைச் சினந்து வருத்தாதபடி உயி
 ரினங்களின் சினத்தையும் அகற்றி; பொய் நீக்கி - மாந்தர் பொய்
 பேசாவண்ணம் செய்து; செங்கோலினால் கூற்றம் காங்குது -
 தனது செங்கோல் முறைமையாலேயே தனது ஆட்சியின்கண்
 முறைபிறழ்ந்து மறவியும் புழுத்துயிரைக் கவராதபடி அவனையும்
 தடுத்து; கொடுக்க எனுந்துணைமாற்றமே வின்றான் - தான் தன்
 குடும்பங்களுக்கு ஆணை பிறப்பிப்பதாயின் உடைமோர் எல்லாக்
 இல்லோர்க்கு வழங்குகின்! என்னும் இக் கல்லறத்தையே ஆணை
 யாகப் பிறப்பிக்குமளவையன்றி அவர் வுருத்துக்படி பிறிதோர்
 ஆணையும் இடாவினான், தடுமாற்றத்துத் தோற்றந் தன்னையு
 ம் காமுறத் தோன்றினான் - இவ்வனமிருந்தவாற்றால் இவன்
 ஆட்சியில் இன்புற்றிருந்தோரெல்லாம் விடு வேண்டாராய்த்
 தடுமாற்றத்திற்குக் காரணமான பிறப்பினையும் விரும்புவாராகும்
 படி தோன்றித் திழ்வானாயினன் என்பதாம்.

(வி - டி.) செங்கோன் முறை பிறழாத வேந்தர் ஆளும் நாட்டில் உயிரினங்கள் சினந்தவிர்ந்து அருட்குணமுடையவாய் ஒன்றத் கொண்டு திமையெய்வாவாகின், “செங்கோலினால் சீர்தம் செற்றுப் பொய் நீங்கின்” என்றார்.

இதனை,

“.....பரல் வெங்கானத்துக்
கோல்வ ளுனியருங் கொடும்புற் றகழா
வான்வரி வேங்கையு மான்கண் மறலா
அரவுஞ் துரு மிரைதேர் முதலையும்
உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
செங்கோற் றென்னவர் காக்கும் நாடு”

எனவரும் இளங்கோவடிகளார் மொழியானும் (கக : ச)

“அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேற் றிரையற் படர்குவி ராயின்
கேள்வன் நீயேயே கெடுகநின் னவனம்
அத்தஞ் செல்வோர் அறைத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவோர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமும் உரகு தரவுந் தப்பா
காட்டு யாவும் உறுகண் செய்யா வேட்டாங்கு
அசைவுறி அசைஇ நசைவுறித் தங்கிச்
சென்யோ இரவல!”

எனவரும் பெரும்பாணாற்றுப்படையானும் (கக - சடு) உணர்க.

“கருதளும் பெருங்குணத்தோ ரிவ்முதலோர் கணக்கிறத்தோர்
திரிபுன முழுதாண்டு கடந்தேமி செலநின்றோர்
பொருதுறைசேர் வேலியுப் புலப்போத்தும் புல்வாயும்
ஒருதுறையீ வீருன்ன வுலகாண்டோ ளுளறெருவன்”

எனவரும் இராமாவதாரத்தினும் (குலமுறை, ௨) இக் கருத்து வருத்த உணர்க.

இனிச் செங்கோலரசர் நாட்டில் உயிரினங்கள் தத்தமக்கியன்ற அகவை காலெல்லாம் வாழ்ந்து இயல்பாக இறத்தலன்றி இளம் பருவ முதலிய காலத்திற் இறத்தல் இல்லையாகின், செங்கோலினால் சீர்தம் காய்ந்து என்றார். இக் கருத்தினை :—

“கூற்ற மிளையோர் குற்ற மிளமையால்
சீற்ற மிளையஞ் சீத்தையிற் செய்கையால்

ஆற்ற எல்லா மல்ல திரைமையால்
ஏற்ற மல்ல திறிதக வில்லையே"

எனவரும் இராமாவதாரத்தாலும் (நாட்டுப். ௨௧)

"மன்னவன் செங்கோன் மறுத்தவஞ்சிப் பல்லுயிர் பருகும் பருவாய்க் கூற்றம் ஆன்மையிற் திரிந்து" எனவரும் (இ : ௨௧௮ - ௨௦) சிலப்பதிகாரத்தாலும்,

"மாறழிந்தோடி மறவியொளிப்ப முதமக்கட் சாடிவகுத்த தராபதியும்" எனவரும் விக்ரம சோழனுலாவாலும் (எ - ௮),

"மறவி னெருங்கி தெறிமையி னெரிதிக்கூற்றுயிர் கோடலு மாற்ற தாகவுட்குறு செங்கோ ஓர்நின்று நடப்ப" (ச. ௨ : ௫௪ - ௬)

எனவரும் பெருங்கதையாலும் உணர்க.

இனி, செங்கோன்மை முறையினின்று அருளாட்சி செய்கின்ற வேந்தன் குடை நீழலில் வாழ்பவர் மீண்டும் மீண்டும் அந் நாட்டிற் பிறத்தற் சுவாவுதலைத் தடுமாற்றத்துத் தோற்றந் தன்னையும் காமுறத் தோன்றினான் என்றார். இனி இவ்வறவேந்தனைக் கண்டோர் இத்தகைய அறவோனாய்ப் பிறத்தல் வீடுபெற்றினும் சிறப்புடைத்து ஆதலால் மனித்தப் பிறப்பும் வேண்டுவதே என்று தடுமாற்றத்துத் தோற்றந் தன்னையும் காமுறத் தோன்றினான் எனினுமாம். (கக)

குற்றங் கடிதல்

கௌ. மண்ணுளார் தம்மைப் போல்வார்
மாட்டதே யன்று வாய்மை
நண்ணினார் திறத்துங் குற்றங்
குற்றமே நல்ல வாகா
விண்ணுளார் புகழ்தற் கொத்த
விழுமியோ னெற்றி போழ்ந்த
கண்ணுளான் கண்டந் தன்மேற்
கறையையார் கறையன் றென்பார்.

(இ - ள்) விண்ணுளார் புகழ்தற்கு ஒத்த - வாணலகத்தே காழுகின்ற தேவர்களும் புகழ்ந்து பாராட்டுதற் கேற்ற; விழுமினோன் - சிறப்பினையுடையானும்; கேற்றிபோழ்ந்த கண் உளான் - நெற்றியைப் பிளந்து தோன்றிய கருப்புக் கண்ணை யுடையவனும் ஆகிய சிவபெருமானுடைய; கண்டந் தன்மேல் கறையை-மிடற் றின் கண்ணைமீத எளக்கத்தை ; மார் கறை அன்று என்பார் - மார் தாக்களக்கம் அன்று என்று கூறுவார்? அங்ஙனமே ; குற்றம் கண்ணுளார் தம்மைப் போல்வார் மாட்டதே அன்று - குற்றம்

என்பது இங் கிலவுலகத்தே வாழும் மக்கள் போல்வாரிடத்து மட்டும் உண்டாவதென்றன்று; குற்றம் வாய்மை நண்ணினுந் திறத்துக் - குற்றமானது மெய்யுணர்வு பெற்ற மேலோரிடத்துத் தோன்றினும்; குற்றமே - குற்றமாகவே கொள்ளப்படுவதன்றி; எல்ல ஆகா - அவர் மேலோர் என்பதற்காக எல்லவனாவி விடா; ஆதலால் எத்தகையாரும் தம்பாற் குற்றம் கிசுழாதபடி விழிப்படிபுனிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

(வி - டி.) ஆதலால் எத்தகையோரும் தம்பாற் குற்றம் கிசுழாத படி விழிப்புடன் இருத்தல் வேண்டும் என்பது குறிப்பெச்சம்.

கந்தருவர் அரக்கர் முதலியோரையும் கருதி மண்ணுனார் தம்மைப் போல்வார் என்றார். வாய்மை நண்ணினார் என்றது மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்ற மேலோரை!

“தினைத்துணையாங் குற்றம் வரின் பனைத்துணையாக்

கொள்வர் பறிநாணு வார்”

—குறள், ௪௬௩

எனவும்,

“குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே

அற்றத் தகுஉம் பகை”

—குறள், ௪௬௪

எனவும் வரும் அருமைத் திருக்குறள்களையும் நோக்குக.

(௧௭)

இடுக்கணழியாமை

கடி. மறிப மறியு மலிர்ப மலிரும்

பெறுப பெரும்பெற் றிழப்ப விழக்கும்

அறிவ தறிவா ரழுங்கா ருவவா

ருறுவ துறுமென் றுரைப்பது நன்று.

(தி - டி.) மறிப மறியும் - அழியுக் பொருளெல்லாம் அழிந்தே தீரும்; (அவற்றை மறியாமற் பாதுகாத்த விவரத்து) மலிர்ப மலிரும் - அங்ஙனமே வளருக் ஊழலையன எல்லாம் வளங்க்தே தீரும்; (அவற்றை வளராமற் தடுக்கவுமியலாது) பெறுப பெறும்-பயன் பெறுகின்ற ஆஊழலையன பெற்றே தீரும்; (அப் பயனைப் பெறுவண்ணம் செய்தலுமியலாது); பெற்று இழப்ப இழக் கும் - அங்ஙனமே, பெற்றபயனை இழக்கும் போஊழலையன அவற்றை இழந்தே தீரும்; (இழவாதபடி செய்வ வியலாது) அறி வது அறிவார்-ஆதலால் அறிதற்குரிய பொருளியல்பினை அறிந்த மேலோர்; அழுங்கார் - தமக்குப் பொருளியிழவு நோக்குழி இது பொருளியல்பின் றுணர்ந்து அவ் விழவின் பொருட்டு வந்துதலி லர், உணவார்-அங்ஙனமே தாம் சிறந்த பேறுகளைப் பெற்றவழியுக் இஃது ஊழின் செயலென் றுணர்ந்து அப்பேறு கருதியும் பெரி

துக் களிப்பதுமில் ஈனார்; உறுவது உறுமென்று உரைப்பது
கன்று - ஆதலால் 'வருவது வந்தே தீதும்' என்று உலகை
உறும் பழமொழி மிகவும் வாங்கையுடையதென்று கொண்மின்
என்பதாம்.

(வி - ம்.) உறுவதுதும் என்பது ஒரு பழமொழி.

மறிப, மலிப்ப, பெறுப, இழப்ப என்பன பலவறிசொல்.

மெய்யுணர்வுடையோர் யாத சிகழ்த்தாலும் எல்லாம் ஊழின்
செயலென்று கருதி அமைதியுடனிருப்பர். செல்வம் வந்துழிக் களிப்
பதில். வறுமை வந்துழி வருத்தவதுமில்லை என்றவாறு. இக் கருத்
தோடு,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் தன்றும் பிறந்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாற்தல்
இனிதென மகிழ்த்தன்று மிளமே முனிவின்
இன்னு தென்றலு மிளமே மிள்தொடு
வாளந் தண்டுவி தலைஇ யானது
கல்பொரு திரங்கு மல்லந் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புண்போ னாருயிர்
முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிளமே
சிறியோரை யிகழ்த லெனினு மிளமே”

எனவரும் கணியன் பூங்குன்றனார் பொன்மொழியும், (புறநா-௧௧௨)

“மெய்த்தி ருப்பத மேவென்ற போதிலும்
இத்தி ருத்தறத் தேகென்ற போதிலும்
சித்தி ரத்தி னலர்ந்தசெந் தாமரை
யொத்தி ருந்த முகத்தினை யுன்னுவான்”

எனவரும் கம்பகாடர் கவினமொழியும் ஒப்புநோக்கற் பாலன. (௧௮)

இதுவுமது

௧௧. வேரிக் கமழ்தா ரரசன்விடு

கென்ற போழ்தும்

தாரித்த லாகா வகையாற்கொலை

சூழ்ந்த பின்னும்

பூரித்தல் வாடுதலென் றிவற்றாற்பொலி
வின்றிநின்றான்
பாரித்த தெல்லாம் வினையின்பய
னென்ன வல்லான்.

(இ - ள்.) வேரி எழ்த் தாச் அரசன்-மணங்கழகின்ற மலர்
மாலையணிந்த மன்னன்; விடுக என்ற போழ்தும் - சிறைவிடு
சேக்க என்று கட்டளையிட்ட காலத்தும்; தாரித்தல் ஆகா யனை
மால் - இவன்பால் எழுந்த சேற்றம் பொறுக்கலாகாமையாலே;
கோலை சூழ்ந்த பின்னும் - கோலை செய்யுந்தடி கட்டளையிட்ட
பின்னரும்; பூரித்தல் வாடுதல் என்று இவற்றால் - உணவையாலே
தோன்றும் பூரிப்பாகிய மெய்ப்பாட்டினாலாதல் அல்லது துன்
புற்று வாடுதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டினாலாதல்; டொல்வு இன்றி-
தன் உடம்பின்கண் யாதோரு தோற்றமும் காணப்படுதலின் தி;
யின்றான்-அமைதியாக நின்றான், அஃதெற்றாலெனின்; பாரித்த
தெல்லாம் - தனக்கு துக்கமொக விமிந்து வருகின்ற நிகழ்ச்சிகள்
எல்லாம்; வினையின்பயன் என்ன வல்லான் - தான் முன் செய்த
பழவினையின்பயன்களே மன்றிப் பிறவிக்கலை என்னும் மெய்யுணர்
வினால் மன்னமயுடைமோன் ஆகலின் என்பதாம்.

(வி - ள்.) இதனால் குறிக்கப்படுகின்ற மெய்யுணர்வாளன்
யார் என்றும் அவன் சிறைப்படுதற்கும் சிறைவிடு பெறுதற்கும்
பின்னர்க் கொலை செய்க என்று மன்னன் கட்டளை யிடுதற்கும் உற்ற
வரலாறு சிறிதும் அறிகின்றிலேம். இதனால் குண்டலகேசி என்னும்
பெருங்காப்பியத்தில் இன்னோரன்ன வரலாறுகள் இருந்தன என்று
மட்டும் அறிகின்றோம்.

இனி இச் செய்யுளால் ஒரு மன்னன் ஒருவனைச் சிறைப்பிடித்து
ஒருகால் சிறைவிடு செய்க என்றும் பின்னும் (அமைச்சர் முதலியோர்
அறிவுரை கேட்டமையாற் போலும்) கொன்று விடுக! என்றும்
கட்டளையிட்டான் என்றும்; இதற்கு ஆளாகியவன் தன் மெய்யுணர்வு
காரணமாகச் சிறைவிடு செய்க என்றபோது மகிழாமலும் கொலை
செய்க என்றபோது வருந்தாமலும் அமைதியுடனிருந்தான் என்றுணரு
கின்றோம். இச் செய்யுள் இராமகாதையன் தயரதன் இராமனை
அழைத்து இனி நீ இவ்வரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்க என்று
வேண்டிய பொழுது,

“தாமரைக் கன்னன்

காதலுற்றின் இகழ்ந்தின்”

—கம்ப - மந்திர - ௭௦

எனவரும் கம்பகாடச் பொழியும்; உசோதர காவியத்தன் பாரித்தன்
என்னும் மன்னன் மாரி என்னுந் தெய்வத்திற்குப் பலியிடுதற்குப்
பிடித்து வந்த அபயருசி அபயமதி என்னும் அன்னனும் தங்கையும்
தம்பைப் பலியிடப் போதலறிந்தம் அமைதியுடனிருத்தல் கண்டு அக்
விளக் துறவியை கோக்கி அவ் வேந்தன் :

“திடுக்கன் வந்துறவு மென்னு
தெரிசுடர் விளக்கி னென்கொல் ?
நடுக்கமொன் நின்றி நம்பால்
நகுபொருள் கூறு கென்ன,”

அது கேட்ட அவ்விளந்துறவி, வேந்தே!

“அடுக்குவ தடுக்குமானல் அஞ்சதல் பயனின் நென்றே
நடுக்கம் தின்றி நின்றும் நல்லைத் தெளிவு சென்றும்”

என விடை யிதூத்தமையும் நம் நினைவிற்கு வருகின்றன.

இன்னும்,

“திடுக்கன்வத் துற்ற காலை யெரிதின்ற விளக்குப் போல
நடுக்கமொன் குறு மின்றி நகுதந் நக்க போழ்தன்
விடுக்கனை யரியு மெஃகா மிருந்தகுதி யாவ ருய்த்தார்
வடுப்படுத் தென்னை யான்மை வருபவத் துறுங்க ளன்றே”

என வரும் சீவகசிந்தாமணியும் (௧௦௬),

“பரியினு டாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம்”

—குறள், ௩௪௩—

எனவும்,

“நன்றுங்கா னல்லவாக் காண்பவ ர்ன்றுங்கா
ல்லற் படுவ தெவன்”

—குறள், ௩௪௪—

எனவும் வரும் திருக்குறள்களும் ஈண்டு நினையற் பாலனவாம். (௧௧)

குண்டலகேசி என்னும் பெருங்காப்பியத்தின்கண் பெரும்பாலும்

அழிந்தனபோக எஞ்சி நின்று

இற்றைநாள் கிடைத்துள்ள செய்யுள் பத்தொன்பதிற்கும்

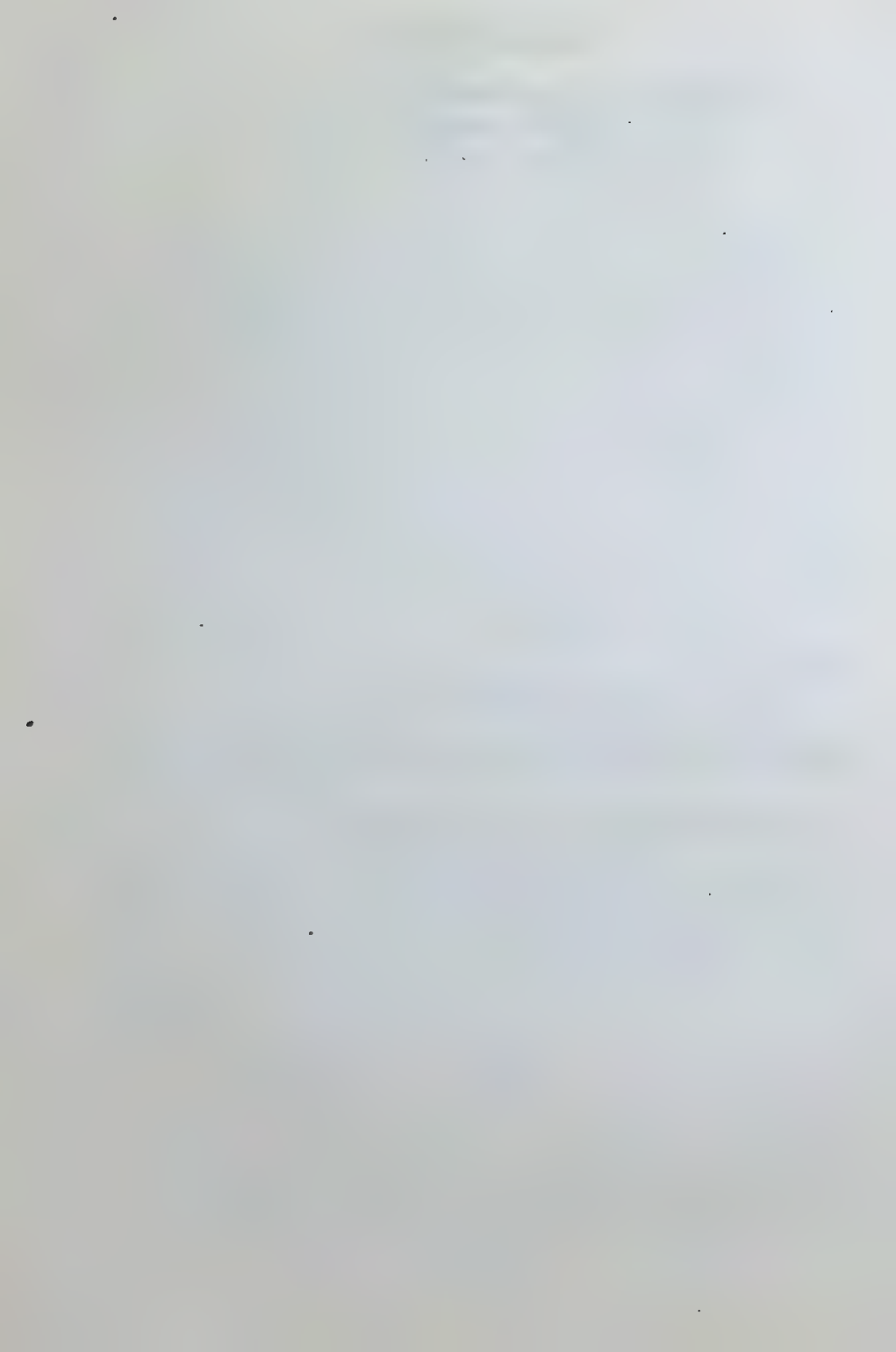
பெருமூலப்படி. பேர. வே. சோமசுந்தரர் வகுத்த

சொற்பொருள் உரைகளும் விளக்கவுரையும்

ஒப்புமைப் பகுதிகளும்

முற்றும்.

— — —

வகையாற்பதி

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் : பக்க எண்]

அந்தக னந்தகத்	௮௨	துக்கத் துடைக்கும்	௩
அரசோடு ஈட்டவ	௪௩	தற்றுள வாகத்	௨௫
அன்றைப் பகற்கழிந்	௮௪	நெண்ணீர் பரந்து	௨௫
ஆங்கப் படுக்கு	௧௮	நொழுமக னாயினுந்	௮௦
ஆய்குரங் கஞ்சிறை	௨௮	நகைகளி தீது	௪௪
ஆற்று மின்னரு	௨௧	நக்கே விலாவி	௪௧
இல்லெனின் வாழ்க்கையு	௫௩	நாடு முரு நனி	௨௦
இளமையு சிலையாவா	௫௫	நாடொது நாடொது	௪௧
இன்மை யினிவா	௫௧	நீன்முதை கையாற்	௧௪
நீண்ட லரிதாய்க்	௫௨	நீல நிறத்தனவாய்	௫
உண்டியுட் காப்புண்	௧௪	நுன்பொருளான	௪௪
உயர்குடி நனியுட்	௧	யன்னாற் நிறத்திற்	௮௩
உயிர்க ளோம்புமி	௩௨	பருவத்து சாலப்	௨௦
உய்தொன்றி யேந்தந்	௨௧	பன்ன முதரீர்ப்	௩௨
உங்க மூன்று	௧	நிறவிக் கடலகத்	௩௧
உலகுடன் வினங்கவுபந்	௪௪	நீடில் செய்திக	௪௪
உற்ற வுநிற	௫௪	நென்யிர் மதியார்	௪௮
எங்கன மாசிய	௨௧	பெண்ணின் ஆசிய	௨௪
எண்ணின் றி யேது	௩௧	நெய்யன் மின்புநங்	௨௨
எத்துணை யாற்று	௧௫	பொய்யி னிங்குமின்	௪௫
ஒத்த பொருளா	௪௩	பொருளில் குணனும்	௮௧
ஒழிந்த பிறவந	௫௦	பொருளைப் பொருளாப்	௨௮
கரணம்பல செய்து	௧௦	பொருளொடு போகம்	௩௩
கல்வி யின்மையுங்	௪௧	பொருளையிலா வறிவு	௧௧
கள்ளன்மின் கனவாயின	௨௪	இக்கட் பயந்து	௪௧
குலந்தருங் கல்வி	௨௨	மற்றும் தொடர்ப்பா	௫௧
கெட்டே மிதுவைக்	௧௪	நாவன் துரைத்து	௩௧
கான்றோ ருவர்ப்பத்	௩௮	குருக்கலர் போற்றிவந்	௪௪
கெந்நெற் கரும்பினோ	௮௨	நாடுகுடி யாழ்ஞனி	௧௪
கொல்லவை சொல்லார்	௪௩	வனப்பிலே ராயினும்	௪௧
தகாதயிர் கொல்வானின்	௨௧	வாரி பருகப்	௩௩
தங்கட் பிறந்த	௪௨	வித்தகற் செய்த	௫
தவத்தின் மேலுறை	௩௫	வினாபல வலியி	௪
தனிப்பெயற் தண்டுனி	௧௫	விபொரு ளான	௪௩
தார நல்வதந்	௧௧	நென்ன மறவி	௪௮
தானஞ் செய்திலந்	௫௮	நெற்கண் மடவார்	௫௪

குண்டலகேசி **செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை**

[எண் : பக்க எண்]

அரவின மரக்க	க௦௭	போதர வுயிர்த்த	க௦௪
அனலென நிரப்பிற்	க௦௬	போர்த்தலுடை நீக்குதல்	௧௧
இறந்த நற்குண	௧௧௮	மண்ணுளார் தம்மைப்	௧௧௧
உறுப்புக் கடாமுடன்	௧௧௨	மறிப மறியு மவிர்ப	௧௨௦
எனதெனச் சிந்தித்த	௧௧௩	மாறுகொன் மந்தர	௧௧௧
கோள்வலைப் பட்டுச்	௧௦௮	முன்னுள் பெருமைக்க	௧௮
சேற்றஞ் செற்றுப்பொய்	௧௧௭	வகையெழிற் றோன்க	௧௦௧
நன்கண காறுமி	௧௦௧	வாயுவினை கோக்கியுள	௧௮
நோய்க்குற்ற மாந்தர்	௧௧	வேளிக் கமழ்தா ரரசன்	௧௨௧
யாணியார் தன்மை	௧௦௭		

வகையாபதி அருஞ்சொல் அகரவரிசை

[எண் : செய்யுள் எண்]

அஃகுப	௨௫	ஆர்ப்பவும்	௨௮, ௪௨
அங்ஙனம்	௫௪	ஆற்றவும்	௧
அஞ்சின்	௨௪	ஆற்றுமின்	௧௧
அஞ்சொலவர்	௬௨	ஆற்றுளிடமுணல்	௧௦
அஞ்சொலினர்	௬௦	ஆற்றுங்கமைந்த	௨௪
அணைக்குறுமாறே	௫௦	திகப்பவோ	௨௫
அத்துணை	௬௦	இஃதும்	௪௦
அந்தகன்	௬௧	இடர்ப்படும்	௪௬
அமைச்சு	௬௮	இத்திரியம்	௧௨
அமைவரப்பண்ணி	௨	இம்மை	௨௧
அமைவரவொப்ப	௫௫	இயல்பு	௪௧
அரசொடு நட்பவர்	௨௦	இருடி கணங்களை	௨
அரணம்	௫௫	இருண்மை	௬௮
அரணி	௫௫	இருளில் கதி	௨௪
அரவு	௨௦	இருள்	௨௦
அருந்தவம்	௨௪	இலம்	௧
அருந்தனை	௧௨	இலரென்றெண்ணி	௧௪
அருப்பின மென்முலை	௬௨	இவறுதல்	௪௧
அருளில் அறன்	௬௮	இவண்	௨௪
அருள்	௧௧	இளமை	௧௨
அலகில் தயர்	௨௪	இளியரல்	௨௪
அலந்தகினை	௪௪	இளியவை	௫
அல்லாப்பவர்	௨௬	இன்மை	௨௪
அவா	௨௧	இன்னவை	௪௦
அவிழ்ந்து	௧	ஈண்டல்	௨௮
அழிபசி	௪௪	உடம்பு	௪௨
அழுவர்	௨௬	உடைமை	௨௪
அளிப்பவன்	௧௧	உட்க	௨௬
அறநெறி	௨௨	உண்டி	௧
அறம்	௧௧	உண்ணன்மின்	௨௨
அறவகை	௨௨	உண்ணின் றுக்கும்	௨௬
அற்றம்	௧௮	உதிரம்	௪௨
அணையதும்	௨௫	உத்தமகன்னெறி	௪
அன்பும்	௫௦	உயர்குடி	௧
அன்னது	௫	உயர்கீர்த்தி	௨௪
அன்றிற் குரல்	௪௨	உயிர்	௧௨
அன்றைப் பகல்	௪௨	உயிர்கள் ஒம்புமின்	௨௨
ஆக்கம்	௧௨	உயிர் கொல்வான்	௨௧
ஆட்டியு முண்பர்	௧௦	உயிர்க்கச்சம்	௨௪
ஆண்	௫௦	உய்தல்	௪௪
ஆம்பல்	௪௨	உய்த்து	௪௬
ஆராய்ந்துணரின்	௨௨	உய்யன்மின்	௧௬

உய்விக்கும்	கக	கண்ண	உள
உரவோர்	உக	கண்டனீர்	உக
உருகல்	அ	கண்டு மொழிந்தனர்	க
உலகம்	க	கண்ணுறிநோக்கி	எக
உலகியல்	உ	கண்ணின்று காடம்	உக
உலகு	கஉ	கதிகள்	உக
உலகுடன் வினங்க	கச	கதை	உ
உலைய	கக	கமுரு	எ௦
உவத்தல்	கச, உடு, சடு	கரணம்	டுடு
உவர்ப்ப	உஎ	கரும்பு	எ௦
உழவுமுது	சக	கலிங்கம்	சக
உன்னம்	அ	கல்வி	க
உள்ளிப்போருள்	கடு	கல்விக்குக் காப்புண்டு	க
உறுதி செய்வார்	டுக	கல்வியின்மை	கக
ஊக்க	க௦	கவித்தார்	ச
ஊக்கம்	ச	கழிமாயம்	கக
ஊரும் காடும்	கச	கழியல்பினார்	டுஅ
ஊனமில்லாக்கை	க	கழுவுதல்	சக
ஊன்	உக	களவு	கஎ
ஈங்கனம்	டுச	கள்	அ
எட்டவந்து	சஅ	கன்வர்	கடு
எண்ணெய	சக	கன்னனின்	கஎ
எத்திறத்தாலும்	டுக	கதவை	எஉ
எத்துணை	க௦	கற்றறிக்கோர்	க
எயில்	உடு	கனவு	உக
எய்த்துழந்து	சக	காக்கப்படுவன	கக
எருக்கினினர்	உஅ	காதல்	டுக
எவ்வம்	கடு	காப்பு	க
என்னன்மின்	கஎ	காமநோய்	உஅ
என்றும்	கடு	காமன்	அ, உஎ
எற்றங்கு	கஅ	காய்தல்	உடு
எனைப்பல	கஅ	காரணம்	கஅ
என்னதாயினும்	கடு	காலக்கனலெரி	க
ஏட்டா	க	காழ்க்கொள்வது	உஅ
ஏறிக்பெண்	கடு	கானந்தோய் நிலவு	சச
ஏத்தும்	க	குயின்ற	க
ஐயம்	கஉ	குரங்கு	டுஉ
ஒட்டா தொழிந்தவர்	கடு	குரவர்	உஎ
ஒருங்குடன்	க	குலம்	சஎ
ஒருநில	கச	குலன்	கஅ
ஒருப்படுப்பன்	சக	குழல்	க
ஒருவாதம்	சடு	குறைக்கும்	கக
ஒருவன்	சடு	குற்றமிலார்	உஉ
ஒய்வா	கஅ	கூடலாற்றவர்	எ
ஒய்விவர்	கஉ	கூத்தி	டுக
ஒராத	உஉ	கெட்டோம்	சஅ
கடிந்தோம்புமின்	கக	கேள்வி	க
கடுகதை	எக	கெகரப்ப	கடு

கைதொழுமி	௩௩	தவத்திறை	௨௫
கைப்பொருளிகவர்	௩௩	தனிப்பெயல்	௨௬
கைப்பொருள்	௩௩	தன்மை	௩
கோணத்தி	௩௪	தாமரை	௩௪
கோலகடிவருமறம்	௩௪	தாயம்	௩௫
கோல் உந்து	௩௦	தாரம்	௩௪
கோல்வர்	௩௩	தானம்	௩௩
கொழுஞ்சினை	௩	திசை	௪௩
கோன்	௩	தினியுபாயம்	௫௫
கோந்தைப் பழக்குழல்	௩௩	திறம்	௩௪
கோடலிவர்	௩௪	திறலறிவர்	௩
கோடல்	௩௩	தீ	௩௫
கோதைவர்	௩	திஞ்சைவக் கன்னல்	௩௦
கோலம்	௩	தீபன்மின்	௩௩
கோவலர்	௩௩	துளைது காட்டி	௩
கோற்கன்	௪௦	துயில்	௩௩
கொலை	௩௩	துக்கம்	௩
காவ	௩	துடைக்கும்	௩
காலப்பவர்	௪௫	துணிபு	௩௩
காந்த	௩௪	துணாவளக்கையார்	௩௪
காந்தோர்	௩௪	துப்த்துக் கழிப்பது	௩௩
கித்தி படர்நல்	௪	துளக்கெல்	௩௪
கிறப்பெறிர் கோல்ப	௩௪	துறவு	௩௪
கிறியார்	௩௩	துறை	௩௩
கிறுவரை	௩௪	துற்றயிற்	௩௩
கிறைவண்டினம்	௫௩	துற்று	௩௪
கருக்கி	௫௩	துற்றடைபார்	௩௪
கருக்குபு	௩௩	துற்றான்	௩௩
கருப்பு	௩௩	துனி	௪௪
கூடுப	௩௪	துன்பவென்னம்	௪௩
கூர்ச்செல்	௩௦	துன்னன்மின்	௩௩
செயிர்கன்	௩௩	துன்னுதாழிந்தார்	௩௪
செய்திலம்	௪௪	துப்பை	௩௩
செல்கறி	௪௪	துற்றுமின்	௩௩
செல்லல்	௩௩	தென்னிர்	௪௩
செல்வம்	௫	தெருண்மின்	௩௪
செறிதல்	௩௫	தெருண்	௩௪
செற்றம்	௩௩	தெனி	௪
சேயிலாச் செல்வம்	௪௩	தெறுவதின்	௩௩
சொல்	௩௩	தெனினம்	௫௪
சூலத்து	௩	தொடர்ப்பாடு	௪௩
செருங்கோல்	௫௩	தொன் னூர் தறுவகைக்	
நகாது	௩௪	கோவை	௪௪
நக்கதறிந்தார்	௩௩	தொல்வினை	௪
நஞ்சுநறல் தின்றவர்	௩௩	தொழுவல்	௩
நடுமாறும்	௩௪	தொழுவகன்	௩௪
தன்னுளி	௩௪	தோம்	௩௩
தலைகின்மின்	௩௪	தொய்த்து	௪௩

தோன்றுவிர்	௨௨	நீர்க்கை	௨௨
நகரம்	௨௨	நீங்குக	௨௨
நகை	௨௨	நீத்தல்	௨௦
நகைமதி	௨௨	நீத்தினி	௨௦
நக்கேவிலாவிறுவர்	௨௨	நில நிறம்	௨௨
நடுக்கம்	௨௨	நீங்கரம்	௨௨
நன்	௨௨	நீங்குதை	௨௦
நன்னன்மின்	௨௨	நுகர	௨௨
நந்திய காதல்	௨௨	நுகர்ந்திட்டு	௨௨
நமரங்கான்	௨௦	நுன்பொருளான்	௨௨
நம்பி	௨௨	நெய் கனிக்ரு	௨௨
நயந்தனர்	௨௨	நோன்பு	௨௨
நயவார்	௨௨	பகை	௨௨
நய்ய	௨௨	படி	௨௨
நரம்பு	௨௨	படித்துரையார்	௨௨
நரைத்தாது	௨௦	பட்டளன்	௨௨
நலமிலாப்புலமை	௨௨	பணிக் தியார்	௨௨
நலிவு	௨௨	பண்	௨௨
நல்லவைவயார்	௨௨	பத்தினி	௨௨
நல்லுயிர்	௨௨	பத்தினிப் பெண்டிர்	௨௨
நல்லவம்	௨௨	பயிற்றி மொழிந்தனர்	௨௨
நன்னன்மின்	௨௨	பருக்காடு	௨௨
நகை	௨௨	பருவந்து	௨௨
நந்தோன்	௨௨	பழகினும்	௨௨
நனி காழுறுவாரை	௨௨	பழிப்ப	௨௨
நனி கூறினர்	௨௨	பழுமரம்	௨௨
நனி துஞ்சல்	௨௨	பள்ளம்	௨௨
நனிபல பிறவி	௨௨	பதவை	௨௨
நனிபுகழ்ந்தேத்தல்	௨௨	பறைக்குதுமாறே	௨௨
நனிபேனுமாறு	௨௨	பற்றினுஞ்சிய பாவம்	௨௨
நனிமறிப்பார்	௨௨	பாடுசால்	௨௨
நன்கறிவில்லான்	௨௨	பாண்மகன்	௨௨
நன்கு	௨௨	பாயிரம்	௨௨
நன்குடையான்	௨௨	பாவம்	௨௨
நன்னீர்ச்சிறை	௨௨	பாறு	௨௨
நாக்கு	௨௨	பிறப்பதுக்கலுற்றார்	௨௨
நாடறி துன்பம்	௨௨	பிறரவாம்	௨௨
நாடும் ஊரும்	௨௨	பிறப்பெண்	௨௨
நாடொழும்	௨௨	பிறவிக் கடல்	௨௨
நாணும் வேண்டார்	௨௨	பிறிதாம்	௨௨
நாணுவர்	௨௨	பின்னிநின்ற	௨௨
நாண்டல்	௨௨	பீடில் செய்தி	௨௨
நாணம்	௨௨	பீடு	௨௨
நிக்கந்த வேடம்	௨௨	புகழ்	௨௨
நிலம்பக	௨௨	புகா	௨௨
நிலவு	௨௨	புக்கனம்	௨௨
நிலையில கதிகாங்கு	௨௨	புக்கே கிடப்பர்	௨௨
நிற்பமைக்கு	௨௨	புணர்வது	௨௨

புதியது	௮	போது	௧
புரிவளை	௨௦	போப	௧௨
புரைய	௫௨	போலக	௫௪
புரையில் பொருள்	௨௪	போற்றுமின்	௧௧
புலம்	௧௦	புக்கட்பயந்து	௧௨
புலம்பு	௪௪	மக்கள்	௧
புலால்	௨௧	மடல்	௨௮
புலநாகம்	௧௨	மணிகதற்க	௪௨
புல்லென்று காட்டும்	௧௧	மண்டினப்போவர்	௧௫
புல்லென்று பேர்தல்	௧௧	மத்தகம்	௪
புறங்கதன்மின்	௧௧	நயக்கம்	௨௫
புற்பனி	௨௦	மயக்கு	௨௪
புனத்திடை	௫௪	மயங்குவது	௧
புனல்	௫௨	மயர்வு	௧
புனையிழை	௨௦	மருளில் புலவர்	௧௮
புன்கண்மை	௪௪	மலரன்ன கண்ணார்	௧௦
புன்மை	௨௮	மறை	௪
புன்மையுறுக்கும்	௨௪	மறவி	௨௫
பு	௨௮	மறுமை	௧௧
புகம்	௪௦	மறுவிலி	௨௨
புத்த பூங்கொடி	௫௪	மறை	௫௦
புட்டது	௪௮	மனம்	௧௦௨௫
பெண்	௫௦	மனிதர்	௫
பெண்டிர்	௧	மனையறம்	௧௨
பெண்மனம்	௪௧	மன்று	௨௮
பெய்கெனப் பெய்தல்	௪	மன்னல்	௨௪
பெரிதெழ்த்து	௪௮	நா	௨௮
பெரிதணரறிவு	௧	நாச	௨௪
பெருங்கிளை	௧௫	மாணகயத்தலின்	௫௦
பெருத்துயர் கோய்	௨௫	மாண் திலகம்	௧
பெருவினை	௧௫	மாண்பழிதல்	௪
பேனலும்	௫௦	மாண்பிலியற்கை	௨௮
பேதித்தல்	௪௧	மாண்வினைப்பாவை	௫௦
பேது செய்து	௫௦	மாத்திரை	௧௧
பேய்	௨௮	மாபொருளான்	௧௦
பேரஞர்ப் பூமி	௧௫	மாரி	௫௨
பேரறம்	௧	மாற்றம்	௪௪
பெய்கழ்	௪௧	மாற்றுமின்	௧௧
பைத்தரவல்குல்	௧௨	மாணத்திர்த்தவர்	௪௪
பேர்தித்தோம்பல்	௨௦	மானம்	௧௧
பொதியறைப்பட்டார்	௨௦	மிசைமை	௧
பொய்யன்மின்	௧௧	மிசை	௧
பொருட்காப்பு	௧	மினிமம்	௮
பொறை	௧௨	முகம்புகைக்கும்	௪௦
பொறைமை	௧௮	முகில்களால்	௪௦
பொற்பாவை	௫௧	முடி	௪
பேரப்புகுண்டி	௨௨	முதிர்க்தான்	௫௧
பொடி	௪௪	முதுரி	௮

குண்டலகேசி அருஞ்சொல் அகரவரிசை

[எண் : செப்புந் எண்]

கைகயழல்	௫	கமழ்	௪௯
அரக்கர்	௮	கறை	௪௮
அரசன்	௪௯	கோக்கனல்	௬
அரவினம்	௮	காமம்	௫
அவிக்கலாமோ	௫	காமுறத் தோன்றினார்	௪௯
அழலுந் தித்தல்	௪	காய்த்து	௪௯
அழிதன்மாலை	௮	காணியாக் தன்மை	௬
அழுக்கு	௪௯	குணமே மொழிந்தான்	௬
அழுதி	௪௮	குனித்து	௪
அழுங்கார்	௪௮	குற்றம் குற்றமே	௪௮
அழுதம்	௮	குற்றமுன்று மறுத்தான்	௬
அழுவம்	௫	கூத்தபணி	௪
அறங்கொள்கோலன்னல்	௫௫	கூற்றம்	௪௯
அறிவதறிவார்	௮௮	கூற்று	௮
அனல்	௬	கொலை	௪௮
ஆயு	௮	கொலைக்கனல்	௪௫
ஆனி	௮	கொள்வலை	௪௫
ஆத்தகை	௪௯	கடைத்தலைவர்	௪
இயவுடம்பு	௪௯	சரன்	௪
இழப்ப	௮௮	சுர்த்தர்	௪
இறைவன்	௪	சுர்த்தினை	௮
இன்புறலாவது	௪௮	சிறியவம் முத்தவும்	௪௪
உடை நீக்குதல்	௪	சிப்பில்கும்	௪௯
உணர்வினும் தக்க சீரார்	௮	சேற்றம்	௪௯
உயிர்க்கின்றது	௮	செருகோல்	௪௯
உயிர் பருகும் கூற்று	௪௫	செத்தம்	௬
உய்தம்	௮	செய்தவம்	௪
உவர்ப்பு நீர்	௬	செல்வின்கேழம்	௪௫
உவவார்	௮௮	தமோத்தரம்	௪௯
உறுதிக்குழந்தான்	௪	தலைவைப்பாக்கு	௪௫
உறுப்புக்கள்	௪௮	தாரித்தல்	௪௯
உறுவதம்	௮௮	தார்	௪௯
ஊதியம்	௮	தான்	௪
ஊய்த்தலையவாய்	௫௫	திங்கள் வெண்குடை	௫௫
ஊழில்	௫	தினை	௪௯
ஊன நென்கித்தித்தல்	௪௪	தினப்பெய்த புன்மை	௪௪
ஊன்கே	௪௮	தின்பது	௪௯
ஊன்பது வாயில்	௪௯	திக்குற்ற காதலுடைவர்	௮
ஊன்குறுமுன்னர்	௪	தியலினை	௮
ஊரார்	௮	துடைத்தம்	௫
கண்டம்	௪௮	துப்புரவு	௮
கண் எனி கையலுற்றார்	௮	துய்த்து	௫

கார்ப்பீய நூல்கள்

பிழைப்பதிகாரம் :

பெருமழைப் புலவர் விளக்க உரை

மணிமேகலை :

ந. மு. வேங்கடசாமி நட்டார்,
ஒளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை

சீவக சிந்தாமணி : (இரண்டு பகுதிகள்)

—புலவர், அரசு உரையுடனும்
பொ. வே. சோமசுந்தரனார்
விளக்க உரையுடனும் (கவிக்கா)

சூளாமணி : (இரண்டு பகுதிகள்)

பெருமழைப் புலவர் விளக்க உரை

பயசோதர காவியம் :

ஒளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை

நீலகேசி :

பெருமழைப் புலவர் விளக்க உரை

பெருங்கதை : (பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரை)

- அ. உஞ்சைக் காண்டம்
- உ. இலாவாண காண்டம்
- ங. மகத காண்டம்
- ச, டி. வத்தவ காண்டமும்
நரவாண காண்டமும்

திருநெல்வேலி, தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடேட்,
சேன்னை-1

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

இந்துமதாபிமான சங்கம்
காரைக்குடி - 623 001.

தமிழ்நாடு சாஸ்திர அகாடமி:

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

தமிழ்நாடு சாஸ்திர அகாடமி:

திருநெல்வேலி-6

மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1

கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

அப்பர் அச்சம், சென்னை-1.